

Hẻm Sâu

Contents

Hẻm Sâu	1
1. Chương 1: Thiếu Niên Bất Lương	2
2. Chương 2: Lần Đầu Gặp Gỡ	7
3. Chương 3: Ánh Sáng Duy Nhất	12
4. Chương 4: Tựa Như Ước Hẹn	18
5. Chương 5: Chốn Về	27
6. Chương 6: Nương Tựa Lẫn Nhau	32
7. Chương 7: Tình Cảm Đâm Chối	39
8. Chương 8: Hàng Tinh Và Sao Băng	47
9. Chương 9: Cùng Hướng Về Nhau	53
10. Chương 10: Hoa Hồng Nở Rộ Về Đêm	60
11. Chương 11: Vì Anh Mà Sống	68
12. Chương 12: Tình Yêu Giấu Kín	75
13. Chương 13: Nụ Hôn Khói Thuốc	82
14. Chương 14: Cõi Mơ Là Đầm Lầy	89
15. Chương 15: Huỳnh Muội Trùng Phùng	96
16. Chương 16: Lỗ Hổng Trong Tim	103
17. Chương 17: Tình Sâu Tận Tủy	109
18. Chương 18: Chìm Trong Lốc Xoáy	116
19. Chương 19: Lựa Chọn Đau Lòng	123
20. Chương 20: Tình Trở Thành Hồi Ức	130
21. Chương 21: Vận Mệnh Lụi Tàn	138
22. Chương 22: Phục Sinh	144
23. Chương 23: Người Thương Nhuốm Máu	153
24. Chương 24: Bước Vào Hiểm Cảnh	159
25. Chương 25: Kiếp Này Mãi Yêu Nhau	166

Hẻm Sâu

Giới thiệu

Chuyển ngữ: Fangsui FanKhi cậu biết anh vào năm cậu 14 tuổi còn anh khi đó đã 28 tuổi. Năm đó, cậu chưa đến 30, an

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hem-sau>

1. Chương 1: Thiếu Niên Bất Lương

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bầu trời âm u, bông tuyết trong suốt lấp lánh như tơ liễu vương khắp trời, sà xuống đậu trên ngã tư đường xe cộ tấp nập, trên chạc cây và ghế đá dưới tàng cây, cùng bước chân người qua vội vã.

Tuyết đầu mùa rất mềm mại, người qua người lại giẫm lên, chốc lát sau đã tan thành từng bãi nước bùn, sỏi đá bị bánh xe ngược xuôi in dấu, lại bị bông tuyết rơi rụng bao phủ, cái lạnh ướt át ngập tràn không khí.

Ngoài cửa đồn cảnh sát trên đường Quang Minh vọng ra tiếng giày da kèn kẹt giẫm trên nền tuyết, cánh cửa bật mở, gió lạnh hòa cùng bông tuyết ủa vào phòng, thiếu niên áo quần mỏng manh ngồi trên băng ghế trước cửa không khỏi rùng mình một cái.

Nữ cảnh sát Tiểu Trương đóng cửa lại, phủi tuyết trên người, vừa xoa tay vừa cảm thán, “Ôi chao, hôm nay lạnh thật đấy!”

Cái lạnh len lõi luồn vào từ khe cửa, Tiểu Trương sốt ruột định tiến thẳng vào văn phòng ấm áp, nhưng lúc đi qua băng ghế trên hành lang trước cửa lại suýt vấp té bởi một bàn chân đột ngột thò ra.

Tiểu Trương vội dừng bước, giữ thăng bằng, đôi mắt tròn như quả hạnh trừng trừng nhìn thiếu niên ngồi trên ghế, thiếu niên chậm rãi ngược mắt lên nhìn cô, ánh mắt mang theo vẻ ngả ngớn ngông cuồng độ tuổi cậu không nên có, hàng lông mày rậm khê nhướn lên, khóe miệng thấp thoáng ý cười, có lẽ bởi vì lạnh, đôi má còn chưa hết ngậy ngô của cậu trắng bệch như tờ giấy, cẳng chân chỉ mang giày vải mỏng manh vắt ngang lối đi.

“Dương Đào! Ngồi yên! Làm gì thế hả?” Nữ cảnh sát trẻ vào nghề chưa lâu, hiển nhiên không đủ kinh nghiệm đối phó với đám thiếu niên gây hấn, để giữ gìn sự uy phong, đành phải ra vẻ lạnh lùng cao giọng quát tháo.

Đứa bé trai tên Dương Đào không đáp lại, đôi môi mỏng khê nhếch lên, vẫn chằm chằm nhìn Tiểu Trương, còn nháy mắt với cô như chọc ghẹo.

Tiểu Trương giận muốn xì khói đằng mũi, hung hãn lườm Dương Đào, rồi đảo mắt nhìn sang người đàn ông trung niên trước bàn làm việc, “Vương đội trưởng, sao ba Dương Đào chưa đến đón nó vậy?”

“Đã báo cho anh ta rồi còn gì? Giờ này rồi, chắc không đến đâu.” Vương Chiến Long dùng ánh mắt phức tạp liếc nhìn Dương Đào, mà cậu nhỏ nọ vẫn thờ ơ, như thể lời họ nói không liên quan gì đến mình.

“Thế giờ làm sao ạ? Làm sao nuôi nó mãi trong đồn được?”

Vương Chiến Long bất đắc dĩ thở dài, “Đằng nào cũng sắp tan tầm, lát nữa tôi đưa nó về vậy.”

Nghe thấy mình sẽ được cảnh sát đưa về nhà, vẻ mặt Dương Đào trống rỗng chết lặng, chẳng hề có sự vui sướng vì sắp được gặp người thân, cậu im lặng cúi đầu, giờ một chân đạp lên ghế, chân còn lại nhón lên lắc la lắc lư, bộ dạng cà lơ phất phơ.

Tiểu Trương tức giận liếc xéo Dương Đào, quay về chỗ ngồi, văn phòng trở về với tĩnh lặng, cảnh sát bận rộn làm việc của mình, thỉnh thoảng có một hai gã đánh lộn hoặc trộm cắp bị lôi về đồn, đẩy vào phòng thẩm vấn bên cạnh.

Dương Đào vẫn ngồi một mình ở chỗ cũ, không ai muốn nói chuyện với cậu, cậu cũng không chủ động bắt chuyện với ai.

Đồng hồ treo tường chỉ 5 giờ chiều, đám cảnh sát tấp nập thu dọn đồ đạc của mình, chuẩn bị tan ca, Vương Chiến Long xách túi da trong tay, đi đến bên cạnh Dương Đào, vỗ vỗ lưng cậu, “Nhóc con này, đi thôi!”

Nói đoạn, Vương Chiến Long bước ra cửa, lúc này Dương Đào mới thông thả đứng dậy, lười biếng duỗi lưng, liếc nhìn Tiểu Trương vừa sửa sang tài liệu vừa âm thầm quan sát cậu, đường nhìn giao nhau, ánh mắt Tiểu Trương mang theo chút cảnh giác, còn Dương Đào từ đầu đến chân vẫn tuôn ra tà khí, như thằng ác ma chuyên gây sóng gió dưới Địa Ngục, bất kể là ánh mắt, vẻ mặt hay hành động, đều xấu xa từ tận tâm khảm.

Dương Đào lạnh lùng nhìn Tiểu Trương, trước khi xoay gót còn giơ tay áp lên môi, thổi một nụ hôn gió cho bà chị lớn hơn mình sáu bảy tuổi, sau mới chậm rãi rút tay vào túi quần, nhàn nhã bước ra khỏi đồn cảnh sát.

Tiểu Trương phẫn nộ trợn mắt, căm ghét nhìn theo bóng cậu rời đi, “Mười bốn tuổi đã lưu manh như thế, không thể chịu nổi mà!”

Giày vải đen mỏng manh giẫm trên đường tuyết xào xạc, in lại từng dấu chân chán chường.

Gió Tây Bắc cuốn tuyết rơi ùa vào mặt, miệng phả ra từng làn khói trắng, lùa qua đôi môi lạnh đến hơi tím tái.

Vương Chiến Long đi phía trước cũng không ngoái lại, chỉ quay mặt sang hỏi phía sau, “Dương Đào này, về sau đừng ngang tàng thế nữa, nhóc xem nhóc như thế có xứng đáng với cha mẹ đã khuất hay không?”

Lúc này là giờ cao điểm tan tầm, người xe trên đường tấp nập, bên đường thỉnh thoảng vọng ra tiếng rao hàng, Dương Đào vẻ như không nghe thấy Vương Chiến Long nói, ánh mắt chăm chú nhìn bánh trứng gà trong sạp của một bác gái, miệng khẽ nhấp nhấp, vô thức nuốt nước miếng.

*Bánh trứng gà chiên:

Nhận ra bước chân đứa nhỏ phía sau chậm lại, Vương Chiến Long ngoái đầu, giơ nắm đấm với cậu, “Nhanh chân lên! Không thấy trời sắp tối hả nhóc?”

Cảm giác ăn đói mặc rét chẳng dễ chịu gì, trên người Dương Đào vẫn mặc áo quần mùa Thu từ nửa năm trước, sau khi vào trại cải tạo, không ai mang quần áo giao mùa cho cậu, không có áo bông quần bông, rét buốt lập cập, cậu đành phải rút tay thật sâu vào túi quần, cánh tay kẹp chặt, rảo bước nhanh nhẹn đi theo Vương Chiến Long, trở về cái nơi được gọi là “nhà”.

Từ khi cha mẹ ruột qua đời, Dương Đào đã cảm thấy mình không còn nhà nữa.

Ban đầu Dương Đào sinh ra trong một gia đình hạnh phúc, cha mẹ ông bà rất cưng chiều cậu, dù không giàu có nhưng vẫn nuôi cậu béo trắng béo tròn, như búp bê làm bằng sứ vậy.

Lúc Dương Đào năm tuổi, ba cậu mất vì bệnh ung thư, mẹ cậu không có công việc, cả gia đình sống dựa vào tiền lương của ba, quãng thời gian chữa bệnh cho ba đã tiêu tốn hết của cải tích trữ trong nhà, ngôi nhà không còn trụ cột, hai ông bà cậu không chịu nổi cú sốc này, chẳng mấy lâu sau cũng qua đời, mẹ của Dương Đào một thân một mình nuôi cậu lớn, gia cảnh rất nghèo túng.

Lúc Dương Đào tám tuổi, mẹ cậu tái giá với một lão đồ tể, sinh cho lão một đứa con gái, ban đầu lão đối xử với hai mẹ con cậu cũng không tệ, nhưng ngày qua ngày, tính tình nóng nảy bạo ngược dần bộc lộ, hơn nữa lão còn nghiện rượu, cứ say rượu là đánh đập mẹ cậu, mà lúc tỉnh táo thì chỉ cần hơi khó chịu, lão cũng sẽ thượng cẳng chân hạ cẳng tay với hai mẹ con cậu.

Những lúc như thế, đứa em gái còn trong tã lót chỉ biết khóc oe oe, mà Dương Đào nhỏ tuổi đã biết phải che chắn cho mẹ, chịu đòn thay mẹ, thậm chí còn vùng nắm đấm nhỏ không chút sức lực chống lại lão cha dượng hung ác, nhưng sự phẫn nộ và phản kháng của cậu chỉ mang lại những trận đòn tàn nhẫn và hiểm độc hơn.

Mười hai tuổi, mẹ của Dương Đào không chịu nổi sự tra tấn từ bạo lực gia đình, bà lựa chọn tự sát, bỏ lại hai đứa con nhỏ cho gã đàn ông máu lạnh vô tình, trước khi đi chỉ để lại cho Dương Đào một mảnh giấy.

“Đào Đào, mẹ có lỗi với con.”

Nói gã đàn ông nọ máu lạnh vô tình cũng không hẳn là đúng, Lưu Lộ dù sao cũng là con gái ruột của lão, lão cũng khá thương yêu, nhưng còn với Dương Đào thì trừ đánh chửi, hai người hầu như không bao giờ trao đổi, càng chớ nói đến giáo dục tử tế.

Vì thế sau khi vào trung học cơ sở, Dương Đào bị bỏ bê, thỏa thích hút thuốc, uống rượu, không chỉ không chú tâm học hành mà còn liên tục đánh nhau với bạn học, là thiếu niên bất lương điển hình trong mắt giáo viên, tuy nhà trường cũng thường xuyên đến tìm cha dượng của cậu, hi vọng lão dạy dỗ cậu cho tốt, nhưng

phương pháp duy nhất lão dùng để dạy cậu là ra sức đánh, quật bằng roi mây, đập bằng gậy gỗ, treo lên xà nhà, một ngày một đêm không cho cơm ăn, không cho nước uống.

Tuy lần nào Dương Đào cũng ra sức đấu tranh, nhưng khi đó cậu chỉ vừa bước vào thời kỳ trưởng thành, cơ thể mỏng manh gầy guộc, dáng người cũng không cao, mà cha dượng cậu lại cường tráng cao lớn, trừng trị cậu dễ như ăn bữa sáng, nên trên người cậu thường xuyên có vết thương mới chồng chéo lên vết thương cũ, lần đó sau khi bị vụt bằng roi mây có khi vài ngày không lặn.

Khi đó là giai đoạn giữa thập niên 90, hình phạt cho tội ngược đãi trẻ vị thành niên còn chưa nghiêm khắc như bây giờ, dù hàng xóm láng giềng đều biết đứa bé tên Dương Đào hầu như ngày nào cũng bị đánh, nhưng không ai đi báo cảnh sát, ngược lại còn nghĩ đó là chuyện riêng của nhà người ta, làm gì có cha nào không đánh con? Cảnh sát cũng không rảnh để ý tới chuyện như vậy.

Nhưng bây giờ, cuối cùng Dương Đào vẫn phải đối diện với cảnh sát, không phải vì bị cha dượng ngược đãi, mà bởi cậu đánh bị thương người ta, vì cãi cộ với bạn cùng học nên cậu đánh gãy một tay người ta, bởi vậy mới bị bắt vào trại cải tạo nửa năm, mà khi đó cậu mới có mười bốn tuổi, nhỏ tuổi nhất trong trại cải tạo.

Lúc Dương Đào gây ra chuyện này, các giáo viên đều rất khó tin, tuy bình thường cậu vẫn lập bang kết phái đánh nhau với bạn bè, thỉnh thoảng còn móc ngoặc với côn đồ xã hội chặn đường cướp tiền tiêu vặt của học sinh lớp dưới, nhưng tất cả chỉ là quậy phá nhỏ nhặt, chưa từng đánh ai nặng như thế bao giờ.

Mãi tới lúc bạn thân Tôn Tiểu Hải của cậu nói rõ nguyên nhân, các giáo viên mới hiểu vì sao cậu lại hành động cực đoan đến vậy.

Tôn Tiểu Hải là bạn học cùng lớp với Dương Đào, cũng là anh em khăng khít, hai người thường xuyên như hình với bóng, bị các thầy cô dùng sáu chữ để miêu tả — nguừ tầm nguừ, mã tầm mã.

Hôm đó Tôn Tiểu Hải xích mích với một nam sinh khác, xô xát vài câu rồi đánh nhau, Dương Đào xưa nay rất bênh bạn, tất nhiên cũng giúp Tôn Tiểu Hải xử lý cậu bạn kia.

Lúc cãi cộ, cậu bạn bị đánh từng nói một câu với Dương Đào, những lời này chính là mồi dẫn lửa — “Dương Đào, bọn tao biết tổng mẹ mày chết thế nào rồi, mẹ mày ngoại tình với lão già ăn lông ở lỗ, bị cha ghẻ mày phát hiện nên mới tự tử!”

Tiếng cười vang vọng của đám bạn xung quanh như con thú dữ há cái miệng máu, nhe hàm răng nhọn, không chút nề tình lao về phía cậu, gần như cắn đứt cuống họng cậu.

Dương Đào mất đồ ngẫu, hàng lông mày sắc sảo nhíu lại như thanh kiếm, cậu mím chặt miệng, không nói tiếng nào trừng trừng nhìn tên nhóc nọ, hai tay siết thành nắm đấm, khớp xương răng rắc kêu vang, móng tay cơ hồ đâm sâu vào thịt.

Bản thân mình chịu nhục không sao, nhưng không ai được phép sỉ nhục mẹ, ai dám sỉ nhục mẹ, thậm chí vô duyên vô cớ vu oan cho mẹ thì kẻ đó đáng chết — đây là ý nghĩ duy nhất vang vọng trong đầu Dương Đào. Chính ý nghĩ đó đã khiến thiếu niên mười bốn tuổi ấy trở nên hiểm độc, vung nắm đấm về phía đối phương, từng đấm từng đấm nện xuống da thịt, bị đánh trả thì chẳng biết lấy sức từ đâu, cậu chop lấy chiếc xẻng hôm trường học tổ chức trồng cây bên cạnh, quật vào đứa nhỏ kia, lúc các giáo viên hay tin chạy tới can ngăn thì một cánh tay của nam sinh kia đã bị đánh gãy.

Sau đó Tôn Tiểu Hải chỉ bị giáo dục phê bình, còn Dương Đào phải vào trại cải tạo, ở đó cậu cũng bị đánh không ít vì chống đối quản trại, bị vả bạt tai, bị giày da dẫm đạp, nhưng có lẽ bởi từ nhỏ đã bị đánh thành quen, nên dù nhỏ tuổi, cậu cũng chưa bao giờ khóc, không giống vài đứa khác, vừa bị giáo viên đánh vài cái đã khóc lóc vang trời.

Có lần cậu bị giáo viên dùng thước quật vào trán tóe máu, máu uồn lượn chảy xuống khóe miệng theo chiếc mũi duyên dáng của cậu, vẻ mặt cậu không biểu hiện chút đau đớn nào, chỉ lẳng lặng nhìn thẳng vào giáo viên bằng ánh mắt u ám, thề lưỡi liếm sạch máu dính bên miệng, đôi mắt lóe lên sự khinh thường lạnh lẽo.

Lúc ấy giáo viên mới kinh hãi, làm việc mấy năm trong trại cải tạo, rất ít khi gặp đứa nhỏ nào quật cường như vậy, văng trán cậu hiển hiện sự phóng đảng và cao ngạo mà rất nhiều người trưởng thành cũng không có được.

Sau một thời gian ngắn, vết thương trên trán Dương Đào dần khép lại, biến thành vết sẹo dài khoảng 2 cm bên thái dương phải, đây là vết sẹo duy nhất trên mặt cậu, còn những vết sẹo trên người thì không đếm xuể, nhưng nơi cậu bị thương nhiều nhất lại là nơi không ai nhìn thấy được, chính là trái tim trong lồng ngực trái, vẫn không ngừng đập, nhưng từ lâu đã đóng thành băng.

Hôm nay là ngày Dương Đào được thả, sau khi được cảnh sát dân sự đưa từ trại cải tạo đến đồn, cậu vẫn chờ ở đó, cảnh sát dân sự liên lạc với cha dượng cậu, nhưng chờ cả buổi chiều không ai đến đón cậu, cậu cũng không đi, cứ ngồi đó chờ, nếu ba ngày không ai đến đón cậu thì cậu vẫn sẽ chờ ba ngày, tuyệt đối không tự quay về, mà trên thực tế, cậu cũng chẳng hề muốn quay về, người duy nhất khiến cậu nảy sinh chút ý niệm về thăm nhà cũng chỉ có đứa em gái cùng mẹ khác cha mà thôi.

Xế chiều, trời vẫn âm u, nhưng tuyết đã ngừng rơi, bốn phía dần tối, đèn đường nối đuôi tỏa sáng.

Vương Chiến Long mang giày da đạp trên tuyết đọng, kéo kẹt đi vào con hẻm sâu, dừng lại trước một cổng viện, chỉ vào hai căn nhà thấp bên trong, hỏi thiếu niên phía sau, “Đây là nhà nhóc hả?”

Dương Đào cúi thấp đầu, dùng chân nghiền đồng tuyết ven đường.

“Đang hỏi nhóc đó!” Vương Chiến Long sốt ruột ra mặt.

Chốc lát sau, Dương Đào ngược lên nhìn cánh cổng viện đóng chặt, ánh mắt lại phiêu đảng vô định, đôi môi mỏng hé mở, hồ hững thốt lên hai tiếng, “Không biết.”

“Có phải nhà mình hay không mà không biết?” Vương Chiến Long tức giận vỗ ót Dương Đào một cái, “Ranh con đừng có giỡn mặt!”

“Ông mày không biết!” Dương Đào liếc mắt nhìn Vương Chiến Long, “Ở tù nửa năm, quên lâu rồi!”

“Mày...” Vương Chiến Long cũng chẳng còn sức tranh cãi với Dương Đào, đêm Đông lạnh cóng người, chỉ muốn sớm về nhà ăn cơm nóng, ông rút giấy tờ trong túi ra lật lật, tìm được địa chỉ nhà Dương Đào thì đối chiếu một lát, xác nhận không nhầm lẫn, bèn tiến lên gõ cửa.

Gõ mãi hồi lâu, cánh cổng sắt to lớn cũ kỹ mới được mở ra, Vương Chiến Long định thần nhìn kỹ, một người đàn ông vạm vỡ đeo tạp dề chuyên dụng của đồ tể, tạp dề dính đầy máu, chân xỏ đôi ủng cao su màu đen, làn da ngăm đen, râu ria xồm xàm, miệng ngậm điều thuốc gườm gườm nhìn ông.

“Anh là Lưu Đại Quốc phải không?”

Gã đàn ông nhỏ đầu lọc thuốc, miệng phả ra mùi rượu gay mũi, “Đúng thế, ông là ai?”

Vương Chiến Long quay lại, kéo tên nhóc sau lưng ra trước mặt Lưu Đại Quốc, “Hôm nay con anh được thả, sao anh không đến đón nó?”

Lưu Đại Quốc liếc Dương Đào, phì cười bằng giọng điệu khinh bỉ, “Đ*т mẹ, mới thế đã thả rồi à? Lẽ ra phải nhốt thêm vài năm mới trị được cái tật thích gây sự của mày!”

Dương Đào không đáp lời, sắc mặt u ám, chỉ khi nhìn vào trong sân, trông thấy em gái Lưu Lộ ghé vào bậc cửa sổ vẫy tay với cậu như chú mèo khoang, khuôn mặt non nớt nở nụ cười mừng rỡ, sắc mặt cậu mới thoáng dịu đi.

“Đưa nó về rồi nhé, tôi đi đây.” Vương Chiến Long ngược lên nhìn sắc trời, không muốn nán lại lâu, trước khi đi còn chưa yên tâm bổ sung một câu, “Con nó mới về, đừng đánh nó, nó bị đánh bị mắng ở trại cải tạo cũng nhiều rồi, anh tiết kiệm sức lực đi.”

Lưu Đại Quốc không để ý đến lời khuyên của Vương Chiến Long, sầm mặt lớn tiếng quát Dương Đào, “Đứng đây làm gì? Cút về phòng!”

Vương Chiến Long đứng bên cạnh giật bắn mình vì tiếng hét của Lưu Đại Quốc, nhưng Dương Đào lại chẳng có phản ứng gì, hiển nhiên đã quá quen với thái độ ngang ngược hung tợn của cha dượng.

Dương Đào đi vào phòng, Lưu Lộ như con bướm nhỏ, phấn khởi vỗ cánh sà xuống trước mặt cậu, ôm lấy chân cậu, ngược khuôn mặt nhỏ liên thoảng hỏi, “Anh ơi! Anh ơi! Sao giờ anh mới về?”

Lưu Lộ mới sáu tuổi, hoàn toàn không biết tại sao nửa năm nay anh không về nhà, có phải anh đi tìm mẹ không, sao anh không về cùng với mẹ...

Dương Đào nhẹ nhàng đặt bàn tay lạnh như băng lên đầu Lưu Lộ, hai hàng mi vương tuyết trắng, nhưng thoạt nhìn cũng nhận ra ánh mắt cậu dịu dàng hẳn đi, “Nhóc này, em lớn rồi nhỉ.”

Lưu Đại Quốc đóng cửa phòng, cất giọng nói còn lạnh lẽo hơn tiết trời ngoài kia, “Cút về ổ chó của mày đi, sao? Còn định làm hư Lộ Lộ à?”

Lưu Lộ hoảng sợ vì giọng điệu ác liệt của cha, tức khắc buông tay khỏi người anh trai, con Dương Đào vẫn không biến sắc, bình tĩnh đi về phòng mình.

“Ổ chó” mà Lưu Đại Quốc nói chính là căn gác xép nhỏ phía sau, giờ tay lên là chạm tới trần nhà, Đông lạnh Hè oi.

Vì bị nhốt ở trại cải tạo nửa năm, căn gác xép đã chất đầy đồ đạc lặt vặt, Dương Đào gạt đồ trên giường xuống đất, mệt mỏi trèo lên nằm, ngơ ngác nhìn nóc nhà không chớp mắt, tuyết trắng trên mi tan thành nước, đọng lại khế mắt cậu như những giọt lệ, gió lạnh luồn vào qua cửa sổ, ngọn đèn treo trên nóc nhà lắc la lắc lư, hắt bóng nhấp nháy lên mặt tường.

Dương Đào thò tay xuống dưới gối, rút ra một tấm ảnh trắng đen, là ảnh chụp gia đình khi cậu tròn một tuần tuổi, ông nội cầm thìa dỗ dành cậu, bà nội ngồi bên cạnh ông nội, cha mẹ đứng phía sau, cả nhà ăn mặc giản dị, rõ ràng là một gia đình nghèo, nhưng thoạt nhìn rất vui vẻ hòa thuận.

Cảm giác đôi mắt ứa lên hơi ẩm, Dương Đào đứng dậy, mở ngăn kéo bàn, tiện tay lật một cuốn sách, kẹp tấm ảnh vào giữa, rồi ném lại vào ngăn kéo.

Dương Đào đẩy nước mắt trở về, đã hai ngày không uống ngụm nước nào, giờ cả khóc cũng trở thành xa xỉ.

Cậu ngơ ngác ngồi đó, nhìn căn gác xép lạnh lẽo nhỏ hẹp, nhớ tới câu nói của mẹ trước khi đi, “Đào Đào, mẹ có lỗi với con”.

Cậu cầm lấy chiếc gương nhỏ đặt trên bàn, mặt gương bám đầy bụi, cậu thổi thổi, dùng tay áo lau vài cái, qua mặt gương nhìn vết sẹo trên thái dương mình.

Dương Đào biết, vết sẹo xấu xí này sẽ không bao giờ biến mất, giống như cái gai đâm vào trái tim cậu, mãi mãi không rút ra được...

2. Chương 2: Lăn Dầu Gặp Gỡ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày hôm sau, Dương Đào một mình đến trường học, bạn cùng lớp với cậu đều đã lên năm ba, còn cậu chậm một học kỳ nên đành phải học lại năm hai.

Người bị vào trại cải tạo trong mắt các bạn học chính là người thuộc giống loài khác, nam sinh không dám trêu chọc cậu, nữ sinh khi trước thầm mến cậu nhìn thấy cậu cũng đi đường vòng, chỉ có Tôn Tiểu Hải là vừa gặp cậu đã kể vai sát cánh hỏi han cuộc sống trong trại, thoát nhìn thích thú ra mặt.

Tan học về nhà, Dương Đào mới nhớ Lưu Đại Quốc vẫn chưa đưa chìa khóa cổng cho cậu, cậu tháo cặp sách ném vào trong viện, giẫm lên đồng gạch trong góc, nhún người nhảy qua đầu tường, đi vào nhà nhìn quanh, không thấy lão đồ tể và em gái, lục lọi hồi lâu không tìm được gì lấp đầy bụng, cậu bèn ra khỏi nhà, đến tiệm mì đầu ngõ thì dừng lại nhìn qua cửa kính, lúc này trong tiệm có rất nhiều khách ăn uống, mâm lớn mâm nhỏ trên bàn bốc hơi nghi ngút.

“Này! Thành ăn xin kia! Đừng đứng đó, ảnh hưởng tao làm ăn!” Bà chủ xốc rèm lên, xua tay đuổi Dương Đào, thấy bên ngoài lạnh rừng cả mình thì vội vàng quay vào trong tiệm.

Dương Đào hồ hững trước sự xua đuổi của bà chủ, vẫn im lặng đứng đó không nhúc nhích, giống chú cún con bị vứt bỏ, mặc chiếc áo bông bản thủ cũ kỹ, phía dưới là chiếc quần mỏng đã bạc màu, bóng dáng mỏng manh gây guộc tấn mắt sự tĩnh lặng, tuy trông cậu rất gầy nhưng không ốm yếu, tấm lưng thẳng, hai vai hơi thông, mái tóc đen nhánh ngắn ngủn, vàng trán rộng mịn màng khiến vết sẹo bên thái dương càng

gây chú ý, khuôn mặt cậu rất đẹp, đôi mắt như cánh hoa, đuôi mắt hơi xếch, môi hồng răng trắng, thanh tú khôi ngô. Cậu có nét đẹp sáng ngời được trời ban tặng, nhưng khuôn mặt ngây thơ dưới ánh nắng chiều lại phẳng phất sự tối tăm.

Dương Đào liếm liếm đôi môi khô khốc, dứt tay vào túi, nhưng trong túi chẳng có xu nào.

“Này! Nhóc kia!” Đúng lúc đó, bên cạnh cậu vang lên một giọng nói sang sảng, Dương Đào mải nhìn tiệm mì, hoàn toàn không để ý, “Anh gọi nhóc đây, nhìn cái gì thế?”

Dương Đào hoàn hồn quay sang, lúc này mới chú ý đến người thanh niên đứng trước cửa tiệm đang khó hiểu nhìn mình.

Trông anh khoảng ba mươi tuổi, ăn mặc rất bình thường, thực ra còn hơi giản dị quá, hiển nhiên không phải người có tiền, có lẽ vì quanh năm hoạt động ngoài trời nên hai má và cổ anh rạm nắng khỏe mạnh, làn da bị gió mùa sắc ngọt như dao càn quét nên không nhăn mịn, thậm chí còn hơi khô ráp, mũi cũng lạnh tới ửng hồng.

Lúc này anh đang mỉm cười với Dương Đào, hai lúm đồng tiền hiện trên đôi má.

Anh bước vài bước tới gần Dương Đào, dùng giọng điệu trêu chọc hỏi, “Sao thế? Đói bụng hả? Không có tiền à?”

Dương Đào ngược mắt nhìn người thanh niên cao hơn mình hai cái đầu, không biến sắc, cũng không đáp lời.

Người nọ nhanh nhẹn quan sát Dương Đào, khẽ nghiêng đầu nói với cậu, “Đi vào với anh!”

Dứt lời, anh rất tự nhiên đi vào tiệm mì, tùy tiện chọn bàn ngồi xuống, vừa giậm giậm đôi chân tê cứng, vừa hà hơi ủ ấm tay.

Tim Dương Đào rộn ràng đập một lát, ma xui quỷ khiến cũng theo vào, chắc vì đói quá rồi, nên cũng không để ý nhiều nữa.

“Bà chủ ơi! Cho hai bát mì đi!”

“Vâng vâng, hai bát mì! Có ngay!”

Dương Đào ngáp ngừng bước đến bên cạnh người nọ, nhưng vẫn không ngồi xuống, chỉ nhìn anh chăm chăm.

“Nhìn anh làm gì? Ngồi đi.” Người nọ lơ đãng nói, lúc này Dương Đào mới ngồi xuống đối diện với anh.

Hai bát mì được bưng ra rất nhanh, người nọ đẩy một bát đến trước mặt Dương Đào, sau đó bưng bát của mình rón rột gấp ăn.

Dương Đào thoáng do dự, nhưng nhìn bát mì bốc hơi nghi ngút, cuối cùng vẫn bị cơn đói mãnh liệt đánh bại, cầm đũa lên ăn.

“Nhà nhóc ở đâu? Sao không về nhà?” Nhìn thiếu niên ngầu nghiêng ngồi ăn trước mặt, người nọ lơ đãng hỏi, có vẻ cũng không mấy quan tâm đến đáp án.

Dương Đào im lặng không lên tiếng, vẫn mải vui đầu ăn, cả ngụm nước dùng dưới đáy bát cũng húp sạch.

Người nọ không khỏi nhoẻn cười, quay lại nói với bà chủ, “Cho tôi thêm quả trứng kho đi.”

Trứng kho bưng tới, anh đưa cho Dương Đào rồi đứng dậy trả tiền, trả xong thì bỏ đi.

*Trứng kho

Dương Đào im lặng nhìn quả trứng kho còn bốc hơi trước mặt, một dòng nước ấm theo dạ dày truyền khắp toàn thân, mùa Đông năm nay cực kỳ lạnh, thân thể nhỏ bé rét cứng từ lâu gần như đã quên mất thế nào là ấm áp, hôm nay được ăn bát mì nóng hổi, cuối cùng đôi má tái nhợt của thiếu niên mới khẽ ửng hồng.

Sóng mắt Dương Đào thoáng rung động, cậu đứng dậy đuổi theo đến cửa, nhưng trước mắt chỉ có người qua đường xuôi ngược, còn anh đã chẳng thấy đâu...

Tuy trời quang mây tạnh, tuyết đọng hôm trước đã dần tan, nhưng không khí bên ngoài vẫn ẩm ướt và lạnh cóng, tuyết tan thành nước chảy xuống từ mái hiên như dòng lệ người thi sĩ, cảm thán thế gian sao quá lạnh lùng.

“Tiểu Cao, tiền lương tháng trước nữa của cậu đây, cất cho kỹ nhé!” Trước khi tan ca, Cao Tuấn nhận được một chiếc phong bì từ quản đốc, phong bì rất mỏng, mỏng như bên trong chẳng có gì, mà rõ ràng bên trong cũng chẳng có bao nhiêu tiền, chưa kể còn khát nợ hai tháng mới chịu trả.

“Cảm ơn anh Triệu, thế em về trước đây.” Thấy quản đốc không để ý tới mình vì còn mải trả lương cho những người khác, Cao Tuấn cất phong bì vào túi áo, tháo mũ bảo hộ, rời khỏi công trường.

Cao Tuấn vào một quán ăn nhỏ, nghĩ bụng cuối cùng cũng được ăn bữa cơm có thịt, trong lòng rất vui vẻ, anh định gọi hai suất cơm, gọi thêm một bình rượu để nhỏ, mua rượu không phải vì anh thích uống, mà chỉ vì một mình sinh hoạt trong căn phòng ước chừng ba mươi mét vuông, không uống chút rượu cho ấm bụng thì không ngủ nổi vì cái lạnh thấu xương mỗi đêm về.

Cơm nước xong xuôi, một mình lác lác trên đường cái, mãi tới đêm khuya, Cao Tuấn mới đi bộ qua hai con phố, quẹo vào một ngõ hẻm chật chội tĩnh mịch, đèn đường u ám bị hồng từ tối qua chẳng ai đến sửa, con hẻm tối đen và cực kỳ im ắng, chỉ nghe tiếng bước chân nặng trĩu của mình, vầng trăng trên đầu tỏa sáng yếu ớt, Cao Tuấn nương ánh trăng mờ ảo, đi vào sâu trong hẻm.

Tòa nhà cuối hẻm đã hao mòn theo năm tháng, thoát nhìn cũ kỹ vô cùng, tổng cộng bốn tầng, cầu thang và hành lang lộ thiên được quây lại bằng lan can sắt, hành lang tầng trên là hàng hiên che mưa của tầng dưới, trên mái nhà có sân thượng không rộng lắm, một phòng trong tòa nhà này chính là không gian nhỏ của anh.

Cao Tuấn bước về phía trước trên con đường lát đá thật dài, lúc đi ngang qua cổng một căn nhà, anh lơ mơ trông thấy có bóng đen cuộn tròn ngồi sát tường, Cao Tuấn ngớ người, định thần nhìn lại, phát hiện đó là một đứa bé trai, đầu vùi trong hai đầu gối, thân thể cuộn tròn run lên vì lạnh.

Cao Tuấn bước tới bên cạnh đứa nhỏ bó gối sát tường, ngồi xuống nhẹ vỗ vai cậu, “Này, sao nhóc lại ngồi đây?”

Đứa nhỏ yếu ớt ngẩng đầu lên nhìn Cao Tuấn, ánh mắt vô định, khuôn mặt ửng hồng như đang phát sốt, Cao Tuấn sững sờ – Là đứa nhỏ mới gặp hôm qua đây mà?

Cao Tuấn áp tay lên trán cậu, thấy nóng hầm hập thì không khỏi giật mình, mí mắt Dương Đào nặng trĩu khép hờ, như thể chỉ giây tiếp theo là cậu sẽ ngất đi.

“Đây là nhà nhóc hả?” Cao Tuấn chỉ vào cánh cổng sắt đóng kín bên cạnh, mà Dương Đào đang sốt cao lại không phát ra được âm thanh nào.

Bốn bề lặng ngắt như tờ, trừ hai người họ thì không còn ai qua lại trong hẻm, Cao Tuấn đứng dậy gõ cổng sắt, “Có ai ở nhà không? Mở cửa với!”

Gõ mãi không thấy ai đáp lời, cánh cổng sắt vẫn sừng sững khóa chặt, ngăn cách hai người ở thế giới bên ngoài.

Cao Tuấn thất vọng rũ tay xuống, nhìn đứa nhỏ nọ, chẳng biết làm sao cho phải, anh không biết gia cảnh cậu thế nào nhưng cũng đoán được là không êm ấm, bằng không đã chẳng đến nỗi bệnh nặng ngồi thu lu trong hẻm mà không ai ngó ngang, nếu anh cũng giả vờ không thấy, có khi đêm nay đứa nhỏ này lặng lẽ chết trong hẻm cũng nên.

“Nhóc này, gặp anh là mạng nhóc cũng lớn đấy...” Cao Tuấn bất đắc dĩ thở dài, nắm lấy đôi tay lạnh buốt của Dương Đào gác lên vai mình, sau đó luồn tay ra phía sau nhắc móng cậu lên, khuôn mặt đỏ bừng của Dương Đào dán vào cổ anh, Cao Tuấn vội né ra vì nóng, nhưng cánh tay vẫn rất vững vàng công cậu bước từng bước vào sâu trong hẻm.

Dương Đào bệnh nặng, cả người mơ mơ màng màng, cánh tay kiệt sức buông thõng, mặc người lạ này công mình đi về phía trước, con đường đá phủ nước tuyết mỏng manh hằn in từng chuỗi dấu chân thật sâu.

Ban đầu là giấc mộng đẹp, Dương Đào đứng giữa cánh đồng tràn ngập các loài hoa, gió nhẹ ầm ập hiu hiu thổi, cậu cầm chiếc chong chóng phần khởi chạy qua chạy lại trên cánh đồng, ba mẹ đứng cách đó không xa, mỉm cười vẫy tay với cậu, nhưng chốc lát sau, xuất hiện trước mắt cậu lại là vũng máu ào ạt tuôn ra từ cổ tay của mẹ, mẹ cậu chìm trong dòng máu đỏ tươi...

“Nhóc ơi! Tỉnh lại đi!” Chẳng biết bao lâu sau, Dương Đào bị lay tỉnh, cảm giác mình vừa ngủ cả một thế kỷ, đầu cậu nặng trĩu, rất khó chịu.

Dương Đào mở mắt ngồi dậy, vẻ mặt thoảng ngơ ngàng, cậu cứ tưởng mình đã chết công trong con hẻm vắng, không ngờ cuối cùng chẳng những không chết, mà còn được ngủ trên chiếc giường nhỏ ầm ập trong một căn phòng, tuy căn phòng vừa cũ kỹ vừa chật hẹp, nhưng ánh nắng xuyên qua cửa sổ, lung linh chiếu lên mặt cậu rất chân thực.

Lúc trông thấy người trước mặt, Dương Đào lại ngơ ngẩn, dù đây mới là lần thứ hai gặp gỡ người này, nhưng cậu vẫn thấy khuôn mặt anh rất quen thuộc, thậm chí còn khá thân thiết, cảm giác thân thiết xa lạ này khiến lòng cậu rung động, nhưng đôi mắt cậu vẫn rất tối tăm.

Cao Tuấn ngồi bên mép giường, sờ trán Dương Đào, bàn tay chai sạn phủ lên vết sẹo, “Hạ sốt rồi.”

Dương Đào ánh mắt sắc lém, hất bàn tay trên trán mình ra, không biến sắc nhìn thẳng vào Cao Tuấn.

Cao Tuấn không để bụng, chỉ hỏi, “Đang Đông, lại còn ban đêm nữa, sao nhóc ở bên ngoài?”

Dương Đào xóc chân đứng dậy, ánh mắt né tránh, đáp lời bằng chất giọng khàn khàn của thiếu niên đang tuổi trưởng thành, “Lão giết heo đánh tôi, đuổi tôi ra ngoài...”

“Hóa ra nhóc không bị câm à?” Cao Tuấn khê cười một tiếng, pha trò, Dương Đào không đáp lại.

Lúc này Cao Tuấn mới ngơ ngàng hỏi, “Giết heo?”

Dương Đào im lặng một hồi, trả lời, “Cha dượng tôi.”

Ánh mắt Cao Tuấn thoảng lay động, chẳng biết nghĩ gì, hai người cùng cúi đầu không nói, không khí thoảng nặng nề.

Cao Tuấn mặc áo khoác, cầm xâu chìa khóa trên bàn, vẻ như chuẩn bị ra ngoài, “Anh phải đi làm đây, nhóc về nhanh đi.”

Cao Tuấn sốt ruột đi làm, không muốn nấn ná với Dương Đào nữa, nhưng anh thúc giục vô ích, Dương Đào vẫn đứng im tại chỗ, không hề có ý ra về.

“Cho tôi cái quần mặc.” Dương Đào cất giọng thản nhiên, không phải thỉnh cầu, mà là nghĩa vụ phục tùng.

Cao Tuấn bối rối, tầm mắt chuyển xuống hai chân Dương Đào, thấy cậu chỉ mặc một chiếc quần mỏng, đúng là không chịu được cái lạnh bên ngoài.

Cao Tuấn bất đắc dĩ lắc đầu, rút một chiếc quần bông trong tủ quần áo cũ kỹ, lấy kéo cắt ngắn ống quần rồi ném cho Dương Đào.

“Thay nhanh lên rồi đi đâu thì đi đi, tại nhóc mà anh đến muộn, đến muộn là bị trừ tiền đấy.”

Cao Tuấn bắt đầu lộ vẻ sốt ruột, anh ra khỏi phòng trước, đợi Dương Đào thay quần xong bước ra, anh vội vàng khóa cửa, như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn cậu, sau đó gấp gấp bỏ đi, cũng không hỏi cậu định đi đâu, có về nhà được không.

Dương Đào đứng trước lan can như mầm cây nhỏ, ánh mắt u ám dõi theo bóng dáng Cao Tuấn bỏ đi, cậu sờ sờ chiếc quần bông đang mặc, thật dày, thật ầm, vì vậy sau bát mì kia, cậu lại một lần nữa cảm nhận được hơi ầm đã lâu không thấy, hơi ầm theo làn da lan tỏa khắp người, tràn ngập toàn thân.

Dương Đào khê mím môi cười, trong ánh nắng yếu ớt mùa Đông, nụ cười của cậu chỉ lướt qua một thoảng, không ai chú ý đến, nhưng mầm cây ầm ậm tích liêu trong góc tối nọ, giờ đã bắt đầu chớm nở xanh tươi.

Đến công trường, Cao Tuấn thay đồ lao động như thường lệ, đeo găng tay và mũ bảo hộ, lần lượt chuyển thép đến máy hàn điện bên cạnh, sau đó bắt đầu hàn thép cùng một công nhân khác.

“Huy Tử, để anh làm cho, tay cậu vẫn bị thương chưa khỏi, đừng làm nhiều quá.” Cao Tuấn thẳng thắn gạt tay công nhân nọ ra.

Huy Tử tên đầy đủ là Tống Huy, kém Cao Tuấn vài tuổi, hơi lười biếng, còn hay khôn vặt, những công nhân lớn tuổi khác đều không thích gã, chỉ mình Cao Tuấn là đối xử với gã không tệ.

“Quần đốc bảo hôm nay vợ lão sinh con, chắc sẽ được nghỉ sớm đấy.” Tống Huy rút hai điều thuốc trong bao, đưa một điều cho Cao Tuấn, ngồi chồm hổm suy nghĩ, “Chắc có thời gian chơi bởi đã đời rồi đây.”

Cao Tuấn hiểu ý Tống Huy, không khỏi trêu đùa, “Cậu giỏi thật, làng chơi Ninh Hòa mà cũng dám đến? Không sợ lây bệnh à?”

“Mẹ kiếp, em mà cũng có vợ chưa cưới như anh thì cần gì phải tìm gái bán hoa, thế thì khó coi chết!” Tống Huy cười cười, thỉnh linh chuyển đề tài, tò mò nhìn Cao Tuấn, “Mà anh Tuấn này, mấy hôm nay không thấy Quyên Nhi gọi cho anh nhỉ, sao thế? Cãi nhau à?”

Nhắc đến Quyên, Cao Tuấn im lặng, vẻ mặt tươi cười phẳng phất chút buồn bã.

Cao Tuấn quê ở thị trấn nhỏ cách thành phố Ninh Hòa không xa, là thâm sơn cùng cốc bên rìa thành phố bậc ba (Bậc ba là thành phố hạng trung dựa trên GDP, cấp độ phát triển kinh tế, cấp bậc hành chính và dân số... theo cách phân chia của Trung Quốc), từ nhỏ anh đã mồ côi, lớn lên bèn một thân một mình đến Ninh Hòa làm thuê, quen biết Quyên cũng từ nơi khác tới, hai người yêu nhau hơn hai năm, sau đó Quyên bỏ Ninh Hòa về nhà, ban đầu hai người vẫn giữ liên lạc bằng điện thoại, nhưng từ tháng trước, Quyên đột ngột cắt đứt liên lạc với anh, không để lại bất cứ tin tức nào, giống như đã bốc hơi khỏi cuộc đời anh vậy.

Cao Tuấn gọi cho Quyên mấy lần, mới đầu cô còn tùy tiện nói vài câu qua loa rồi dập máy, sau đó thì dứt khoát không nghe điện thoại của anh, bây giờ cách duy nhất để gặp cô chỉ có đích thân về quê tìm mà thôi.

Mặt trời rớt xuống những vệt nắng cuối cùng, vàng trắng non lơ lửng giữa không trung, gió đêm cuốn đất cát đập vào mặt, Cao Tuấn kéo áo khoác lên trùm đầu, tay rút túi rảo bước về nhà, người đi đường dần thưa thớt.

Lúc chuẩn bị rẽ vào hẻm, anh trông thấy vài nam sinh khoảng mười mấy tuổi túm tụm chẳng biết làm gì trong góc đường, anh không để ý, cũng không quan tâm, tiếp tục đi dọc bên kia tường, thỉnh linh nghe thấy một âm thanh quen thuộc.

“Bớt lời cmm lại, lấy tiền ra nhanh!”

Cao Tuấn dừng bước, quay phắt lại, chỉ thấy hai nam sinh dồn một nam sinh khác vào góc tường, kéo áo bạt tai mấy cái, nam sinh bị đánh nước mũi nước mắt tèm lem, há miệng run rẩy móc ra mấy đồng tiền lẻ trong túi, chưa kịp làm gì đã bị nam sinh trước mặt cướp mất.

“Mỗi thế này thôi hả? Mày lừa ai đấy?” Dương Đào giận bừng bừng, tự thò tay vào túi quần nam sinh kia, lôi ra thêm mấy đồng tiền.

“Em còn mỗi ngần ấy thôi... Huhu... Hai anh tha cho em!”

“Thôi được rồi, chắc thằng oắt này không có tiền thật.” Tôn Tiểu Hải đứng bên cạnh khuyên nhủ.

“Cút!” Dương Đào đập mông nam sinh kia một cú, nam sinh bị đập ngã dúi xuống đất, hoảng hốt đứng lên bỏ chạy.

Dương Đào nhét hết tiền vào tay Tôn Tiểu Hải, “Xài tiết kiệm chút, cậu biết giờ cái gì cũng đắt không? Mẹ nó kẹo hồ lô mà cũng tăng hai xu.”

“Cho tở hết à?” Tôn Tiểu Hải mừng rơn.

“Mày cũng lượn đi! Bớ mày thấy mày cũng bực!” Dương Đào đùa giỡn đẩy Tôn Tiểu Hải, Tôn Tiểu Hải không giận, còn bá cổ Dương Đào một lát mới tung tăng bước đi.

Dương Đào ngẩn ngơ đứng tại chỗ hồi lâu, chẳng biết nghĩ gì, chợt giơ tay sờ sờ chiếc quần, cậu quay lưng lại với Cao Tuấn nên không biết anh vẫn đứng nhìn cách đó không xa.

Cao Tuấn không lên tiếng, quay bước tiếp tục đi sâu vào hẻm, bất giác chua xót trong lòng, thực ra anh hiểu, đứa nhỏ kia muốn trả anh tiền bát mì và chiếc quần, nhưng cướp tiền mang trả thì chẳng bằng đừng trả, nên mới đột ngột đổi ý, đưa hết tiền cho Tôn Tiểu Hải.

Dương Đào nghe tiếng bước chân, ngoái lại nhìn, trông thấy Cao Tuấn bước trên con đường dốc trập trùng ổ gà hướng vào sâu trong hẻm, đôi mắt u ám thoát sáng lên.

Cao Tuấn chậm rãi đi về phía trước, bước chân thoảng nặng nề.

— Đứa bé kia, rõ ràng mang bóng dáng của anh ngày trước...

3. Chương 3: Ánh Sáng Duy Nhất

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hôm nay ấm hơn mấy độ, tuy không khí vẫn lạnh, nhưng trời đã vào cuối Đông, Cao Tuấn đứng trước cửa sổ, kéo mở tấm rèm xanh sẫm, ánh nắng hào phóng chiếu rọi cả người anh.

Thấy thời tiết cũng đẹp, Cao Tuấn giặt quần áo rồi mang lên sân thượng phơi, mặt trời chiếu rọi khoảng sân cũ kỹ bé nhỏ, ba chú chim sẻ đậu trên dây điện đan xen, xa xa vọng lại tiếng rao hàng, “Khoai nướng đây! Khoai nướng nóng hổi đây! Ai mua đi!”

Cao Tuấn nhặt một chiếc áo khoác màu đen trong chậu, giữ hết nước, vắt lên dây phơi, khẽ giặt mình rồi ngẩn ngơ nhìn nó, đây là chiếc áo Quyên mua cho anh, khi đưa nó cho anh trước lúc đi, vẻ mặt cô hơi lạ, lúc đó Cao Tuấn không để ý, bây giờ nghĩ lại, có lẽ khi ấy cô đã quyết định rồi, lần này đi sẽ không về nữa.

Cao Tuấn đang ngơ ngẩn nhìn giọt nước tí tách nhỏ xuống từ chiếc áo, bên tai chợt vọng lại tiếng đàn ông mắng chửi, anh nhìn theo âm thanh, phát hiện tiếng chửi mắng phát ra từ một căn nhà cách đó khá gần, đang đứng trên sân thượng tầng bốn nên anh thấy rõ mồn một cảnh tượng trong sân nhà họ.

Anh thấy gã đàn ông vạm vỡ đuổi theo một thiếu niên nhỏ bé hơn nhiều, gã dồn thiếu niên vào góc tường, vừa lớn tiếng chửi rủa, vừa tiện tay chộp lấy vật gì đó bên cạnh, nện vào đầu thiếu niên.

Thiếu niên bị đập ngã khụy xuống đất, nhưng từ đầu tới cuối không chịu hé răng, không nhận sai cũng không van nài, vì khoảng cách quá xa nên Cao Tuấn không biết về mặt cậu lúc này như thế nào, nhưng anh có thể tưởng tượng, tưởng tượng cậu nhắm nghiền mắt, dùng hết sức bình sinh ngăn nước mắt chảy ra...

“Thằng nhỏ đó... Lại bị đánh...” Cao Tuấn đang lẩm bẩm, lại trông thấy một cô bé tóc buộc hai chỏm từ trong nhà chạy ra, khóc nức nở cầu xin ba đừng đánh anh hai, gã đàn ông vẫn thờ ơ, thô bạo nắm áo thiếu niên lôi ra cổng, một tay mở cổng, một tay đẩy cậu ra ngoài, sau đó gã đóng sầm cánh cổng sắt lạnh như băng, rồi quay lại kéo tay đứa con gái vào nhà.

Bóng dáng thiếu niên khuất sau cánh cổng lớn và bức tường cao, tầm mắt bị cản trở, Cao Tuấn không thấy gì nữa, đành âm thầm suy đoán, chắc thằng nhỏ đau lắm, chẳng biết có phải đang lạnh run cả người hay không...

Trên đường từ công trường về, đi ngang hàng bánh bao, Cao Tuấn mua mấy chiếc rồi một mình đi tới con hẻm tên gọi Nghênh Xuân như thường lệ, lúc tới góc phố rẽ vào hẻm, tình cờ gặp người quen lên tiếng chào hỏi, tòa nhà anh ở cũng có vài người là công nhân công trường như anh, cúi đầu không thấy ngẩng đầu cũng gặp, nên đã gặp thì phải lễ độ ân cần hỏi han một tiếng.

Lúc gần đến tòa nhà, Cao Tuấn chợt dừng bước, ánh mắt tập trung nhìn.

Chỉ thấy Dương Đào ngồi trên ụ đất cách đó không xa, tay cầm cây cung tự chế, chán ngán nhặt đá bắn lên nóc nhà, cột điện và chim sẻ đậu trên tường, bắn hết cục này đến cục khác, chẳng cần biết trúng hay trượt, về mặt hồ hững vô cùng.

Dương Đào giương cung sát mắt, tiếp tục ngắm bắn, tình cờ liếc thấy Cao Tuấn, cậu buông cung, im lặng nhìn anh, ánh mắt hình như khê dao động.

Cao Tuấn hạ mắt, cất bước đi về phía trước, lúc đi ngang Dương Đào cũng không dừng lại, không nói chuyện, chỉ tiếp tục bước, nhưng anh nghe thấy rõ tiếng Dương Đào nhảy từ ụ đất xuống, đi theo phía sau anh.

Cao Tuấn bước lên cầu thang, đến tầng hai thì ngoái lại, chạm mắt với Dương Đào theo sát phía sau, hai người cùng không lên tiếng, Cao Tuấn đi thẳng tới trước nhà mình, thấy cậu vẫn lẻo đẻo bám theo, cuối cùng mới đặt câu hỏi.

“Nhóc theo anh làm gì?”

Lần này Dương Đào không né tránh, cũng không chuyển mắt, chỉ im lặng nhìn người trước mặt, một lát sau, ánh mắt cậu chuyển sang túi đồ ăn anh xách trong tay.

Cao Tuấn giơ túi bánh bao lên, thử hỏi, “Muốn ăn hả?”

Dương Đào vẫn không nói tiếng nào, thậm chí còn không gật đầu cũng không lắc đầu, nhưng ánh mắt cậu đã thay thế câu trả lời.

Cao Tuấn thấy bên má và trên cổ Dương Đào vẫn còn bầm tím, thế là mềm nhũn cả lòng, bèn mở cửa, nghiêng đầu rủ cậu vào nhà.

Thôi, cho nó ăn tí gì rồi bảo nó đi vậy, Cao Tuấn nghĩ.

Được cho phép, đôi mắt Dương Đào lóe lên ý cười tinh nghịch rất đúng với độ tuổi của mình, tuy ý cười mơ hồ gần như không nhận thấy. Cậu nổi gót Cao Tuấn, lại bước vào căn phòng nhỏ nọ.

“Này nhóc, nhóc...” Cao Tuấn định nói gì đó, nhưng anh chợt nhớ mình chưa biết tên đứa nhỏ này, “Tên nhóc là gì?”

Dương Đào hồ hững liếc nhìn người đang nhìn mình, về không muốn trả lời vấn đề này, chỉ im lặng xuống bên cạnh chiếc bàn tròn nhỏ đặt giữa nhà.

Cao Tuấn không thể làm gì hơn là khê bật cười, cũng không hỏi nhiều nữa, ném túi đồ ăn trong tay cho Dương Đào, lại cầm bình rót một cốc nước ấm đặt trước mặt cậu.

“Nhóc gì ơi, bánh bao còn nóng đây, ăn đi.”

Đã không phải lần thứ nhất ăn đồ của người này, Dương Đào tuyệt không khách sáo, chẳng nói hai lời cầm bánh bao lên ăn, có lẽ đói bụng cả ngày rồi, bánh bao nhét đầy miệng, hai má phồng căng lên, suýt thì mắc nghẹn.

“Ấy, ăn từ từ thôi, anh có giành với nhóc đâu!”

Cao Tuấn thấy bộ dạng ăn như hổ đói của Dương Đào thì phì cười, cười xong lại thoáng ngỡ ngàng, vì anh sức nhận ra hình như lâu lắm rồi mình chưa cười thật dạ như thế, có điều... trước mặt đứa nhỏ cha mẹ không thương, đói bụng chẳng ai quan tâm, chẳng ai ngo ngoàng tới này, cười vô tâm vô phế như vậy hình như hơi ác.

Dương Đào vừa ăn vừa nhìn quanh bốn phía, căn phòng này rất nhỏ, cũng chẳng thấy có gì đáng tiền, không có nhiều thứ lặt vặt, nhưng đồ dùng sinh hoạt hàng ngày đều gọn gàng ngăn nắp, sắp xếp đúng trật tự, có thể thấy chủ nhân nơi này tuy bần cùng nhưng không lười biếng.

“Nhóc này, mẹ nhóc đâu?” Cao Tuấn thật sự không nhịn nổi tò mò.

Dương Đào ngừng nhai bánh bao, sau một thoáng thất thần, lại tiếp tục ăn như không có chuyện gì xảy ra, giọng điệu bình thản lạ kỳ.

“Mẹ tôi mất rồi.”

Tim Cao Tuấn loạn nhịp, nhưng không hỏi thêm, nhất thời cũng không biết an ủi cậu thế nào, chẳng lẽ không còn người thân nào cưu mang cậu sao? Anh muốn biết nhưng không hỏi, vì nếu có thì cậu cũng không phải xuất hiện trước mặt anh lúc này.

“Nhiều lớn rồi? Mười lăm chưa?”

“Mười bốn.” Dương Đào ngược lên nhìn Cao Tuấn, hiếm khi nói nhiều thêm hai từ, “Anh nhiều?”

Đôi mắt Cao Tuấn khẽ cười, “Nhóc đoán xem anh nhiều?”

“Ba lăm?”

“Trông anh xập xệ thế à?” Ý cười trong mắt Cao Tuấn càng sâu, “Hai tám.”

Dương Đào không cười, nhưng ánh mắt quanh quẩn trên mặt Cao Tuấn không rời, “Anh chuyển đến lúc nào? Hồi trước tôi không gặp anh.”

Đúng vậy, lúc Cao Tuấn chuyển đến thì Dương Đào đã bị nhốt vào trại cải tạo.

“Đến cái tên nhóc còn chẳng nói cho anh, sao anh phải cho nhóc biết?” Cao Tuấn ra vẻ sốt ruột, “Ăn nhanh lên rồi đi đâu thì đi đi, đừng lằng nhằng chỗ anh nữa.”

Nghe anh nói vậy, Dương Đào khựng lại, vẻ mặt như thoáng qua chút hoảng loạn, giống một người bị lạc trong rừng sâu, vất vả lắm mới nhìn thấy sao Bắc Đẩu, nhưng rồi nó lại bị mây đen che khuất.

“Tôi không có chỗ để đi.” Dương Đào nói lời thỉnh cầu, nhưng không dùng giọng thỉnh cầu, “Tôi muốn ở chỗ anh.”

Cao Tuấn toát mồ hôi lạnh vì câu nói của Dương Đào, “Anh nói nhóc nè, nhóc phải về nhà chứ, anh quen biết gì nhóc đâu, nhóc ở đây làm gì?”

“Tôi không có nhà, đó không phải nhà tôi.” Dương Đào lạnh lùng nói, không mang theo chút tình cảm nào.

“Không được!” Cao Tuấn rối tinh rối mù, anh chẳng hiểu tại sao đứa nhỏ này dựa dẫm vào anh như thế, vì hôm đó anh mời nó bát mì mà nó nghĩ nó tìm được Đấng cứu thế rồi chắc? “Bánh bao ăn xong rồi, nhóc về đi!”

Dứt lời, Cao Tuấn chẳng nói chẳng rằng kéo tay Dương Đào, mở cửa đẩy cậu ra ngoài, “Anh nói nhóc nghe, anh nghèo rớt mồng tơi, nuôi mình còn khó, nhóc theo anh là chết đấy!”

Cao Tuấn đóng cửa lại, giọng Dương Đào vang lên bên ngoài cuối cùng mới lần chút khấn cầu, “Tôi sẽ không dùng tiền của anh, tôi biết làm việc, việc gì cũng làm được, ra ngoài làm thuê cũng được!”

Cao Tuấn thực sự hết nói, trẻ vị thành niên mà làm thuê cái gì? Chỗ nào dám thuê nhóc?

Cao Tuấn không mở cửa, hồi lâu sau, bên ngoài vọng lại tiếng bước chân xa dần, có vẻ cậu đi rồi.

Bánh bao cũng cho thằng nhóc kia ăn sạch, Cao Tuấn đói bụng nằm dài trên giường, một mình một nhà, tĩnh lặng tới mức chỉ nghe được tiếng hít thở khe khẽ của mình, nhưng từ lâu anh đã quen với tịch mịch, chẳng mấy chốc là thiêu thiêu ngủ.

Chẳng biết ngủ bao lâu, Cao Tuấn sực tỉnh giấc, ý nghĩ đầu tiên sau khi tỉnh giấc là về Dương Đào, tự dưng anh cứ thấy bồn chồn, chẳng biết Dương Đào về nhà chưa hay vẫn đang lang thang trên đường? Tuy hôm nay không lạnh bằng mấy ngày trước, nhưng vạn vật ngoài trời ban đêm chắc chắn sẽ lại ồm thôi.

“Ồ! Chuyện của mày đâu! Ngủ đi cho được việc!” Cao Tuấn lẩm bẩm, trở mình định ngủ tiếp, nhưng không ngủ tiếp được.

Anh càng nghĩ càng khó chịu, trần trọc mãi, đành phải ngồi dậy thở dài, khoác thêm áo, mở cửa ra ngoài.

Cao Tuấn bước trên con hẻm nhỏ, dọc đường tìm kiếm bóng dáng Dương Đào, chỉ hi vọng cậu không cuộn tròn lạnh cóng rúc trong góc lều nữa, mà đã về nhà rồi.

Nhưng ngay lúc sắp đến đầu hẻm thì anh nghe thấy tiếng chửi bới đánh lộn, chẳng biết đèn đường sửa từ lúc nào, dưới ánh sáng hiu hắt, anh trông thấy ba gã du côn vây quanh một đứa bé trai thấp nhỏ, thỉnh thoảng đánh đập cậu.

Dương Đào nhũu chặt mày, như chú chó săn nhỏ bị chọc giận, đôi mắt lóe sáng hung ác, cậu ra sức né tránh gã đang kéo áo mình, duỗi chân đạp một cú thật mạnh vào bụng gã, hành động này chọc giận ba tên du côn, chúng tức khắc cùng xông lên chặn cậu vào góc tường, đánh đấm không ngừng.

Cao Tuấn hét lớn, xông lên phía trước kéo đám côn đồ ra, đỡ Dương Đào bị đánh ngã dậy, vững vàng bảo vệ cậu phía sau.

“Chúng mày định làm gì? Lũ ranh con súc sinh, cút nhanh cho tao!”

Ba gã du côn thấy người đàn ông cao lớn này chẳng biết từ đâu xuất hiện, tuy không cường tráng lộ liễu, nhưng trông cực kỳ khỏe khoắn rắn rỏi, thế là không dám tùy tiện gây chiến, liếc mắt ra hiệu cùng rút lui.

“Nhóc không sao chứ?” Sau khi chúng đi, Cao Tuấn quay lại, ân cần hỏi Dương Đào đang mím chặt môi, ánh mắt hung tợn.

Dương Đào im lặng nhìn Cao Tuấn, hung tợn dần nhạt đi, ánh sáng trong đáy mắt khẽ lấp lánh dưới đèn đường, tựa như vừa được trông thấy người mình có thể dựa dẫm, trái tim hoảng loạn nhanh chóng bình yên.

Cao Tuấn lưỡng lự một thoáng, rồi dậm bước tới trước cổng nhà Dương Đào, liên tục gõ vang cánh cổng sắt, Dương Đào chậm rãi theo sau, dừng lại ở khoảng cách không gần không xa, không chớp mắt nhìn Cao Tuấn ra sức gõ cổng.

Gõ mãi, cánh cổng mới mở ra, ánh sáng quá mờ mịt, Cao Tuấn không nhìn rõ khuôn mặt người bên trong, chỉ nghe thấy tiếng cầu nhàu cấu kính, “Ai đấy? Hơn nửa đêm, gõ cái gì?”

“Thằng nhỏ kia là con ông hả?” Cao Tuấn chỉ vào Dương Đào, giọng điệu khó tránh khỏi giận dữ, “Trời lạnh thế này, cho nó vào nhà đi.”

Lưu Đại Quốc còn chưa trả lời, Dương Đào đã lên tiếng trước, “Tôi không về!”

Cao Tuấn kinh ngạc nhìn Dương Đào, tuy cũng hiểu vì sao cậu không muốn về, nhưng dù gì về nhà vẫn hơn chết cóng ngoài đường chứ.

“Nghe chưa? Có phải tôi không cho nó về đâu, tự nó không muốn về đấy chứ!”

“Ông!” Cao Tuấn nổi giận, “Nó còn bé thế, không về nhà thì biết đi đâu?”

“Mày là ai?” Lưu Đại Quốc khạc nước bọt, chán ghét ra mặt đánh giá Cao Tuấn, “Đ*т mẹ nó ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng, mày xót thằng oắt kia thì lôi nó về mà nuôi, chả ai cấm!”

Cao Tuấn định nói tiếp, nhưng cánh cổng sắt đã đóng sập lại, bên trong còn vọng ra tiếng khóa chốt.

Cao Tuấn thở dài, quay lại mắt to trừng mắt nhỏ với Dương Đào, chẳng còn cách nào khác, đành phải dẫn thằng bé về nhà mình.

Vì thế Dương Đào đi theo Cao Tuấn, lại quay về căn phòng nhỏ nọ, từ đầu tới cuối cậu không lên tiếng, nhưng trong lòng mừng vui thật sự, cậu cảm thấy mình thật may mắn, bởi vì Cao Tuấn luôn xuất hiện trước mặt cậu vào những lúc cậu cần nhất.

Đêm đã khuya, người người đã chìm vào mộng đẹp.

Trong nhà chỉ có một chiếc giường đơn, Cao Tuấn lôi tấm nệm trong tủ quần áo ra trải xuống đất, nằm lên nệm, sau đó kiểm một cái áo khoác cũ làm chăn đắp.

“Này...” Dương Đào đứng bên cạnh, đôi môi mong mỏng khê mấp máy, hình như định nói gì đó.

Cao Tuấn biết cậu định nói gì, bèn khê đáp lời, “Nhóc lên giường ngủ đi, anh nằm đây được rồi.”

“Hay để tôi ngủ dưới sàn cho, tôi không sợ lạnh.”

“Bảo nhóc ngủ trên giường thì nhóc cứ ngủ trên giường, sao lắm chuyện thế nhỉ, ngủ nhanh đi, mai anh còn phải dậy sớm.”

Khóe miệng Dương Đào giật giật, nghịch ngợm quơ nắm đấm sau lưng Cao Tuấn, nhưng ánh mắt trong trẻo hơn rất nhiều.

Dương Đào cho rằng không phải Cao Tuấn thật lòng ghét cậu, nếu không anh sẽ chẳng đi tìm cậu giữa trời đêm tối mờ, nếu anh thật sự không muốn nhìn thấy cậu thì việc gì phải quan tâm cậu chết hay sống.

Sáng hôm sau, Cao Tuấn dậy rất sớm, rửa mặt xong xuôi thì lấy ba lô ra, nhét vật phẩm tùy thân của mình vào.

Nghe thấy động tĩnh, Dương Đào thức giấc, dụi mắt ngái ngủ hỏi, “Anh ra ngoài à?”

“Ừ, anh phải đi một chuyến, mấy hôm nữa về.” Cao Tuấn không ngần đầu, rút ít tiền đặt lên bàn, “Nhóc cầm chỗ này xài tạm đi.”

“Tôi không lấy tiền đâu.”

“Có bao nhiêu đâu, cùng lắm thì cho nhóc nợ, sau này trả anh.”

Dương Đào không lên tiếng nữa, vẻ mặt lại như chẳng biết làm gì, tất nhiên cậu đã nhận thấy người đàn ông này rất nghèo, nhưng chính người đàn ông nghèo nàn xa lạ này lại vô tình trở thành ánh sáng duy nhất trong sinh mệnh cần cỗi của cậu, cậu không muốn tia sáng duy nhất ấy lạnh lẽo mờ phai.

“Có cháo trong nồi đấy, tự múc mà ăn.” Cao Tuấn lạnh lùng nói, đôi mắt cũng không ảm áp chút nào, “Hi vọng lúc anh về, nhóc đã tìm được chỗ nên đi.”

Dương Đào không chớp mắt nhìn Cao Tuấn, vẻ như muốn hỏi anh đi đâu, nhưng cuối cùng vẫn không cất lời, chỉ dùng đôi mắt có vẻ âu sầu nhìn thẳng vào anh, tới khi anh khoác ba lô lên vai, đi ra khỏi phòng, cậu vẫn nhìn theo bóng lưng anh đến lúc anh biến mất.

Cao Tuấn không biết, thực ra Dương Đào rất lo lắng, thậm chí còn khá hoảng sợ, sợ anh đi rồi sẽ không về nữa.

Cao Tuấn ngồi ô tô đường dài, chuyến xe chạy thẳng về quê hương Quyên, xe bon bon chạy trên đường quốc lộ, nhìn qua cửa kính, hai hàng cây dương* bên đường đã chậm rãi nhú chồi non xanh biếc, nhiệt độ cũng ấm hơn, xem ra mùa Xuân đang đến rất gần.

*Cây dương:

Ngồi trên xe, Cao Tuấn chợt nhớ về đứa nhỏ chưa biết tên nọ, mấy ngày tới nó ở một mình chẳng biết có an toàn không, nhưng một thằng nhóc choai choai thì có chuyện gì được.

Cao Tuấn bắt chợt lắc đầu, bụng cười thầm, sao phải để ý đến nó, mình có chuyện quan trọng hơn phải làm kia mà!

Men theo đường cái mới sửa trong thôn, Cao Tuấn mất bao công sức mới tìm được nhà Quyên, anh tràn trề hi vọng bước lên gõ cửa, ra mở cửa là một phụ nữ trung niên.

“Chào thím ạ, con đến tìm Quyên Nhi.”

“Tìm Quyên Nhi? Cậu là ai?” Người phụ nữ trung niên vừa cắn hạt dưa vừa nhìn Cao Tuấn từ trên xuống dưới, điệu bộ không chào đón anh.

“À, con là người yêu của Quyên Nhi, tên con là Cao Tuấn.”

“Hả? Cậu là Cao Tuấn đấy hả?” Bà ta nghe thấy tên Cao Tuấn thì lập tức đổi giọng, “Cậu đừng đến tìm con tôi nữa, nó vừa đính hôn với ông chủ trên thị trấn rồi, sắp kết hôn luôn rồi.”

Nghe bà ta nói vậy, Cao Tuấn thật sự không thể tin vào tai mình, người con gái trước đó không lâu còn tựa vào vai anh, nói muốn cùng anh gắn bó suốt đời, nay lại sắp kết hôn với người khác!

“Phiền dì gọi Quyên ra đây, con muốn gặp cô ấy.”

“Nó không gặp cậu đâu, cậu về đi.”

“Không được, con muốn nghe chính miệng cô ấy nói cho rõ ràng.”

“Cái cậu này đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, tôi nói cho mà biết, nó...” Bà ta chưa dứt lời, một cô gái trẻ đã xuất hiện trước cửa, kéo Cao Tuấn ra ngoài.

“Chúng bây đi đâu?”

“Con nói chuyện với anh ấy một lát, lát nữa con về.” Quyên ngoái lại đáp, rồi kéo Cao Tuấn bỏ đi.

Hai người một trước một sau đi tới bờ ruộng, Quyên vén tóc ra sau tai, lạnh lùng cất tiếng, “Cao Tuấn này, em sắp lấy chồng rồi, nhà em tìm cho em đối tượng khá tốt, hai ta dừng lại đi thôi.”

Cao Tuấn không phẫn nộ, không tuyệt vọng, thậm chí còn không hề có vẻ đau lòng, chỉ hờ hững nhìn thẳng vào Quyên, nhìn người con gái kề bên mình suốt hai năm, đồng thời cũng như đang nhìn một người xa lạ.

Không phải Cao Tuấn không đau lòng, có điều anh cảm thấy mình còn chẳng đủ tư cách để đau lòng.

“Cao Tuấn này, có mấy lời em không muốn nói thẳng, nhưng tự anh cũng biết mà.” Quyên cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Cao Tuấn, “Cái gì anh ấy cũng có, trừ ngoại hình không bằng anh thì chẳng có gì không bằng anh hết.”

Cao Tuấn nở nụ cười vỡ lẽ, tình cảm thật lòng thật dạ bấy lâu, giờ chỉ như một mẩu chuyện cười, hiện thực quả là tàn nhẫn, nhưng hiện thực vẫn là hiện thực, rành rọt rõ ràng đặt trước mắt bạn, dù bạn chấp nhận hay không thì không gì có thể thay đổi được nó.

Hiện thực lúc này là, những thứ người đàn ông kia có thể cho Quyên, có lẽ cả đời Cao Tuấn cũng không cho cô được.

“Anh biết, anh hiểu rồi.” Cao Tuấn bình tĩnh trả lời, “Anh chỉ định đến thăm em xem em thế nào thôi, không có ý gì khác, thấy em khỏe mạnh là anh yên tâm, thôi anh đi đây.”

Cao Tuấn để lại những lời này, quay bước định bỏ đi, Quyên thoáng lưu luyến nhìn anh, “Em tiễn anh.”

“Không cần.” Cao Tuấn cười đến bình thản, không chút oán hận, bình tĩnh xoay người bước đi, cũng không ngoái lại.

Ngồi xe trở về, Cao Tuấn vẫn lặng lẽ ngắm cảnh ngoài cửa sổ, dường như tâm trạng không đổi khác chút nào.

Cao Tuấn không ngừng tự an ủi, đừng hận Quyên, mà trái lại, trải qua chuyện này, tự bản thân mình phải cố gắng làm lụng, cố gắng sống tốt.

Để truy điệu, cũng để lãng quên.

4. Chương 4: Tựa Như Ước Hẹn

Không ngoài dự đoán của Cao Tuấn, đã ba ngày trôi qua, Dương Đào vẫn chưa bỏ đi.

Căn phòng vẫn sạch sẽ ngăn nắp hết như trước lúc anh đi, ổ khóa hơi lỏng lẻo còn được bắt vít cho chặt lại.

Vừa mở cửa, Cao Tuấn đã ngớ người, căn phòng được quét dọn sáng loáng, không dính một hạt bụi, lúc này Dương Đào đang đứng trên chiếc ghế nhỏ, gỡ bóng đèn cháy, thay bóng đèn mới.

Thấy Cao Tuấn về, cậu nhảy xuống khỏi chiếc ghế, vẫn không nói câu nào, chỉ lau mồ hôi trên thái dương, ngược mắt im lặng nhìn anh.

Cao Tuấn kinh ngạc nhìn lại Dương Đào, phát hiện cậu đã dùng tiền anh để lại mua một chiếc áo len thoát nhìn rất xoàng xĩnh, Dương Đào cũng theo ánh mắt Cao Tuấn, nhìn lại chiếc áo mặc trên người, có lẽ bởi đã từng nói sẽ không dùng tiền của anh, nhưng cuối cùng không làm được, lần đầu tiên cậu tỏ ra ngượng nghịu.

“Nhóc làm gì đấy?” Cao Tuấn mắt sạch kiên nhẫn, giọng điệu cũng hung hăng.

“Có làm gì đâu, thay bóng đèn cháy thôi.” Dương Đào bình thản đáp lời như người lớn, Cao Tuấn đã hiểu, ổ khóa hần cũng do cậu sửa.

“Anh không cần nhóc làm mấy cái đó.” Cao Tuấn khẽ nhủ mày, hiển nhiên không cảm động.

“Tự tôi muốn làm thôi.” Dương Đào mặt đối mặt với Cao Tuấn, không lảng tránh.

“Muốn làm là sao? Nhóc coi đây là nhà nhóc hả?” Chính Cao Tuấn cũng không biết vì sao mình đột ngột biến thành máu lạnh, quả nhiên, vẻ kinh ngạc nhàn nhạt lướt qua đáy mắt Dương Đào, tuy chỉ trong thoáng chốc, nhưng vẫn bị anh trông thấy rành rành.

Cao Tuấn không nói gì nữa, ném ba lô, quay bước bỏ đi giống như né tránh.

Cao Tuấn biết, không phải Dương Đào làm vậy vì thấy mắc nợ anh, có lẽ cậu chỉ đơn thuần muốn anh được vui, nhưng anh thực lòng không vui nổi, cuộc đời anh rắc rối lắm rồi, giờ còn thêm vị khách không mời thỉnh linh xông vào thế giới của anh, tâm trạng anh chỉ càng thêm tồi tệ.

Bây giờ Cao Tuấn chỉ muốn được ở một mình, yên tĩnh vắng vẻ, thật sự không muốn đối diện với thằng nhỏ chẳng liên quan gì tới mình kia, và anh cũng không có lời nào để nói với cậu.

Dương Đào đi tới lan can trước cửa, nhìn bóng dáng Cao Tuấn lạnh lùng bỏ đi, khóe miệng khẽ cong lên thật khẽ, nụ cười nhàn nhạt xa xăm.

Thực ra ba ngày nay cậu vẫn lo sợ Cao Tuấn đi là đi luôn, đi không về nữa, để lại cậu một thân một mình, cô đơn quanh quẽ, không nơi nương tựa. Dù độc lập bước bình thể nào, chung quy vẫn là trẻ con thôi, nên thực ra cậu rất sợ.

Nhưng khi thấy Cao Tuấn trở về, ngọn đèn trong lòng cậu lại sáng lên, dù phải ích kỷ cho rằng anh cũng muốn gặp lại cậu, dù phải tự gạt mình rằng không phải anh bỏ đi vì anh ghét cậu.

Dương Đào đứng trước cửa, ánh nắng chiều đỏ rực như quãng lửa phía Tây bầu trời, vàng sáng dịu dàng chiếu lên bóng dáng cậu, nhuộm vàng ấm áp thân thể cậu, ánh hoàng hôn cùng gió hiu hiu và mây trắng muốt gói gọn trong đôi mắt cậu, lấp lánh, sâu như đáy hồ Thu, đơn thuần như thế, tinh khiết vậy thôi.

Đang là giờ cơm tối, Cao Tuấn đi vào quán cơm nhỏ cách con hẻm không xa, chỉ gọi hai đĩa rau và một bình rượu để hai lạng, tiền lương tháng trước vẫn bị khất nợ, mua được bữa cơm này thì trên người anh chẳng còn xu nào.

Giờ phút này Cao Tuấn đang bị những chuyện vặt vãnh chi phối đầu óc, không để ý Tống Huy và mấy công

nhân khác cũng đang ngồi trong góc quán.

“Anh Tuấn? Trùng hợp quá nhỉ, lại ngồi với bọn em này.” Thấy Cao Tuấn lẻ loi trong góc tự rót rượu uống, Tống Huy bắt chuyện với anh.

Tuy chỉ muốn được ở một mình, nhưng anh vẫn chuyển sang ngồi cùng họ cho phải phép, thế là mỗi người một câu, trò chuyện rôm rả.

“Anh sao thế? Sắc mặt không tốt lắm nhỉ?” Tống Huy để ý thấy tâm trạng Cao Tuấn không vui, sức nhớ ra gì đó, “Phải rồi, anh xin nghỉ phép đi tìm Quyên Nhi cơ mà? Sao rồi? Tìm được chưa?”

Cao Tuấn nhấp ngụm rượu, “... Cô ấy đính hôn với người khác rồi.”

“Cái gì? Mẹ nó chứ, đúng là con ph*!” Tống Huy có vẻ rất cảm thông với Cao Tuấn, tự thấy phần nộ thay anh, lớn tiếng mắc nhiếc cô gái nọ, khiến Cao Tuấn không khỏi nhũn mày.

“Đừng nói thế, là anh không xứng với cô ấy thôi.” Cao Tuấn lại bưng chén lên, một hơi uống cạn rượu trong chén, rượu rót vào lòng, hương vị cay xè sâu muộn đâm vào anh, thật sự muốn rơi lệ.

“Cao Tuấn, anh đừng tự hạ thấp bản thân, nâng con đàn bà lăng loạn kia lên thế!” Người ngồi cạnh Tống Huy phun một vòng khói thuốc, chậm rãi nói.

Tuy Cao Tuấn không thân thiết với mấy công nhân này, nhưng vì cùng ở quanh đây, lại làm cùng công trường nên cũng quen biết nhau.

“À phải rồi, mấy hôm nay em thấy có thằng nhỏ choai choai nào ra vào nhà anh đấy, em trai anh à?” Người nọ chợt hỏi, Cao Tuấn chưa kịp trả lời thì một người khác đã xen vào, “Em biết thằng nhỏ đó, cũng ở trong hẻm Nghênh Xuân mà, trại cải tạo mới về đấy.”

Cao Tuấn giật mình, “Trại cải tạo?”

“Anh không biết à?” Công nhân nọ khó hiểu bật cười, “Nghe nói thằng nhỏ đó chưa lớn mà tính tình lỗ mãng cực kỳ, cầm xẻng phang gãy tay bạn học, nó mà giờ cái xẻng cao hơn, phang mạnh hơn một tẹo, có khi thằng kia văng cả óc ra ấy chứ.”

“Trời má, thiệt hả?” Tống Huy khiếp sợ ra mặt, “Anh Tuấn quen nó hả?”

“Anh...” Mặt Cao Tuấn thoát đỏ thoát trắng, không biết giải thích thế nào.

Anh vô cố lúng túng lại khiến người khác ngờ vực, cảm giác không khí hơi quái dị, Cao Tuấn đành phải nói,

“Ba thằng nhỏ hay đánh nó, đánh không cho về nhà nên thỉnh thoảng nán lại chỗ anh ấy mà.”

“VẬY em hiểu rồi.” Người vừa nói nhìn nhìn Cao Tuấn như có điều suy nghĩ, pha trò, “Anh thế là nhận con nuôi, ha ha!” (Ý nói hai người là gay kín)

“Ha ha ha!”

Cả bàn ăn ý bật cười, Cao Tuấn lại thấy xấu hổ, nhấp nha nhấp nhồm như ngồi trên bàn chông, anh biết họ đang cười nhạo mình.

Tổng Huy không cười, tinh ý nhận ra sắc mặt Cao Tuấn là lạ, chỉ thấy ngờ vực một thoáng.

Bây giờ Cao Tuấn ngồi cùng ăn cũng chẳng vào, bèn miễn cưỡng mỉm cười tạm biệt, rồi vội vàng đi về nhà, trên đường về anh càng nghĩ càng giận, nhớ đến Quyên tuyệt tình, nhớ đến người đàn bà trung niên cay nghiệt, nhớ đến vẻ khinh bỉ của những người vừa nãy, nhớ đến Dương Đào... Tất cả đều khiến anh căm ghét, khiến anh tức giận.

Lúc Cao Tuấn nổi giận dùng dùng mở cửa ra thì Dương Đào đang đứng trước bàn bếp, luống cuống xào rau cải, hiển nhiên đây là công việc rất khó khăn với một đứa nhỏ tóc còn để chỏm.

Thấy Cao Tuấn đã về, cậu tắt bếp, lấy đĩa sạch trút rau cải vào.

“Tôi không biết nấu cơm, anh đói không? Ăn tạm miếng đi.” Dương Đào không biết Cao Tuấn đã ăn ở ngoài, lại càng không biết hiện giờ anh đang giận.

“Sao còn chưa đi? Mày đi ngay cho tao!” Cao Tuấn thỉnh thoảng cau mày, khác hẳn con người hòa nhã trước kia, “Tao cóc cần biết mày về nhà hay đi ăn xin ngoài đường, tóm lại mày không được ở lại nhà tao nữa!”

“...” Dương Đào mở to mắt nhìn anh, im lặng, ánh mắt lấp lóe.

Thấy Dương Đào không có bất kỳ động tác gì, chỉ im lặng đứng đó, Cao Tuấn không nhiều lời nữa, kéo tay cậu đẩy thẳng ra ngoài cửa, sau đó quay lại sập cửa, còn khóa trái bên trong.

“Này! Này!” Dương Đào bên ngoài gọi hai lần, giọng nói hình như khẽ run run.

Cao Tuấn nghe thấy Dương Đào gọi mình, nhưng dứt khoát nằm dài trên giường, vùi kín đầu vào chăn.

Bên ngoài không lên tiếng nữa, căn phòng tĩnh lặng vô cùng, Cao Tuấn mệt mỏi, từ từ thiếp đi, tới khi thức dậy, đồng hồ báo thức đầu giường đã chỉ mười hai giờ khuya.

Anh mơ màng ngồi dậy dụi mắt, Dương Đào không có trong phòng, đúng rồi, anh khóa trái cửa, tất nhiên cậu không vào được, cậu về nhà thật rồi sao?

Chẳng biết xuất phát từ lo lắng hay hiếu kì, Cao Tuấn ngập ngừng đi tới cửa, định mở ra xem thử, mà ngay lúc mở cửa, tầm mắt anh căng lại, kinh ngạc lồ lộ dâng lên.

Dương Đào không bỏ đi, cậu lẻ loi một mình ngồi trên nền xi măng lạnh buốt ngoài cửa, hai tay ôm chặt đầu gối, nghe thấy tiếng mở cửa, cậu lập tức ngược mắt nhìn, khuôn mặt thoáng vẻ mừng rỡ rất khó nhận ra.

Cao Tuấn ngơ ngác nhìn Dương Đào, không biết nên nói cái gì cho phải.

Dương Đào đứng dậy, vì ngồi xổm lâu quá nên hai chân tê rần, lại suýt ngã ngồi xuống đất, cậu vững vàng bước đến trước Cao Tuấn, không nói một lời nhìn anh, đôi mắt ầng ậng nước, im lặng hồi lâu sau, Dương Đào bất chợt nhào đến ôm lấy eo Cao Tuấn, trán tựa vào lồng ngực anh, mặt áo trước ngấm nước ướt sũng dính dấp trước ngực anh.

Có lẽ vì đêm dài đằng đẵng khiến cậu sợ hãi, có lẽ vì quá vui mừng khi thấy Cao Tuấn xuất hiện trước mặt, nước mắt bị kìm nén thật lâu của Dương Đào rốt cuộc mới trào ra, thỏa thích chảy dài trên khuôn mặt cậu.

“Thôi ngoan, không khóc nữa.” Cao Tuấn hoảng sợ vì hành động của Dương Đào, nhưng anh cam chịu không đẩy cậu ra, ngập ngừng một thoáng, rồi giơ tay vỗ về sau lưng cậu, “Vào nhà nói.”

Dương Đào buông tay, quay đi lau nước mắt, theo Cao Tuấn vào nhà.

“Giờ nhóc nói tên cho anh biết được chưa?” Cao Tuấn rót cốc nước nóng để Dương Đào uống cho ấm người.

“Dương Đào.”

Đôi mắt Dương Đào hoe hoe đỏ, như chú thỏ con hồn bay phách lạc, Cao Tuấn nhìn mà xót xa, đành phải né tránh, “Mai anh đưa nhóc về, anh sẽ nói chuyện phải trái với ba nhóc để ông ta không đánh nhóc nữa, nhóc coi có được không?”

Dương Đào khẽ cúi đầu, giọng buồn bã, “Lão ấy không phải ba tôi, ba tôi mất lâu rồi.”

Cao Tuấn trầm mặc, không biết dùng cách gì khác để thuyết phục thẳng nhỏ rõ ràng không muốn về nhà này.

Cao Tuấn lúi nhúi ra trái, đang định nằm xuống thì nghe thấy Dương Đào khẽ gọi, “Này!”

“Tên anh không phải ‘Đây’, anh là Cao Tuấn.” Cao Tuấn bực bội đáp lời, chỉ lên giường mình, “Nhóc lên giường ngủ đi.”

Nhưng còn chưa dứt lời, Dương Đào đã lách vào nằm lên tấm nệm, không nói gì cả, chỉ vờn vờn nhắm mắt lại.

Cao Tuấn không thể làm gì hơn là khẽ bật cười, lấy gối kê đầu cho Dương Đào, đắp chăn cho cậu, xong xuôi mới yên tâm lên giường, chốc lát sau đã ngủ rất say.

Sáng sớm hôm sau, Cao Tuấn thức dậy, chuẩn bị đi làm, lúc anh sắp đi thì Dương Đào mới tỉnh, cậu bước tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài, nắng Xuân bao trùm cậu, tấm lưng ấy thật ngây ngô, lan tỏa sự phấn chấn của thanh xuân tươi đẹp.

“Nhóc... Nhóc không muốn về nhà thật hả?”

Nghe Cao Tuấn hỏi, Dương Đào vẫn nhìn ra cửa sổ, kiên quyết lắc đầu.

Dương Đào quay lưng về phía anh, nên Cao Tuấn không nhìn thấy vẻ mặt cậu.

“Từ hồi tôi nhỏ, lão giết heo đã đánh mẹ tôi, dần dần đánh cả tôi, hồi đó cũng vì mẹ nên tôi mới để lão đánh, giờ mẹ tôi mất rồi, tôi cũng chẳng muốn nhìn thấy lão giết heo đó nữa.”

Dương Đào kể lại bằng chất giọng bình thản không gợn sóng, như thể chỉ đang thuật lại chuyện người khác trải qua.

“... Mẹ nhóc thương nhóc lắm nhỉ?” Trái tim Cao Tuấn như bị ai vả một cái, xót xa vô ngần, đứa nhỏ này cũng giống anh, cô đơn không nơi nương tựa sống trên cõi đời, lỡ có ngày chết đi thì cũng chẳng ai quan tâm cả.

Dương Đào không đáp, quay lại nhìn Cao Tuấn, “Thế ba mẹ anh thì sao?”

“...” Đối với Cao Tuấn mà nói, ba mẹ là hai danh xưng cực kỳ xa lạ, xa lạ đến mức hình dáng họ trong đầu anh cũng rất mơ hồ, “Mất lâu rồi, hồi anh mười tuổi thì ba mẹ anh mất.”

Cao Tuấn hờ hững đáp, chỉ dùng một câu đơn giản khái quát gia cảnh của mình.

Dương Đào lặng im không nói, đáy mắt khẽ lóe sáng, cậu không tưởng tượng được bao nhiêu năm qua, Cao Tuấn một mình chịu đựng như thế nào.

Cao Tuấn nhận ra nghi vấn trong lòng Dương Đào, nhưng cũng lặng im không nói.

Đúng thế, chẳng sai chút nào, đã từ rất lâu, Cao Tuấn luôn cho rằng cuộc sống chỉ là một chuỗi giày vò, anh chưa bao giờ dám nhớ lại mình làm sao để sống đến hai mươi tám tuổi, đứa nhỏ trước mặt vì không biết nên mới hiểu kì, nhưng khi cậu bằng tuổi anh lúc này, có lẽ cậu cũng sẽ không dám nhớ lại thời niên thiếu đau đớn và tủi hổ.

“Đi học đi, anh cũng phải đi làm đây.” Cao Tuấn sờ sờ túi áo, buồn rầu bảo, “Giờ không còn tiền cho nhóc nữa, chắc tối nay mới mang về thêm được chút.”

Cao Tuấn tìm bộ chìa khóa dự phòng đưa cho Dương Đào, bên ngoài ánh nắng ảm áp, mùa Xuân đến thật rồi, cuối cùng cũng chống chọi qua thêm một mùa Đông, khóe miệng Cao Tuấn chợt nhếch lên cười rất khẽ, hi vọng mùa Đông sau sẽ không lạnh lẽo như vậy nữa, ít nhất có thằng nhỏ này ở đây, anh sẽ thấy ấm hơn một chút.

Có lẽ tạm thời để nó lại cũng không phải chuyện gì quá tồi tệ.

Cao Tuấn làm xong việc hôm nay, lúc tan tầm, anh uống cạn cốc nước, dùng khăn bông lau mồ hôi trên mặt, bàn tay đập phải túi áo rộng tuếch, tức khắc cảm giác tim mình thắt lại.

Cao Tuấn đang định đi thay bộ đồng phục công nhân ướt đẫm mồ hôi thì chợt nghe một công nhân khác gọi, “Cao Tuấn! Tống Huy! Nhanh đi lĩnh lương!”

Cao Tuấn sáng mắt, vội vàng kéo Tống Huy đến phòng quản đốc. Cao Tuấn nhận đủ số tiền ít ỏi vốn phải được nhận từ lâu, còn Tống Huy hồi trước sơ suất mắc lỗi nên bị trừ không ít tiền, gã buồn bực ghê gớm.

“Em bảo anh Triệu này, sao anh trừ nhiều thế? Vốn đã chẳng có mấy mà trừ hết chỉ còn số lẻ, có để người ta sống nữa không?”

“Ai bảo mày không tập trung làm việc? Mày có đền bù tổn thất không?” Quản đốc họ Triệu chẳng buồn ngược lên, tức giận đáp.

“Tôi chẳng làm ít hơn người khác phút nào, lần trước bị thương ở tay cũng tự bỏ tiền chạy chữa, có đến công trường gây rối đâu, sao các anh quá đáng thế?” Tống Huy nổi giận, bất chấp lễ nghĩa tranh luận với quản đốc.

“Ồ cái thằng oắt con này, rượu mời không uống thích uống rượu phạt à? Chưa trừ hết của mày đã là nể mày lắm rồi đấy, thích làm nữa thì làm, không làm nữa thì lượn!” Quản đốc nhú mày găm lên, bộ dạng ỷ mạnh hiếp yếu.

Tống Huy cảm giận siết chặt nắm đấm, phỏng chừng quản đốc nói thêm câu nữa, gã sẽ vung tay đấm vào đầu lão. Cao Tuấn đứng bên cạnh thấy tình hình không ổn, bèn vội vàng kéo Tống Huy lại.

“Thôi, Huy tử, chúng ta đi thôi.” Cao Tuấn kéo Tống Huy hớn hớn rời khỏi phòng quản đốc, rút mấy trăm

đồng từ lương của mình nhét vào tay gã, “Cậu cầm chỗ này dùng tạm đi, thiếu thì nói với anh.”

“Anh Tuấn...” Tống Huy nhìn Cao Tuấn cũng thường xuyên thiếu thốn, cảm động đến lấp bắp, “Anh thế này... Em...”

Cao Tuấn khoát tay, ý bảo Tống Huy không cần khách sáo, cuối cùng còn không quên nghiêm mặt nhắc nhở gã, “Anh biết cậu bị cái tật thích đánh bạc chơi gái, nhưng tiền anh kiếm ra cũng khó nhọc, cậu phải dùng vào mục đích chính đáng.”

Tống Huy cười giả lả gật đầu, nhét tiền vào túi áo.

Trên đường về nhà, Cao Tuấn hiếm khi ghé vào quán ăn mua một con gà quay, lâu lắm chưa ăn thịt, con sâu hám ăn trong bụng đã giương cờ kháng nghị rồi.

Lúc Cao Tuấn về đến cửa nhà, nhìn qua khe cửa thấy trên bàn có cả mâm cơm chiên, Dương Đào thì đang bận rộn bên kia phòng, không biết Cao Tuấn về.

Bóng lưng Dương Đào thoát nhìn đã bớt cay độc, tản mát hương vị thuần khiết vốn có của thiếu niên, thậm chí còn khá chừng chặc điềm tĩnh, bận bịu một lát thì cậu ngừng tay, nhìn bầu trời sao ngoài cửa sổ, chợt cất tiếng hát du dương.

“Người lặng lẽ ra đi

Bóng dáng lẻ loi cất bước cất bước

Thật muốn được ở bên người

Nói cho người biết trái tim con yêu người đến nhường nào

Hoa lặng lẽ nở bung

Mỗi đêm bất chợt nhớ về người

Con lại muốn nói cho người biết

Thực ra người vẫn luôn là điều kỳ diệu của con...”

*Đây là bài Đồng nhĩ (Biết người), mình up và dịch sơ sơ phần lời ở cuối chương cho bạn nào muốn nghe thử nhé.

Cao Tuấn ngẩn cả người, anh không ngờ đứa nhỏ phản nghịch, tối tăm, thường xuyên trầm lặng này lại có giọng ca đẹp như vậy, tiếng hát của cậu cực kỳ êm tai, như tiếng chim líu lo thanh thúy cất lên giữa cánh rừng vắng vẻ, lại như chuông gió treo dưới mái hiên, tinh tang tinh tang thật trong lành thanh khiết, khiến người nghe ấn tượng vô cùng.

Dương Đào còn vừa hát vừa làm động tác đánh đàn ghita, thoát nhìn rất nhập tâm, đó là bài hát phổ biến lúc bấy giờ, bài hát ca tụng mẹ, Cao Tuấn suy đoán, chắc đứa nhỏ này lại nhớ mẹ rồi.

“Bài này tên gì thế?” Cao Tuấn đi vào phòng, mỉm cười nói, “Nhóc hát hay ghê đó.”

Nghe thấy giọng Cao Tuấn, Dương Đào quay lại nhìn anh, hơi ngượng ngịu gãi gãi đầu.

“Nhóc làm đây hả?” Cao Tuấn chỉ vào mâm cơm chiên trên bàn, đôi mắt lộ vẻ kinh ngạc.

“Ừm, tôi thấy trong nhà có gạo với dầu, nên...” Dương Đào đang nói, lại ngó thấy gà nướng Cao Tuấn xách trong tay, thế là nhìn không chuyển mắt.

“Cho đây! Ăn cái này đi!” Cao Tuấn tươi cười, đưa gà nướng cho Dương Đào, nhóc này đang tuổi ăn tuổi lớn, chắc chắn hay đói bụng.

“Anh lĩnh lương rồi à?”

“Lĩnh thì lĩnh rồi, nhưng là lương tháng trước, lũ khốn nạn bóc lột, ngày nào cũng quần quật như chó mà còn bị khát lương, năm nào cũng phải ra Tết mới được bổ sung.” Cao Tuấn xả giận cho Dương Đào nghe, không ngờ tâm trạng buồn bực vui đi rất nhiều, ngay cả chính anh cũng quên bẵng mất, trước kia không có ai nghe anh kể những lời này thì anh giải sầu cách nào? “Đợi hoàn tất công trình này, anh sẽ không làm ở đây nữa, đi kiếm chỗ khác thôi, ít nhất phải tìm được chỗ nào trả lương đúng hạn.”

Cao Tuấn than phiền, Dương Đào chỉ im lặng lắng nghe, trong lòng dần nảy sinh chút lo lắng, cậu biết mình dựa dẫm vào Cao Tuấn tức là khiến anh khổ thêm, nhưng bây giờ, ngoại trừ người đàn ông không có chút quan hệ gì với mình này, cậu không thể tìm được người thứ hai để tin tưởng và nương tựa nữa.

“Nhưng nhóc yên tâm đi, anh không đuổi nhóc đâu, ít nhất bây giờ còn có nhóc nghe anh cầu nhàu, tâm sự một tẹo cũng hay mà.” Như đọc được suy nghĩ của Dương Đào, Cao Tuấn bình tĩnh nhìn cậu, “Tới khi nhóc có chỗ nào tốt hơn thì anh thả nhóc đi.”

Câu này nghe như ước hẹn, Dương Đào ngó người quên cả chớp mắt, đôi mắt trắng đen rõ ràng khẽ gợn lên ý cười nhẹ nhẹ, như ngôi sao rơi xuống hồ nước, tỏa ra tầng tầng gợn sóng xinh đẹp.

Cao Tuấn cũng cười, tuy anh biết làm vậy sẽ dẫn tới rất nhiều lời đồn không mấy hay ho, nhưng giờ anh đã hạ quyết tâm, phải dùng hết khả năng chăm sóc đứa nhỏ này, còn từ nay về sau thế nào thì cứ đi một bước tính một bước vậy.

5. Chương 5: Chỗ Về

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hết tiết cuối, học sinh nhộp nhịp rời khỏi phòng học, Dương Đào vắt cặp sách lên vai, đang định ra về thì bị cô chủ nhiệm gọi đến.

“Dương Đào, đã dặn hôm qua họp phụ huynh cơ mà? Sao ba em không đến?”

Khuôn mặt thanh tú của Dương kết thành băng tuyết, “Ông bạn giết heo, không rảnh!”

“Cái thằng này!” Cô giáo trẻ tức tối trừng Dương Đào, nhần nhện dận dỏ, “Ngày mai phải nói ba đến, hoặc người thân khác đến cũng được, làm cách nào cũng phải có một người đến!”

“Rõ rồi.” Dương Đào buồn bực ném lại hai chữ, cô chủ nhiệm Văn chưa kịp nói hết, cậu đã quay gót bỏ đi.

Ăn cơm tối xong, Dương Đào nhào người trên bàn làm bài tập, Cao Tuấn thấy cậu gặm bút nhíu mày thì không khỏi phì cười, thích thú cầm bài tập của cậu lên xem.

Dương Đào ngược lên, chăm chú nhìn Cao Tuấn, ngọn đèn mờ ảo trên đầu rọi vào đôi mắt trong trẻo của cậu, như vụn kim cương lấp lánh long lanh.

Cao Tuấn đọc lướt hai lần, xấu hổ cười bảo, “Đúng là khó thật!”

Dương Đào không cười, vẫn giữ vẻ mặt vô cảm khó đoán, im lặng một thoáng, cậu chợt nói, “Ngày mai anh đến trường tôi nhé.”

“Hả? Đến trường nhóc ấy hả? Để làm gì?” Cao Tuấn sững sốt, thắc mắc.

Dương Đào cũng không khách sáo, gọn gàng giải thích, “Giáo viên muốn gặp phụ huynh.”

“Gặp phụ huynh?” Cao Tuấn càng kinh ngạc hơn, “Nhóc muốn anh đi hả?!”

Dương Đào gật đầu khẳng định.

“Nhưng mà anh... Anh...” Cao Tuấn lộ vẻ khó xử, nhưng không đành lòng cự tuyệt, Dương Đào cũng không nói gì thêm, chỉ im lặng nhìn anh, đôi mắt phẳng phất như cầu khẩn, Cao Tuấn đành phải bậm bụng nhận lời, “Ừ, cũng được...”

Nhận được câu trả lời vừa ý, Dương Đào cúi xuống làm nốt bài tập, còn chẳng nói cảm ơn, Cao Tuấn ngẩn ngơ nhìn cậu, đứa nhỏ này tuy chưa lớn nhưng cứ tỏa ra khí thế lạnh lùng bất khuất, khiến người khác không thể chống cự. Cao Tuấn cảm giác mình đã hoàn toàn bị cậu khống chế, không thì vì sao anh vốn chẳng quan tâm đến bất cứ chuyện gì, giờ lại trở nên nhiệt tình như vậy.

Ngày hôm sau, Cao Tuấn đến trường gặp cô chủ nhiệm thật.

Không ngoài dự đoán, cô giáo Văn cực kỳ bất ngờ, đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, nhìn lên nhìn xuống người đàn ông trước mặt, “Anh là gì của Dương Đào nhỉ?”

“Tôi... Là anh họ nó.”

Lâu lắm rồi Cao Tuấn còn chưa đến trường học, chứ đừng nói là đến với tư cách phụ huynh, khó tránh khỏi chột lúng túng, “Cô tìm tôi có chuyện gì không?”

“À, chuyện là thế này, thành tích của Dương Đào tương đối kém, tính tình lại hơi kỳ quặc, không thích giao lưu với bạn bè, hồi trước đã vậy, sau khi vào trại cải tạo thì càng lặng lẽ ít nói, về lâu về dài, tôi sợ ảnh hưởng đến sức khỏe và tinh thần của em nó.” Cô chủ nhiệm nêu ý kiến cá nhân, rất có trách nhiệm, “Tôi biết hoàn cảnh gia đình em nó, em nó thành thế này ít nhiều cũng vì chuyện trong nhà, nhưng anh là người thân thì nên quan tâm đến em nó nhiều hơn, chưa kể còn phải dạy dỗ em nó cho tốt, đừng để nó bắt nạt bạn bè mãi như thế.”

Cao Tuấn định thần, suy ngẫm về lời cô giáo, cảm giác hình như câu cuối cùng mới là trọng tâm cô muốn biểu đạt.

“Bắt nạt bạn bè?”

“Đúng vậy, trong lớp có mấy học sinh nam khá nghịch ngợm, thích gây sự, thỉnh thoảng chế nhạo nó là tội phạm, vì thế nó đánh nhau với bạn không ít lần, có lần lớp trưởng chạy đến can ngăn thì nó... thì nó...”

“Nó sao?” Cao Tuấn căng thẳng trong lòng, chợt thấy bất an lạ lùng.

“Nó ôm hôn lớp trưởng như khiêu khích, lớp trưởng giận quá, mới lao vào đánh nó.”

Cao Tuấn thoải mái cười, “À, chắc lớp trưởng xinh xắn lắm nhỉ? Con trai mà, đứa nào chẳng thích bạn nữ.”
Cô chủ nhiệm rầu rĩ ngắt lời anh, “Lớp trưởng là con trai.”

Cao Tuấn tức khắc đỡ người, mãi không biết nói gì.

“Đối với Dương Đào, giáo viên chúng tôi đã dùng hết cách có thể dùng rồi, nhưng em nó hoàn toàn không để chúng tôi vào mắt, giáo viên chúng tôi bó tay rồi, mong anh bớt chút thời gian giáo dục nó, để nó đổi tính đi.” Cô chủ nhiệm thắm thía nói, giọng điệu tha thiết vô cùng.

Cao Tuấn chỉ biết gật đầu lia lịa tỏ vẻ tán đồng, sau khi kính cẩn tạm biệt cô chủ nhiệm, anh mới chậm rãi rời khỏi trường học.

Ánh nắng ban trưa rọi lên người, phản chiếu bóng dáng tràn đầy phiền muộn.

Rời khỏi trường học, đi ra đường cái ngựa xe như nước, tiếng còi ô tô ồn ã, tiếng rao hàng và tiếng lũ nhỏ cười đùa huyên náo bên tai, trên con phố tấp nập nhường ấy, dấu chân anh lại thật quạnh quẽ nặng nề.

Cao Tuấn dứt tay vào túi áo, vừa bước đi vừa nhớ lời cô chủ nhiệm Văn, đáy lòng dâng lên nỗi xót xa khó tả.

— “Dương Đào tính tình kỳ quặc, lặng lẽ ít nói, không thích giao tiếp với bạn học, vì bị chế giễu là tội phạm nên thường đánh nhau với bạn...”

Nếu mình là nó, có khi mình còn nát hơn... Cao Tuấn nghĩ như vậy.

Làn gió hiu hiu nhẹ nhàng phát qua, vạt áo tung bay theo gió, Cao Tuấn đứng trước cửa đồn cảnh sát Quang Minh, suy xét thật lâu, cuối cùng vẫn bước vào.

“Anh đến tố giác ai hả?” Tiểu Trương trông thấy người đàn ông trẻ ngập ngừng bước tới, bèn đứng dậy chào hỏi.

Cao Tuấn đưa mắt nhìn Tiểu Trương, sau một thoáng do dự, anh nói rõ mục đích của mình, “À, tôi ở hẻm Nghênh Xuân bên cạnh, xin hỏi vẫn thuộc địa phận quản lý của đồn phải không?”

“Vâng. Có chuyện gì thế?”

“Trong hẻm Nghênh Xuân có đứa nhỏ tên là Dương Đào, tôi muốn phản ánh một chút về hoàn cảnh của nó.”

“Dương Đào?” Tiểu Trương vừa nghe cái tên này đã biến sắc, thấp thỏm hỏi, “Nó lại gây chuyện à?”

“À không không, gây chuyện thì không.” Cao Tuấn vội xua tay.

Sắc mặt Tiểu Trương dịu lại, đi vào trong nói với người đàn ông trung niên vài câu, sau đó vẫy tay với Cao Tuấn, ra hiệu mời anh vào.

Cao Tuấn đến trước mặt người đàn ông trung niên nọ, Tiểu Trương giới thiệu với anh, “Đây là Vương đội trưởng của chúng tôi, anh cứ nói với ông ấy đi.”

“À, vâng.”

“Anh ngồi đi.” Vương Chiến Long mời Cao Tuấn ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, kinh ngạc nhìn anh, “Dương Đào sao thế?”

Cao Tuấn căng thẳng xua tay, cố gắng xoa dịu nỗi bất an trong lòng, “Báo cáo đồng chí cảnh sát, tôi là hàng xóm của Dương Đào, tôi thấy thằng nhỏ suốt ngày bị cha dượng ngược đãi, còn thường xuyên bị đuổi khỏi nhà, đáng thương lắm, không biết ngài có thể giúp nó...”

Cao Tuấn cũng không nắm chắc trong lòng, anh biết cảnh sát không muốn để tâm tới mấy chuyện cá nhân “còn con” như vậy, quả nhiên, anh còn chưa dứt lời, Vương Chiến Long đã tỏ vẻ lực bất tòng tâm, “Chuyện của Dương Đào tôi cũng biết, chúng tôi còn không ít lần đến làm công tác tư tưởng cho Lưu Đại Quốc, nhưng gã đó ngoan cố không chịu sửa đổi, tôi cũng chẳng còn cách nào.”

Tim Cao Tuấn lạnh đi một nửa, nhưng anh vẫn chưa nguôi hi vọng, “Vậy ngài thử tìm tung tích những người thân khác của Dương Đào được không? Chắc vẫn còn ai đó chịu nhận nuôi nó chứ.”

“Ba nó mất sớm, họ hàng bên nội nó thì tôi không rõ, mẹ nó là con độc nhất, nhưng vẫn còn một ông anh họ, tức là bác họ của nó...”

Cao Tuấn nghe vậy thì phấn chấn hẳn lên, vội vã thỉnh cầu, “Vậy ngài cho tôi biết số điện thoại và địa chỉ nhà ông ta được không?”

“Được, để tôi bảo Tiểu Trương tìm cho anh.”

Đợi trong chốc lát, Tiểu Trương đưa cho Cao Tuấn một tờ giấy, trên giấy ghi địa chỉ và số điện thoại nhà bác họ của Dương Đào, Cao Tuấn nói cảm ơn, rồi vội vàng chạy về nhà mình.

Cao Tuấn tràn trề mong đợi, cho là vừa nắm được hi vọng, anh suy đi tính lại, dù sao Dương Đào cũng chỉ mới mười bốn tuổi, vẫn còn nhỏ và non nớt quá, cậu nên có một gia đình, một gia đình sẵn sàng đón nhận cậu, chứ không phải nương nhờ sự thương hại và cảm thông của một người xa lạ để sống qua ngày như bây giờ.

Đợi Dương Đào tan học về, Cao Tuấn nấu cơm bưng lên bàn, nhiệt tình rủ cậu ăn chung, còn liên tục gấp đồ ăn cho cậu, bảo cậu ăn nhiều lên. Cao Tuấn nghĩ, nếu Dương Đào đến nhà bác sống luôn, thì chắc này sau này hai người rất khó gặp nhau, nhân lúc còn ăn chung được bữa cơm thì phải ăn cho vui vẻ.

Dương Đào nhận ra biểu hiện kỳ quặc của Cao Tuấn, nhưng cậu không nói gì, im lặng cúi đầu ăn.

Ăn xong, trời dần tối, Cao Tuấn bật đèn, rút tờ giấy trong túi áo đưa cho Dương Đào.

“Đây là địa chỉ người bà con xa của nhóc, nhóc đi tìm ông ấy đi, dù sao cũng là họ hàng, chắc chắn ông ấy cũng muốn nuôi nấng nhóc.”

Cao Tuấn vốn cho rằng Dương Đào nghe thấy vậy sẽ rất vui mừng, ngọn lửa hi vọng dấy lên trong lòng, nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại, sau khi mở tờ giấy ra đọc, sắc mặt cậu tối sầm.

“Tôi đến tìm ông ta rồi.” Dương Đào ném tờ giấy lên bàn, chán nản nói, “Lúc mẹ tôi vừa qua đời, tôi đến tìm ông ta...”

Dương Đào không nói hết, nhưng nửa câu này đã thuật lại tất cả, nếu người ta đồng ý nuôi dưỡng cậu, cậu đã không phải quay về với lão cha dượng.

Trái tim Cao Tuấn chìm xuống đáy vực, trầm lắng hồi lâu.

Dọn xong bát đĩa, Dương Đào nằm bò trên chiếc bàn nhỏ làm bài tập, thực ra không phải cậu thích học hành, mà bởi ngoài làm bài tập thì cậu không có gì làm, thêm nữa, cậu càng không muốn Cao Tuấn phiền lòng vì trông thấy cậu ăn không ngồi rồi.

Nhân lúc Dương Đào cúi đầu viết viết vẽ vẽ lên trang vở, Cao Tuấn âm thầm nhặt tờ giấy, khoác thêm áo bỏ ra ngoài, đi thẳng đến buồng điện thoại công cộng đối diện con hẻm, gọi theo dãy số trên tờ giấy nọ.

Có người nhắc máy, Cao Tuấn vội vàng nói rõ ý định của mình, đồng thời dùng thái độ khẩn thiết chân thành thỉnh cầu người nọ, hi vọng ông ta giúp đỡ Dương Đào.

“Dù sao Dương Đào vẫn là con nít, ông là người thân ruột thịt duy nhất của nó, xin ông giúp nó với.” Cao Tuấn vốn là người ngoài cuộc, nhưng lúc này đây, anh lại không tiếc nài nỉ vì đứa bé trai mới quen chưa

được nửa tháng kia, “Dương Đào ngoan lắm, nó chỉ cần một gia đình thôi, chỉ cần người thân thương yêu nó, nó sẽ không làm phiền ông đâu.”

Người bên kia khẳng khái từ chối, thái độ lạnh lùng bất chấp Cao Tuấn nói như thế nào, “Không phải tôi muốn bỏ mặc nó, nhưng năm nay con gái tôi vào đại học, tôi với vợ lại sắp về hưu, lo cho con mình con chẳng xong, lấy đâu ra sức lo thêm nó nữa!”

Cao Tuấn không muốn buông xuôi hi vọng duy nhất này, vẫn cố gắng thuyết phục đối phương, nhưng anh còn chưa nói hết thì người bên kia đã mất kiên nhẫn, vội vã cúp máy. Nghe thấy tiếng tút tút lạnh lẽo liên hồi, cuối cùng Cao Tuấn mới hiểu, thực ra Dương Đào đã là trẻ mồ côi từ lâu, một đứa trẻ mồ côi thực sự, giống hệt như anh vậy.

Một mỗi bước ra khỏi buồng điện thoại, bóng dáng Cao Tuấn lộ vẻ suy sụp khôn cùng, nhưng tâm trạng vẫn khá bình tĩnh, bởi vì anh đột nhiên nghĩ tới, ông ta đâu phải hi vọng duy nhất của Dương Đào, vẫn còn anh ở đây nữa mà? Cùng lắm thì anh nuôi cậu, đằng nào anh cũng chỉ một thân một mình, chẳng có gì phải băn khoăn hết.

Nghĩ đến đây, Cao Tuấn chán nản thở dài, quay bước định ra về, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Dương Đào đứng cách đó không xa, nhìn anh với vẻ buồn bã, Cao Tuấn thót bụng, chẳng biết cậu đi theo từ lúc nào, chắc cậu cũng đã nghe hết cuộc điện thoại vừa rồi.

Cao Tuấn lấy lại bình tĩnh, bước đến trước mặt Dương Đào, mỉm cười với cậu.

“Anh đã nói là không đuổi tôi đi mà?” Dương Đào lạnh lùng hỏi, thoát nhìn như đang thất vọng.

Thấy rõ nỗi sầu thương trong mắt Dương Đào, mũi Cao Tuấn cay cay, như có gì đó kẹt trong cổ họng, không nuốt xuống được, cũng không phun ra được.

“Nhóc này, anh có đuổi nhóc đâu, thật đó, anh giữ lời mà.” Cao Tuấn cố gắng giữ nụ cười, thân thiết bá vai Dương Đào, “Đi thôi, về nhà thôi.”

“Anh không đuổi tôi thật chứ?” Dương Đào mặc Cao Tuấn kéo mình về con hẻm nhỏ, cậu ngược lên nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, ánh mắt lộ vẻ ngờ vực.

Cao Tuấn ngẫm nghĩ một lát, nghiêm túc nói, “Nhóc đáp ứng một điều kiện của anh, chỉ cần nhóc chịu thì anh không đuổi nhóc, trừ phi tự nhóc muốn đi.”

“Điều kiện gì?”

“Không được đánh nhau với bạn nữa.”

Nghe Cao Tuấn nói, Dương Đào cúi gằm không đáp, mãi sau mới rầu rĩ phun ra hai chữ, “Biết rồi...”

Dù hi vọng vỡ tan, nhưng Cao Tuấn tự suy xét lại, nếu thành nhỏ một đi không trở về thật, chưa biết chừng anh lại thấp thỏm không yên, Cao Tuấn nghĩ vậy, bàn tay khoác trên vai Dương Đào bắt giác siết chặt.

Dương Đào im lặng đi theo Cao Tuấn về con hẻm, cánh tay trên vai cậu ấm áp vô cùng, khiến cậu mơ hồ cảm thấy lớp băng bao phủ trái tim mình đang dần tan chảy...

Lại một ngày bận bịu ở công trường, tới lúc trăng lên, Cao Tuấn mới mệt nhọc lê bước về nhà, trên bàn đã có đồ ăn nấu sẵn được lồng bàn trúc đặt lại cẩn thận, chẳng biết Dương Đào tự nghĩ ra hay học của ai mà nấu cơm càng ngày càng ngon.

Cao Tuấn ăn cơm xong thì xuống hẻm tản bộ, không tìm thấy Dương Đào, bèn trèo lên sân thượng, quả nhiên gặp cậu ở đó, đang ngồi xồm nói chuyện với một cô bé khoảng sáu – bảy tuổi.

“Đây là em nhóc hả?” Cao Tuấn lại gần, ngắm nghía cô bé xinh xắn đáng yêu.

“Ừ, tên là Lộ Lộ.” Trông thấy Cao Tuấn, Dương Đào đứng dậy, “Tranh thủ cha dượng không có nhà, tôi đưa nó đi chơi.”

“Anh ơi, chú này là ai?” Lộ Lộ nổi gót Dương Đào, trốn sau lưng cậu, bám vào tay cậu, thò cái đầu nhỏ ra, rụt rè nhìn Cao Tuấn.

Cao Tuấn buồn cười, làm bộ hung ác, “Ta là Đại Ma Vương đến mắt ngươi đây!”

Bộ dạng dữ tợn của Cao Tuấn chẳng những không dọa được Lưu Lộ, mà còn chọc cô bé cười phá lên, lộ cả hàm răng nho nhỏ trắng muốt, thấy em gái cười vui vẻ, khóe miệng Dương Đào khẽ cong cong.

“Anh ơi, cô giáo mầm non dạy em bài này, em hát cho anh nghe nha!”

Dương Đào luôn lạnh nhạt thờ ơ, giờ phút này khuôn mặt lại vương chút ảm áp, như nụ hoa lặng lẽ hé nở dưới ánh trăng.

“Em hát đi, anh nghe đây.”

Lưu Lộ vẫy vẫy hai chỏm tóc, vừa múa vừa hát, “Đất nước chúng em là một vườn hoa ~ Hoa nở trong vườn đẹp sao là đẹp ~ Mặt trời sưởi ấm chúng em ~ Chúng em cùng vui tươi rạng rỡ...”

*Đây là bài Đất nước chúng em là một vườn hoa, link cho bạn nào muốn nghe: [s://.youtube.com/watch?v=DN4waAgLffs](https://www.youtube.com/watch?v=DN4waAgLffs)

Dáng vẻ thơ ngây của cô bé chiếu vào mắt Cao Tuấn và Dương Đào, xinh đẹp như giấc mộng.

Cao Tuấn thấy rõ, khi Lưu Lộ múa hát, Dương Đào khẽ nở nụ cười, rất nhạt, nhưng rất động lòng.

Cao Tuấn thất thần, anh chưa từng thấy Dương Đào cười, lúc nào cậu cũng lạnh như băng, tựa hồ bàng quan với tất cả mọi thứ, không trao tình cảm cho bất cứ ai, nhưng giờ khắc này, rõ ràng cậu đang mỉm cười, trong vắt dịu dàng dưới ánh trăng, lúm đồng tiền trên má rục rịch tới nao lòng, thuần khiết không tạp niệm, mang theo cái đẹp mộc mạc nhất của tuổi thiếu niên, bầu trời sao rớt ánh sáng quanh thân thể cậu, càng nổi bật lên bóng dáng ngây ngô mà tuần tú của cậu, như một bức tranh thanh nhã tuyệt đẹp, đọng lại trong mắt Cao Tuấn, lưu luyến khó quên.

“Hát hay ghê!” Cao Tuấn hoàn hồn, vỗ tay cười nói, “Phải thưởng mới được!”

Lưu Lộ nghe vậy thì sung sướng nhảy nhót, “Con muốn thưởng, con muốn thưởng!”

Cao Tuấn cười càng tươi, lấy tiền lẻ trong túi đưa cho Dương Đào, “Đi mua cho em cái gì ngon ngon đi!”

Dương Đào kinh ngạc nhìn Cao Tuấn, ngập ngừng không nhận, Cao Tuấn cầm lấy tay cậu, nhét tiền cho cậu, “Đi đi!”

Dương Đào không từ chối nữa, lặng lẽ liếc mắt nhìn Cao Tuấn, rồi đưa Lưu Lộ rời khỏi sân thượng.

Từ cửa tiệm đi ra, Dương Đào bóc kẹo sữa Thỏ Trắng* cho Lưu Lộ, nhìn em gái sung sướng ngậm kẹo, thỏa mãn đầy mặt.

*Kẹo sữa Thỏ Trắng

“Anh ơi, chú Ma vương vừa nãy là ai vậy?”

Dương Đào phì cười, “Đừng gọi chú Ma vương, phải gọi là chú Cao.”

“Vâng, em nhớ rồi, chú Cao.” Lưu Lộ nắm tay anh hai, cùng cậu đi về, “Thế chú ấy là ai ạ?”

Dương Đào im lặng một thoáng, chợt nở nụ cười ảm áp bình yên, “Là người tốt.”

“Vâng, em nhớ rồi, chú Cao là người tốt.” Lưu Lộ chớp chớp đôi mắt long lanh, ngây thơ gật đầu.

Dương Đào đưa Lưu Lộ về nhà, rồi tiếp tục cất bước trong con hẻm quen thuộc, cậu ngược lên nhìn tòa nhà mái bằng tĩnh lặng đằng xa, nhìn ô cửa sổ sáng đèn mờ ảo, con tim phiêu dạt bất định như tìm được chốn về, sau khi mẹ qua đời, đây là lần đầu tiên Dương Đào tìm được nơi cậu thuộc về.

Nơi cậu thuộc về, là ở bên người đàn ông vốn từng xa lạ ấy...

6. Chương 6: Nướng Tựa Lẫn Nhau

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày lại ngày, đảo mắt đã nửa năm trôi qua, Cao Tuấn và Dương Đào không còn xa lạ như lúc mới quen, thời gian giúp họ dần hiểu rõ về nhau, gắn bó với nhau, tới nỗi trong mắt người ngoài, trông họ rất giống hai anh em hơn kém nhau nhiều tuổi.

Tuy đã vào Thu, nhưng hơi thở mùa Hè vẫn nồng nàn trong hẻm Nghênh Xuân, thường xuân phủ kín bờ tường, xanh tươi mát rượi, lan tỏa sức sống bừng bừng.

Gần công trường Cao Tuấn làm trồng rất nhiều hòe tím*, hoa hòe lụa thưa rủ xuống từ cành cây thật dài, đung đưa hắt bóng trên nền đất, loang loang lổ lổ.

*Cây hòe hoa tím

Tan học, Tôn Tiểu Hải đạp xe chở Dương Đào về nhà, lúc đi ngang công trường Cao Tuấn làm, Dương Đào nhảy xuống khỏi yên xe, thò tay vào cặp sách, lấy ra một chiếc bình nước bằng nhựa màu xanh lam.

“Cậu đi trước đi!” Dương Đào khoát tay với Tôn Tiểu Hải.

“Cao Tuấn có trong đó không? Tớ nhìn cái được không?” Tôn Tiểu Hải tò mò hỏi.

Tôn Tiểu Hải biết quan hệ của Dương Đào và Cao Tuấn, Dương Đào chưa bao giờ giấu giếm, nhưng cậu chỉ mới nghe nói về Cao Tuấn chứ chưa gặp anh lần nào, lòng hiếu kỳ thúc ép, cậu rất muốn nhìn xem người đàn ông tốt bụng nhận nuôi Dương Đào kia đáng đáp ra sao.

Dương Đào ngẫm nghĩ một lát, ra hiệu “Đi theo tớ” cho Tôn Tiểu Hải, Tôn Tiểu Hải bèn dựng xe đạp ven đường, theo Dương Đào đi vào công trường.

Trong công trường có rất nhiều công nhân bận bịu, tới tới lui lui làm việc của mình, hai đứa nhỏ đứng ở phần đất trống cạnh đó không xa, cùng mặc sơ mi trắng và áo khoác xanh trắng đồng phục nhà trường, vạt áo một bên nhét trong quần, một bên thả ra ngoài, biểu hiện chút lười nhác và phản nghịch.

Ánh mắt Dương Đào dừng lại trên một công nhân đội mũ bảo hộ, cởi trần, mặc quần lao động màu xám nhạt, treo mình giữa tầng hai và tầng ba của tòa nhà đang thi công, tay cầm dụng cụ, cẩn thận lau tường.

Tôn Tiểu Hải nhìn theo Dương Đào, chỉ thấy tấm lưng trần của người nọ râm nắng nâu óng vì thường xuyên đón nắng cuối Thu, bờ vai khá rộng, eo nhỏ, bắp tay giờ lên sẵn chác gọn gàng, cơ bắp mượt mà hé lộ, phác họa đường cong nam tính ngời ngời, từng dòng mồ hôi chạy dọc thái dương và sau gáy anh, tuôn xuống lưng anh, trong suốt, lấp lánh mê người dưới ánh nắng.

“Này! Hai thằng kia! Đây là công trường, nguy hiểm đấy nhé! Đừng có vào đây chơi!” Lúc đó, có người chạy tới đuổi hai bọn cậu, Tôn Tiểu Hải vội bảo Dương Đào đừng đi, Dương Đào cũng không định đi, vẫn đứng đợi tại chỗ.

Nghe thấy tiếng la, Cao Tuấn đẩy cao vành mũ, nhìn ra khoảng trống phía trước công trường, trông thấy Dương Đào, anh lập tức nhảy từ dây treo sang chiếc thang bên cạnh, ba chân bốn cẳng trèo xuống, chạy đến trước mặt cậu.

“Sao lại đến đây?” Cao Tuấn kéo Dương Đào ra ngoài công trường, rút khăn mặt đeo bên hông lau mồ hôi.

Dương Đào không đáp, mà đưa bình nước trong tay cho Cao Tuấn.

Cao Tuấn mừng rỡ cười, nhận bình về, mở nắp tu ừng ực.

“Đúng lúc đang khát!” Cao Tuấn chùi nước dính bên khóe miệng, thỏa mãn nhìn Dương Đào.

Dương Đào vẫn mang dáng vẻ lạnh lùng điềm đạm, ánh mắt không đối diện với mắt Cao Tuấn, mà đặt trước ngực anh, “Cho điều thuốc hút với.”

Cao Tuấn lờm Dương Đào, “Không cho.”

“Cho đi!”

“Đủ mười tám tuổi mới cho.”

Dương Đào bĩu môi, “Keo kiệt!”

Cao Tuấn cười ha hả, vỗ đầu Dương Đào thùm thụp mấy cái, tóc cậu đã dài hơn nhiều, không còn ngắn ngủn như lông tơ, tóc mái thưa che khuất vầng trán mịn màng, mái tóc đen mượt như nhung óng ánh long lanh dưới ánh mặt trời, khuôn mặt cậu cũng không còn vương vất ảm đạm âu sầu như trước, đối với người khác, cậu chỉ kiêu ngạo ngông cuồng, còn riêng trước mặt Cao Tuấn, chút vui sướng sáng lạn của cậu mới kín đáo lộ ra.

Hôm sau, Cao Tuấn trống ca không phải đi làm, bèn nhân tiện đi mua một chiếc giường đơn giản dị, nhờ Tổng Huy hỗ trợ, hai người cùng mang giường về, bê lên đặt vào trong nhà, vì thế lần đầu tiên Tổng Huy được nhìn thấy ‘thằng nhỏ choai choai’ trong truyền thuyết nọ.

“Đây là?” Dương Đào thấy hai người khiêng giường vào nhà thì tò mò hỏi Cao Tuấn.

“Giường chứ gì nữa, nhìn mà không biết à? Sau này chúng ta không ai phải nằm đất nữa.” Cao Tuấn mỉm cười đáp, vẻ mặt sung sướng của anh rõ ràng đã ngầm thừa nhận, đối với anh, Dương Đào đã không phải người ngoài có cũng được, không có cũng được nữa.

“Chu choa, nhét cái giường vào, trông nhà anh nhỏ hẩn đi này, hơi bị chật rồi đấy.” Tống Huy lau mồ hôi trên đầu, nhìn quanh bốn phía.

“Không phải hơi bị chật, mà là quá xá chật.” Cao Tuấn khom lưng đẩy giường đến vị trí thích hợp, rót cốc nước đưa cho Tống Huy, sau đó chỉ Dương Đào đứng bên cạnh, “Đây là... thằng em anh đấy. Đào Đào, còn đây là bạn làm cùng công trường với anh.”

“Gọi anh Huy tử là được rồi, ha ha!” Tống Huy cũng không khách sáo, vừa ngồi xuống vừa cười hề hề với Dương Đào.

“Vậy các anh nói chuyện đi, tôi đi xem Lộ Lộ.” Dương Đào báo với Cao Tuấn một tiếng rồi đi ra ngoài.

Dương Đào đi rồi, Cao Tuấn mời Tống Huy ở lại nhà uống rượu, uống tới say bí tỉ, mặt đỏ bừng, lưỡi lú lại, mà hai người vẫn nâng ly cạ chén uống tiếp.

“Anh... Anh Tuấn này, hôm nay nhìn thấy Dương Đào, em mới biết vì sao... Vì sao anh hảo tâm nhận nuôi nó, thằng nhỏ thanh tú ư nhìn thật... Đúng như người ta bảo, nuôi mèo nuôi chó cũng phải chọn con nào béo tốt mượt lông mà nhỉ?”

“Mẹ kiếp vợ vẫn! Anh... Đến giờ anh còn chẳng ngắm kỹ xem mặt mũi nó thế nào, thanh tú ư nhìn quái gì... Ừa quỷ thì có, phiền bỏ mẹ ra!”

“Ha ha, anh đừng có dối lòng, em bảo anh Tuấn nè, rốt cuộc quan hệ của hai người là sao? Anh em à? Hay bạn bè? Ha ha... Chắc không phải cha con đâu nhỉ?”

“Quan hệ gì?” Cao Tuấn cầm chén rượu lăm lăm, ánh mắt vô thần, lại như đang cố suy tư gì đó, “Quan hệ gì... Anh cũng chẳng biết, nhưng không sao, cần gì phải biết quan hệ gì với không quan hệ gì, quan hệ gì? Không quan hệ gì...”

“Trời ạ, anh Tuấn đọc về nhieu đấy à?”

“A ha ha ha!”

Hai người vừa uống vừa trò chuyện, thấm thoát đêm đã về khuya, tới lúc Tống Huy ra về rồi, Dương Đào vẫn chưa trở lại, Cao Tuấn say khướt mơ màng xuống nhà, nhìn ngó quanh hẻm mãi không thấy bóng Dương Đào, anh bèn đi dọc theo con đường nhỏ, đến trước cổng nhà lão đồ tể, một bóng dáng tiêu điều lạc lõng xuất hiện trước tầm mắt trống trải của anh.

“Đào Đào?” Thấy Dương Đào lẻ loi ngồi trước cổng như pho tượng đất bé nhỏ cô đơn, Cao Tuấn cố gắng vụng bước tiến lại gần cậu, ân cần hỏi, “Tưởng đi tìm Lộ Lộ cơ mà? Sao lại ngồi một mình ở đây?”

Cao Tuấn dứt lời hồi lâu, Dương Đào mới chậm chậm ngước lên, khuôn mặt trắng muốt của cậu vương đầy nước mắt, Cao Tuấn giặt mình.

“Họ chuyển đi rồi...” Dương Đào không nén được nghẹn ngào, “Không biết đi lúc nào, trong nhà trống trơn, lão giết heo độc ác lắm, tôi chẳng biết gì cả... Cũng không kịp nhìn Lộ Lộ...”

Đến giờ phút này, Dương Đào đã bị vứt bỏ hoàn toàn, cả em gái cậu thương yêu nhất cũng biến mất khỏi cuộc đời cậu, cậu mất hết tất cả, mất hết toàn bộ, nếu trước kia chỉ là không thể về nhà, thì bây giờ cậu đã thật sự không còn nhà nữa.

“Có gì to tát đâu, khóc gì mà khóc?” Như có tảng đá ngàn cân rơi xuống đáy lòng Cao Tuấn, khiến anh ngạt thở, nhưng ngoài miệng vẫn cố tình băng quơ mà nói, gơ tay kéo cậu lên, “Đi thôi! Đi về với anh!”

Cao Tuấn kéo tay Dương Đào đi phía trước, Dương Đào bước rệu rã theo sau, thậm chí còn hơi lảo đảo, hình như từ lúc mẹ cậu qua đời, đây là lần đầu tiên cậu rơi vào tuyệt vọng đến thế, bởi vì đối với cậu mà

nói, ngoài mẹ ra, Lưu Lộ là ruột thịt gần gũi nhất với cậu, nghĩ đến khả năng cả đời không được gặp cô bé nữa, trái tim Dương Đào như bị ai cầm dao đâm thủng, máu chảy đầm đìa.

Về nhà đóng cửa, Cao Tuấn quay lại nhìn thiếu niên nước mắt lưng tròng, không biết làm cách nào an ủi cậu.

“Tôi hỏi hàng xóm, không ai biết họ chuyển đi đâu...” Dương Đào không ngừng nức nở, cậu bị bỏ đói cũng không rơi lệ, suýt chết rét trong hẻm cũng không hề khóc, vậy mà giờ phút này cậu khóc thảm vô cùng.

Cả gian phòng tràn ngập bi thương, hai người đối mặt nhau không lên tiếng, hồi lâu sau, Cao Tuấn bất chợt vưng vàng bật ra bốn chữ, “Em còn anh mà...”

Lời an ủi này chẳng những không thể giúp Dương Đào ngừng khóc, mà còn khiến đôi mắt đang cố gắng kìm nén của cậu chìm trong biển lệ, cậu tiến đến gần Cao Tuấn, giống như lần trước, vươn hai tay ôm chặt lấy hông anh, vùi mặt vào ngực anh, tiếng nức nở âm ỉ truyền ra –

“Em chỉ có anh thôi, anh đừng bỏ em...”

Một câu ngắn ngủi, mang theo cầu xin, mang theo thổ lộ, còn mang theo chút quyến luyến không rời.

Cao Tuấn gác cằm trên đỉnh đầu Dương Đào, ôm cậu, vưng vàng bao bọc cậu trong lòng, hai trái tim kề sát vào nhau, cảm giác nương tựa lẫn nhau dần bao phủ trái tim nhau, họ cùng là những người tay trắng, thật may vì còn có thể ôm nhau sưởi ấm, an ủi lẫn nhau, thương tiếc lẫn nhau...Bốn năm sau.

Dương Đào mười tám tuổi, Cao Tuấn ba mươi hai tuổi.

Vẫn là con hẻm Nghênh Xuân.

Tháng ngày thắm thoát thoi đưa, Dương Đào nay đã tuần tú rạng ngời, cao ráo hảnh lên, trước đây cậu kém Cao Tuấn hai cái đầu, giờ đã xấp xỉ bằng anh, tuy dáng người vẫn còn sót lại chút nhỏ nhắn ngây ngô tuổi thiếu niên, nhưng đã vưng vàng rắn rỏi hơn ngày xưa không ít.

Mà Cao Tuấn gần như không thay đổi, anh vẫn như trước, chỉ duy có làn da không còn ngăm đen, cũng không còn thô ráp vì phải làm việc ngoài trời.

Tháng trước, Cao Tuấn rời khỏi đội thi công, chuyển đến làm nhân viên quản lý kho hàng cho một công ty hậu cần, tuy vẫn rất vất vả, nhưng ít nhất còn được nhận lương đúng hạn, như vậy đối với anh đã là rất tốt rồi.

Tiền đối với Cao Tuấn càng ngày càng quan trọng, vì anh vẫn phải trả học phí và phụ phí cho Dương Đào, Dương Đào sắp tốt nghiệp cấp ba, anh còn hi vọng cậu học lên đại học, dù chính anh cũng biết hi vọng ấy quá hảo huyền và xa vời vợi, nhưng để đứa nhỏ ấy có tương lai tươi sáng hơn, bản thân anh tình nguyện dốc hết sức mình.

Hẻm Nghênh Xuân có nhà chuyển đi, có nhà dọn đến, họ không biết chuyện của Cao Tuấn và Dương Đào, hầu hết đều nghĩ anh và cậu là hai anh em.

Lại là một sáng mùa Xuân rực rỡ, thường xuân trong hẻm biêng biếc xanh tươi, nụ hoa bím bím khẽ lay theo gió, chỉ đợi thêm chút nắng ấm áp, là muôn hồng nghìn tía sẽ nở bung.

*Thường xuân

Bím bím

Cao Tuấn đang dắt xe đạp đi vào hẻm thì Dương Đào đuổi kịp. Cậu ném cặp sách vào giỏ xe, giật ghi-đông xe dắt thay anh, khẽ nở nụ cười, “Mệt không?”

Dương Đào vẫn rất kiệm lời, Cao Tuấn cũng đã thành quen, “Anh thì không, nhưng còn em đó, sắp thi đại học rồi, ngày học đề cương đêm cũng học đề cương, chắc là mệt lắm nhỉ?”

Dương Đào không đáp lời, tóc mái bị gió thổi bay tới thái dương, đôi mắt như cánh hoa hé lộ, mãi tới lúc vào nhà, cậu mới nói ra điều muốn nói từ lâu.

“Em không định thi đại học, em định kiếm việc làm.”

“Cái gì? Sao không thi đại học?” Cao Tuấn khẽ nhú mày, kinh ngạc nhìn Dương Đào, “Vì chuyện tiền học hả? Thế thì em đừng lo, anh sẽ nghĩ cách mà.”

Dương Đào biết rõ trong lòng, Cao Tuấn thoải mái nói vậy cũng chỉ để cậu yên lòng mà thôi, trên thực tế, anh làm gì có cách nào, tiền lương mỗi tháng chỉ đủ chi tiêu hàng ngày, cũng chẳng có gì tích lũy, nếu cậu bày tỏ nguyện vọng muốn lên đại học, chắc Cao Tuấn cũng sẽ ngày đêm đổ máu chảy mồ hôi gom góp học phí, nhưng Dương Đào không muốn anh vất vả trả giá vì mình, anh đã trả quá nhiều, nếu không có anh, cậu không thể tưởng tượng bốn năm qua một mình cậu khổ nhọc tới mức nào, hiện giờ ý định lớn lao nhất trong lòng cậu chỉ là nhanh chóng bươn chải kiếm tiền, để Cao Tuấn nhẹ nhõm hơn một chút, thoải mái hơn một chút.

“Thành tích của em kém lắm, thi cũng không đỗ đâu.” Dương Đào kiên quyết nói, “Thay vì cố thi vào trường nào đó hạng ba thì sớm ngày ra đời bươn chải, ít ra còn học được nghề gì đó.”

“Nhưng không học đại học thì không có bằng, giờ xin việc toàn phải có bằng mà?” Cao Tuấn hiểu Dương Đào, biết cậu rất bướng bỉnh, khi đã hạ quyết tâm thì người khác nói gì cũng không lung lay, nhưng anh vẫn cố thuyết phục cậu.

“Cái đó chưa hẳn, nhiều người học đại học xong cũng không xin được việc, nhưng hễ có tay nghề thì đi đến đâu cũng kiếm được cơm ăn.” Dương Đào nói rất đúng.

Cao Tuấn không khỏi cười hỏi, “Thế em có tay nghề gì?”

“Tay nghề làm bếp đó!” Điều này là thật, mấy năm nay Dương Đào thường xuyên nghiền ngẫm kỹ năng làm bếp, mua rất nhiều sách vở liên quan, thỉnh thoảng còn đi làm đầu bếp tập sự, học hỏi mấy chiêu ở hàng quán ngoài hẻm, dường như khá hứng thú với công việc này.

“Chẳng lẽ... Em định làm đầu bếp thật hả?”

“Cho anh biết tin tốt này, thực ra em tìm được việc rồi.” Dương Đào thần bí cười, lấy quả táo vừa mua trong cặp sách, rửa sạch sẽ rồi đưa cho Cao Tuấn, “Làm đầu bếp quán nướng trước mặt phố, nhưng ban đầu chỉ học nghề thôi, đợi tháng sau em chính thức tốt nghiệp thì mới đến làm.”

“Nhóc ơi, anh nuôi được em mà...” Cao Tuấn mặt mày ửng đỏ, thật sự không cam tâm nhìn Dương Đào bỏ lỡ cơ hội lên đại học.

Dương Đào lại rất bình tĩnh, “Đừng nói nữa, em nghĩ kỹ rồi!”

Cao Tuấn chăm chú nhìn đứa bé trai trước mặt, vẫn chưa hết ngây thơ, nhưng lại ép mình tôi luyện thành người lớn vì kế sinh nhai, chẳng biết từ bao giờ mà cậu đã kiên cường hơn, dũng cảm hơn, còn hay mỉm cười với anh hơn nữa.

Nhưng cũng có những lúc cậu vô tình thoát lên vẻ cương quyết quật cường, như một chú báo săn hung ác và nguy hiểm, che chắn phía trước Cao Tuấn, nếu có người nảy sinh ác ý, bất cứ lúc nào cậu cũng sẽ ngửa mặt lên trời hú thật to, dùng hàm răng sắc nhọn cắn đứt cổ hắn.

Một tháng sau, Dương Đào thật sự đến làm đầu bếp cho quán nướng nọ, bà chủ rất thích bộ dạng cậu còn nhỏ mà đã chịu thương chịu khó, nên cậu ngày ngày đi làm cũng suôn sẻ.

Tôn Tiểu Hải nghe nói Dương Đào làm trong quán nướng thì thỉnh thoảng cũng đến ủng hộ.

Tôn Tiểu Hải tốt nghiệp trung học cũng không thi đại học, mà ở nhà trông coi tiệm rau củ quả cùng mẹ, lúc rảnh rỗi thường đến tìm Dương Đào uống rượu tán gẫu.

Chập tối hôm đó, Tôn Tiểu Hải ngồi trước mái hiên quán nướng, vừa ăn thịt xiên vừa uống bia, Dương Đào bận rộn trong bếp, không có thời gian tiếp đãi cậu, cậu đành tự rót tự uống.

Cao Tuấn đạp xe đi ngang quán nướng, biết Dương Đào đang làm trong đó thì dừng lại ven đường, ngó vào trong, dù không trông thấy cậu, nhưng đáy lòng vẫn an tâm lắm.

Cao Tuấn có quen Tôn Tiểu Hải, dù sao cậu cũng là người bạn duy nhất của Dương Đào, nên thỉnh thoảng gặp nhau cũng chào hỏi đôi câu, nhưng hiện giờ anh không chú ý tới Tôn Tiểu Hải ngồi dưới mái hiên, còn Tôn Tiểu Hải lại chú ý tới anh.

Tôn Tiểu Hải đang định chào Cao Tuấn, lại chợt thấy một cô gái trẻ trang điểm lộng lẫy đi đến trước mặt anh, thân mật cười với anh, sau đó ngồi xuống sau yên xe anh, rồi hai người đi khuất.

Cao Tuấn cứ nghĩ không ai để ý tới họ, nhưng vẻ tươi cười của anh và cô gái nọ đã bị Tôn Tiểu Hải vô tình trông thấy hết.

Làm hết việc trong bếp, Dương Đào đến bên cạnh Tôn Tiểu Hải, lắc lắc đầu, mồ hôi trên tóc văng ra bốn phía.

Dương Đào mặc áo ba lỗ ôm sát người, vầng trán lấm tấm mồ hôi dưới ánh đèn, cậu vẫn quen đi giày vải màu đen giản dị, dáng người cao ráo đổ bóng xuống đất, miệng ngâm điều thuốc, mượn bật lửa của Tôn Tiểu Hải để châm, đốm lửa nhỏ xanh xanh chiếu lên khuôn mặt tuấn tú.

“Dạo này nhà cậu buôn bán thế nào?” Dương Đào phả khói, ánh mắt dừng ở phía xa.

“Cũng tạm.” Tôn Tiểu Hải lên tiếng, thoáng chút ngập ngừng rồi khẽ đổi giọng, “Vừa nãy... Tớ thấy Cao Tuấn đấy.”

“Thế hả?” Dương Đào đưa mắt nhìn Tôn Tiểu Hải.

“Nhưng mà... Ảnh đi cùng chị nào ấy, trông có vẻ thân mật lắm.”

Dương Đào cắn đầu lọc thuốc, đôi môi mỏng mím lại thành một hàng thẳng tắp.

Dương Đào biết người phụ nữ kia, cậu từng thấy Cao Tuấn tranh thủ gặp gỡ chị ta bên ngoài lúc công việc rảnh rỗi, đó là một cô gái trẻ đến từ phương Nam, lúc nào cũng trưng diện lộng lẫy, môi son má phấn, trang điểm rất dày, cất giọng miền Nam mềm mại, uyển chuyển lả lơi nhìn Cao Tuấn.

Sau đó có lần Dương Đào cố tình bám theo Cao Tuấn, thấy anh đi vào tiệm làm tóc của người phụ nữ đó, hai người nhìn nhau cười, sau đó ôm nhau, hôn môi nhau.

Dương Đào cũng không biết vì sao mình bám theo Cao Tuấn, thậm chí còn nhìn trộm anh, cậu chỉ cảm giác chị ta không phải người tốt, càng nhìn càng ghét, dù cậu biết thực ra mình không có tư cách can thiệp vào cuộc sống của Cao Tuấn, nhưng thật sự cậu không muốn Cao Tuấn ở bên người phụ nữ kia.

“Hình như hai người họ hẹn gặp ở đó, rồi cùng đi về hẻm Nghênh Xuân...” Dứt lời, Tôn Tiểu Hải mới phát hiện vẻ mặt Dương Đào hơi lạ.

Dương Đào nhổ điều thuốc xuống đất, dùng chân di cho tắt lửa, rơi vào trầm lặng, bồn chồn không yên, giống như có cây gậy khuấy khuấy loạn xạ trong lòng cậu, khó chịu không nói được thành lời.

“Sao? Đi bây giờ ấy hả? Còn hai tiếng nữa mới đóng cửa mà.” Đúng giờ cao điểm quán cần người, nghe thấy Dương Đào xin về sớm, bà chủ mắt húng ra mắt.

“Xin lỗi bà chủ, chỉ hôm nay thôi.” Dương Đào năn nỉ, nhưng giọng điệu không cho ai khước từ.

Bà chủ phát hoảng trước khí thế quyết liệt bẩm sinh của cậu, vội gật đầu đáp, “Được rồi được rồi, lần sau không được lấy lý do này nữa!”

Được cho phép, Dương Đào rời khỏi quán nướng, đi thẳng về nhà, thân thể cao gầy đổ bóng thật dài dưới ánh trăng. Tiến vào hẻm Nghênh Xuân, cậu bắt đầu cảm giác tim mình đập mạnh, linh cảm chẳng lành càng lúc càng mãnh liệt, tuy cậu còn chưa xác định hai người họ có ở trong nhà hay không.

Nỗi hoảng loạn chưa bao giờ có xâm chiếm nội tâm cậu, lần trước bị Cao Tuấn đuổi ra ngoài, cậu cũng không sợ hãi như vậy, còn lúc này, cậu cứ chìm sâu trong bất an vô tận, không thể kiềm chế được.

7. Chương 7: Tình Cảm Đâm Chối

Cửa phòng khóa trái, Dương Đào lặng lẽ lấy chìa khóa, bàn tay không khỏi run run, cánh cửa cũ kỹ chậm chậm mở ra, tiếng vang trầm đục nặng nề, trong khoảnh khắc mở cửa, đột nhiên cậu rất hối hận vì quyết định ngày hôm nay.

Tại sao phải về, tại sao không thể vờ như không biết...

Lúc Dương Đào bước vào, đập vào mắt đầu tiên là nửa thân trên của Cao Tuấn, trần trụi lộ ra ngoài chăn, đường cong vẫn rắn rỏi thẳng tắp, mồ hôi uốn lượn trượt xuống hõm cơ, quyến rũ mười phần hết như năm đó.

Nhưng thân thể gần như hoàn mỹ trong mắt Dương Đào ấy, giờ đang nằm bên trên một người phụ nữ trông rất lẳng lơ, Dương Đào khựng lại như bức tượng trước bậc cửa, thoáng sắc lạnh lướt qua ánh mắt.

Chẳng lẽ Cao Tuấn yêu người đàn bà kia? Dương Đào giật bản mình, đôi mắt lạnh băng loe loe tia lửa điện.

Dương Đào thành linh xông vào khiến người phụ nữ bên dưới Cao Tuấn hoảng sợ, hai người vội vàng ngồi dậy, kéo chăn che chắn thân mình.

“Anh bảo nó về muộn lắm cơ mà? Sao giờ đã về rồi?” Người phụ nữ then quá hóa giận, đỏ mặt chất vấn Cao Tuấn, rồi hung ác lườm Dương Đào phá hỏng không khí.

Cao Tuấn ủ rũ cúi đầu, khuôn mặt lộ vẻ buồn bực, không biết vì chuyện vui bị cắt ngang, hay vì không muốn Dương Đào vừa mới trưởng thành nhìn thấy cảnh tượng ấy.

“Dương Đào, em ra ngoài trước đi!” Cao Tuấn dùng tay day trán.

Dương Đào không biến sắc bỏ ra ngoài, trong nhà vang lên giọng Cao Tuấn như ra lệnh, “Mặc quần áo rồi về đi!”

“Cái gì cơ? Sao lại đuổi em đi như thế?” Cô nàng nũng nịu oán trách.

“Nhanh lên, lải nhải ít thôi!” Chẳng quan tâm điệu bộ ỏng ẹo của cô nàng, Cao Tuấn sốt ruột lên giọng.

Cô nàng tức điên, mặc quần áo cụt hững ra về, lúc đi ngang qua Dương Đào trước cửa còn không quên đảo mắt lườm cậu, khề hừ một tiếng.

Thấy người phụ nữ đã ra về, Dương Đào trở vào phòng, hai người mặt đối mặt không lên tiếng, căn phòng tĩnh lặng tới kỳ quặc, không khí bất giác xấu hổ, Cao Tuấn mặc quần áo tử tế, xuống giường, ra bồn rửa mặt xả nước lạnh, không ngừng vỗ nước lên mặt.

Dương Đào im lặng một lát rồi bước tới trước giường Cao Tuấn, lật cả ga trải giường và chăn lên, sau đó, trước cái nhìn sững sốt của anh, cậu bắt đầu ra sức xé, không cần kéo hay dụng cụ gì khác, chỉ bằng đôi tay mình, cậu xé ga trải giường thành từng mảnh nhỏ, rồi tiếp tục xé thành từng mảnh nhỏ hơn, cuối cùng mới ném xuống đất, tiếng xé vải vang vọng khắp phòng.

Cao Tuấn không ngăn cản cậu, tuy không hiểu vì sao Dương Đào hành động kỳ lạ như vậy, nhưng anh vẫn ngồi xuống bàn, lặng lẽ nghe tiếng Dương Đào xé vải, im lặng không lên tiếng.

Dương Đào như thế không ngừng lại được, bàn tay hằn lên từng lần đồ ửng, cậu vẫn chưa ngừng xé.

“Được rồi, đừng xé nữa!” Cuối cùng Cao Tuấn hết nhịn nổi, lớn tiếng ra lệnh.

Nhưng Dương Đào mắt diếc tai ngơ, vẫn không ngừng lại.

“Em sao thế hả?” Cao Tuấn thót tim, vội đứng dậy lôi Dương Đào ra, sau đó gom vải vụn nhét vào túi rác, ném ra ngoài cửa.

“Em không muốn nhìn thấy chị ta! Không muốn thấy chị ta có mặt trong nhà!” Dương Đào mắt đỏ ngầu,

lạnh lùng quát, “Cái giường này không sạch, em phải đập nó, không sao, giờ em kiếm được tiền rồi, cùng lắm thì mua cho anh cái mới!”

Nói đoạn, Dương Đào vác cây búa đặt trong góc tường, vung lên chuẩn bị đập giường, bị Cao Tuấn vội vàng ngăn lại.

“Em cần quấy gì thế hả? Giận thế thì đừng đập giường nữa, đập chết anh đây này!” Cao Tuấn phần nộ trợn mắt, ánh mắt nhìn Dương Đào như nhìn đứa nhỏ ương bướng ngỗ nghịch, anh giật chiếc rìu trong tay cậu ném sang bên cạnh, rồi thản nhiên lên giường nằm, không để ý tới Dương Đào sững ra tại trận, mãi chưa kịp hoàn hồn.

Lúc này Dương Đào mới như tỉnh mộng, mình đang làm gì thế này? Cao Tuấn muốn làm gì, muốn ở bên ai, đâu liên quan gì tới mình? – Cậu tự nhủ – Niềm tin và lòng bao dung của anh không dễ dàng có được, đừng đánh mất chúng...

Tuy đã sống cùng nhau bốn năm, nhưng từ đầu đến giờ, anh và cậu vẫn chỉ như hai người ở ghép, không ai quản được ai làm gì, có điều, thứ quan hệ kỳ quái này lại khiến Dương Đào sinh ra ảo giác, khiến cậu ảo tưởng rằng cậu có quyền can thiệp vào cuộc sống của Cao Tuấn, nhưng ảo giác cuối cùng vẫn chỉ là ảo giác, có lẽ sớm muộn gì cậu cũng trở thành một người qua đường trong cuộc đời anh, cậu sẽ chỉ tồn tại trong trí nhớ của anh từ hai mươi tám đến ba mươi hai tuổi mà thôi...

Buổi tối hôm sau, Dương Đào đi làm về, trông thấy Cao Tuấn và một công nhân mồ hôi mồ kê, cặm cụi lắp ráp thứ gì đó, đợi lắp xong xuôi, công nhân nọ nhận tiền bỏ đi, Dương Đào mới biết hai người vừa lắp vòi sen trong buồng tắm.

“Ha ha, từ giờ xối nước được rồi, Đào Đào lại xem này, sắp sang mùa Hè, có cái này tắm thích lắm, ha ha!” Cao Tuấn hớn hỏ nói, điệu bộ vui vẻ như tối hôm qua chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhìn Cao Tuấn sung sướng như trẻ con, Dương Đào nhướn miệng cười, “Phun ra nước thật hả?”

“Không tin à? Anh mở cho mà nhìn này!” Cao Tuấn vịn tay nắm, vòi sen tức thì phun nước xuống, “Đấy! Em thấy chưa? Nước này, mát thế cơ chứ!”

Hình như đã lâu không có chuyện gì làm Cao Tuấn vui tới vậy, không ngờ chiếc vòi sen rỉ sét này vẫn còn dùng được, cũng đúng, sống bao lâu trong căn phòng này, chỉ một chuyện nho nhỏ vậy thôi cũng đủ khiến cả hai mừng rỡ lắm rồi.

Dương Đào đưa chiếc túi lớn xách trong tay cho Cao Tuấn, Cao Tuấn mở ra nhìn, là bộ chăn ga mới tinh.

Cao Tuấn không nói gì, chỉ khẽ cười cười, trải ga mới xong thì mỹ mãn nằm lên, Dương Đào ngáp ngừng một lát, định xin lỗi về chuyện tối qua, nhưng Cao Tuấn có vẻ không để bụng, chỉ dùng một câu chấm dứt chuyện này.

“Đằng nào anh cũng không thích cô ta lắm, chẳng biết cô ta ngủ với bao nhiêu người rồi.”

Thực ra, ngay cả chính Cao Tuấn cũng không ý thức được, ngoại trừ Dương Đào, bất kỳ ai đối với anh đều là có cũng được, không có cũng chẳng sao, chẳng quan trọng, nhưng địa vị của Dương Đào trong lòng anh thì không ai thay thế được, cậu đã kiên quyết xông vào cuộc đời anh ngay từ lúc ban đầu.

Buổi chiều Cao Tuấn đi làm, Dương Đào rủ Tôn Tiểu Hải đi đánh bi-a, sau lại đến quán cơm nhỏ gần đó uống rượu. Dương Đào uống rất nhiều, khuyên cách mấy vẫn không chịu ngừng, trong lòng cậu cực kỳ bí bức nhưng không tìm được nguyên nhân, thậm chí cứ uống thật say là sẽ thoát khỏi sự phiền nhiễu ngày một cuộn trào này.

Hai người thi nhau uống, chẳng biết uống bao lâu, tới khi cùng say bí tỉ mới rời khỏi quán, ai về nhà nấy.

Đêm dần khuya, con hẻm tĩnh lặng vô cùng, chỉ còn nghe tiếng ve kêu từng đợt.

Cao Tuấn tan tầm, mệt mỏi rã rời đạp xe về nhà, tình cờ gặp Tống Huy trên đường.

Cao Tuấn rời khỏi đội thi công chưa bao lâu thì Tống Huy cũng nghỉ việc, sau đó hai người rất ít liên lạc, cũng không nắm rõ tình hình của nhau, lâu không gặp, vừa trông thấy Cao Tuấn, Tống Huy đã nhiệt tình chạy ra chào hỏi.

“Anh Tuấn, em đang tìm anh nè, may mà gặp anh ở đây.” Lúc Cao Tuấn đạp xe ngang qua một vũ trường náo nhiệt thì trông thấy Tống Huy từ bên trong đi ra.

“Huy tử, chú không đi làm à?” Cao Tuấn hết sức ngạc nhiên, vì quần áo gã mặc đẹp hơn xưa rất nhiều.

“Xời, em nghỉ làm lâu rồi, ở đó kiếm được mấy xu? Chẳng lâu dài được đâu, sao? Anh vẫn làm ở công ty hậu cần gì đó à?” Thấy Cao Tuấn gật đầu, Tống Huy ra vẻ bất mãn, “Ôi trời, em nói anh Tuấn nghe nè, anh có nghị lực thật đấy, đến giờ vẫn bám trụ cơ à?”

“Bây giờ anh là chủ quản, làm lụng cũng được.”

“Thế thì sao? Lương có đỡ chết đói không, ít lắm ít thương!” Tống Huy vừa nói vừa nhích lại gần Cao Tuấn, thần bí bảo, “Giờ em đang làm cho một công ty kinh doanh trà, ông chủ tốt với bọn em lắm, anh xem, em mặc toàn đồ hàng hiệu đây này!”

“Thế hả? Thế chúc mừng chú nhé!” Cao Tuấn thấy Tống Huy khoe khoang ra mặt thì khẽ mỉm cười.

“Em bảo anh này, giờ bên em đang thiếu người, nếu anh thích thì em giới thiệu anh với ông chủ, tính anh chịu thương chịu khó thế này, chắc chắn ông sẽ thích anh thôi. Em là nghĩ đến ngày xưa anh săn sóc em nên mới tranh thủ cơ hội này giúp anh, em thành tâm thành ý muốn báo đáp anh mà!” Tống Huy vươn

tay, thân thiết khoác vai Cao Tuấn, cười nói, “Thế thì bọn mình lại được làm đồng nghiệp!”

Cao Tuấn khá hiểu Tống Huy, gã này thường nhân dịp ăn nhậu chơi gái cờ bạc để kết thân với đám người hỗn tạp, đủ kiểu nghề nghiệp xuất thân, thật ra Cao Tuấn không hề tin gã, nên chỉ khéo léo từ chối ý tốt của gã, tiện thể trò chuyện vài câu rồi tạm biệt ra về.

Tống Huy đứng từ xa nhìn theo bóng lưng Cao Tuấn, vẫn chưa từ bỏ ý định kéo anh “nhập hội”, gã âm thầm suy nghĩ, bây giờ người quan trọng nhất với Cao Tuấn là ai? Lời nói của ai có sức nặng nhất? Ai mới có thể khiến anh đổi ý? Ngoại trừ đứa nhỏ sống cùng anh bốn năm nay thì chắc là chẳng còn ai nữa.

Tống Huy lặng lẽ cười, chấp tay sau lưng, nhàn nhã quay người cất bước.

Cao Tuấn về nhà, vừa mở cửa đã bị mùi rượu nồng nặc đập vào mặt, anh bật đèn nhìn lại, Dương Đào say như chết nằm trên giường liên tục trở mình, chẳng biết đã ngủ hay chưa.

“Sao uống nhiều thế này?” Cao Tuấn lẩm bẩm, rón rén bước tới bên giường, nhặt tấm chăn bị đạp sang bên, nhẹ nhàng đắp cho cậu.

Đúng lúc đó, Dương Đào choàng tỉnh, cậu ngồi bật dậy, ngà ngà say nhìn Cao Tuấn bên cạnh, khoảng cách giữa hai người rất gần, gần tới mức cảm nhận được hơi thở của nhau, hơi thở từ miệng Dương Đào nhẹ nhàng phả lên hàng mi Cao Tuấn, khiến đôi mắt đã phải kìm nén bấy lâu cũng ngà ngà say.

Từng giây từng phút trôi qua, sự im lặng chẳng rõ vì sao của hai người làm không khí đông cứng lại, thật lâu sau, Dương Đào chậm rãi giơ tay về phía Cao Tuấn, nắm lấy tay anh, líu lười nói như đùa giỡn, “Vừa nãy em nằm mơ... Mơ thấy anh cười chị ở tiệm uốn tóc kia, khiêng kiệu đỏ chói đi đón dâu, bên cạnh có người thổi kèn xo na ò e ò e...”

Cao Tuấn phì cười, cười rung cả vai, “Anh biết tiếp theo như nào rồi, em cầm búa xông đến đập vỡ kèn xo na, đập luôn kiệu hoa đúng không?”

“Ha ha ha ha...” Đôi mắt Dương Đào vẫn mông lung vì rượu, hai má ửng hồng, nhưng bàn tay vững vàng nắm chặt cổ tay Cao Tuấn, hơi ấm từ lòng bàn tay cậu thấm qua làn da anh, chậm rãi chảy vào thân thể se se lạnh của anh, cảm giác này xưa nay chưa từng có, trái tim Cao Tuấn cũng nóng lên, ánh mắt quẩn quýt trên khuôn mặt Dương Đào.

Hai người lại tiếp tục trầm lặng, mặt đối mặt, mắt đối mắt, ngơ ngác nhìn, chăm chú nhìn, ý cười đông cứng trên khóe miệng, không ai gượng cười được nữa.

Cao Tuấn quay đi như trốn tránh, cổ tay rút khỏi bàn tay Dương Đào.

Lẳng nghe nhịp tim náo loạn của mình, Cao Tuấn bắt đầu lo lắng, liệu mai này còn có thể tiếp tục sống cùng đứa bé trai mỗi ngày một khôn lớn này không, nếu có lúc nào đó hai người thật sự phải chia xa... Anh

không dám nghĩ tiếp.

Trên thực tế, qua lại với cô nàng ở tiệm uốn tóc hoàn toàn chỉ để Cao Tuấn đối gạt chính mình, để chứng minh mình vẫn là một người đàn ông có ham muốn bình thường, để tránh nảy sinh tình cảm với Dương Đào, để đặt tình cảm dành cho Dương Đào về vị trí đúng đắn, nên anh mới sốt ruột đi tìm một người phụ nữ có thể dời đi lực chú ý của anh, lấp đầy khoảng trống trong lòng anh.

Nhưng rồi anh nhận ra, khi anh và người phụ nữ kia làm tình, anh biết mình đã lạc hướng, từng góc nhỏ trong căn phòng này đều tràn ngập hương vị của Dương Đào, anh hít ngửi thứ hương vị đó, trái tim cứ điên cuồng đập, điều này khiến anh hoảng sợ, đầu óc rối nùi, như chìm trong biển sương mù bất tận, tất cả những gì xuất hiện trước mắt anh chỉ là bóng dáng của Dương Đào.

“Đừng bỏ em...” Đối diện với Cao Tuấn đột nhiên trầm mặc, Dương Đào khẽ nỉ non.

“Ngốc thế, càng ngày em càng lớn, tới lúc đôi cánh em đủ rộng, không phải anh bỏ em, mà là em bỏ anh...”

Dương Đào khẽ ngả người về phía trước, đôi mắt mơ màng vì men say cố gắng nhìn thẳng vào mắt Cao Tuấn, lồng ngực hai người ghé sát vào nhau, yết hầu trượt trượt, cổ áo hé mở, làn da màu lúa mạch khỏe khoắn, hai ánh mắt khát khao đập vào nhau, tóe lên từng đóa bọt sóng li ti.

“Ừ...” Dương Đào khẽ nói, cuối cùng không chống nổi mỗi mệ, cậu ngã xuống giường, ngủ thật say.

Cao Tuấn dèm lại chăn cho cậu, ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt đỏ hồng của cậu, lòng dạ rối bời.

Ngày hôm sau tỉnh rượu, Dương Đào xấu hổ ra mặt, nhưng dù cơn xấu hổ kỳ quái khó gọi tên thì thoáng cứ trào dâng, thì hai người vẫn tiếp tục chung sống dưới mái nhà, giống như việc trông thấy người kia từ lâu đã trở thành thói quen, mà thói quen một khi đã hình thành thì rất khó sửa đổi.

Thế nhưng từ đó về sau, Cao Tuấn không gặp lại cô gái ở tiệm uốn tóc nữa.

Hai tháng trôi qua, Dương Đào vẫn đi làm ở tiệm thịt nướng phố đối diện, nhưng cửa tiệm nọ đã coi nơi mở rộng, trang hoàng nâng cấp, sang trọng hơn rất nhiều.

Có lẽ vì được Cao Tuấn ảnh hưởng, tính cách Dương Đào sáng sủa hơn hẳn, thỉnh thoảng ngâm nga vài câu hát dân gian dưới bếp, ai nghe thấy cũng khen nức nở.

Bà chủ vốn từ xưa đã thấy Dương Đào đáng dấp đẹp trai, để cậu sau bếp không ai nhìn được thì quá lãng phí, bèn dứt khoát bắt cậu chuyển nghề từ đầu bếp thành nhân viên phục vụ, chẳng những vậy, sau khi giọng hát của cậu bị bà chủ nghe được, cậu còn kiêm cả việc làm ca sĩ cho tiệm, cầm microphone trong tay, bên cạnh là dàn loa lớn, khách yêu cầu hát thì cậu hát, lúc không có khách thì cậu bưng bê, ngày qua ngày cũng kiếm được nhiều hơn một ít.

Bởi vậy, cậu thường xuyên tập hát ở nhà, Cao Tuấn cũng đã quen với việc này, nhưng khó quên nhất trong lòng anh vẫn là lần đầu tiên nghe thấy tiếng ca tuyệt đẹp vô ngần của cậu.

“Người lặng lẽ ra đi

Bóng dáng lẻ loi cất bước cất bước

Thật muốn được ở bên người

Nói cho người biết trái tim con yêu người đến nhường nào

Hoa lặng lẽ nở bung

Mỗi đêm bất chợt nhớ về người

Con lại muốn nói cho người biết

Thực ra người vẫn luôn là điều kỳ diệu của con...”

Bóng hình thơ ngây mà nhạt nhòa ấy, mãi mãi chiếm trọn một góc trong tâm trí anh.

Lại đến giữa Hè nóng nực, bầu trời u ám triền miên, mưa cũng rất ít, oi bức khiến người ta khó thở.

Hiếm lắm mới có ngày nghỉ, Cao Tuấn ngủ tới sáng bánh mới tỉnh dậy, vẫn thức giấc bởi tiếng luyện thanh của Dương Đào, anh mở mắt, trông thấy cậu đang tắm, có lẽ vì nghĩ anh vẫn ngủ nên cậu không kéo tấm rèm che.

Gian ngoài treo một chiếc gương, mặt gương phản chiếu hai góc phòng, vì vậy Cao Tuấn nhìn rất rõ từng cử động của Dương Đào, anh thấy cậu đứng dưới vòi sen, thân thể cao ráo, cân đối, ngày một trưởng thành phơi bày không chút che đậy trước mắt anh.

Có lẽ vì phải nghỉ học để lao động chân tay từ sớm, nên đôi vai cậu khá rộng, bả vai và cánh tay có cơ bắp, nhưng phần eo mượt mà thon gọn vô cùng.

Dương Đào thích để tóc ngắn, mấy ngày trước vừa cạo đầu ngắn cũn, lúc này nước lạnh từ vòi sen trút xuống, chân tóc ngắn ngùn ướt sũng bọt nước, dòng nước trượt theo tấm lưng rộng, ve vuốt làn da mịn màng, phác họa thân thể đẹp tuyệt trần đan xen giữa hương vị đàn ông rắn rỏi gợi cảm, và chút mềm mại thiếu niên còn chưa kịp rời đi.

Điểm duy nhất không hoàn hảo trên thân thể cậu, chính là những vết sẹo cũ rải rác trên lưng, trên thái dương, trên đầu vai, ẩn chứa oán giận và uất ức thuở thiếu thời, trải qua năm tháng, những vết thương đáng sợ nay đã trở thành từng vết sẹo trắng trắng, nhạt nhòa.

Cao Tuấn ngồi dậy, chăm chú nhìn mặt gương, mà Dương Đào vẫn đang tắm rửa, hoàn toàn không biết tầm mắt Cao Tuấn đã trượt từ bụng dưới bằng phẳng tới bờ mông cong mịn màng, cuối cùng thẳng xuống gót chân của cậu.

Mãi tới lúc Dương Đào tắt nước, cầm khăn bông lau khô người, mặc áo ba lỗ sạch sẽ và quần short lên.

Cao Tuấn mới đứng dậy rửa mặt, nấu một nồi cháo nhỏ, lúc ăn cơm, Dương Đào chăm chú nhìn khuôn mặt Cao Tuấn, làm Cao Tuấn cũng mất tự nhiên, “Em cứ nhìn anh làm gì?”

“Anh phải cạo râu đi thôi.”

Cao Tuấn sờ sờ đám râu lởm chởm quanh khóe miệng, cười không nói gì.

Cơm nước xong xuôi, Dương Đào kéo Cao Tuấn đến trước bồn rửa mặt, hứng nước vã lên mặt anh, cầm chai nước râu bên cạnh lắc lắc, xịt chút bọt bọt lung lung lên miệng anh, sau đó nhìn anh, nở nụ cười hết sức dịu dàng, khoe hàm răng trắng muốt, “Ra hàng cạo râu là mất tiền đấy.”

Vừa nói, Dương Đào vừa rửa sạch dao cạo rồi tỉ mỉ cạo râu cho Cao Tuấn, cậu làm rất nhẹ, không để Cao Tuấn phải khó chịu chút nào.

Đây là lần đầu tiên Cao Tuấn để người khác cạo râu cho mình, cảm giác đúng là thoải mái.

Mà đây cũng là lần đầu tiên từ sau lần Dương Đào uống rượu say, hai người lại gần gũi đến vậy, gần tới mức Cao Tuấn nhìn được rất rõ hai hàng mi mềm mại như nhung, dày như cánh quạt, nhẹ nhẹ rung rung như cánh bướm mỗi khi cậu chớp mắt, mặt trời rọi nắng qua cửa sổ, khiến đôi má cậu óng ánh sắc vàng, làn da mịn màng không tì vết, đôi môi mỏng hé mở, hàm răng trắng muốt đều tăm tắp. Đứa bé trai mười tám tuổi, nét tuấn tú rạng rỡ sâu sắc đọng trên đáy mắt đuôi mày cậu.

Đối diện với khuôn mặt cậu gần trong gang tấc, Cao Tuấn muốn tránh cũng không tránh được, đành để mặc cậu cạo râu cho mình, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt tuyệt đẹp của cậu, vẻ mặt thản nhiên như bức tượng, ung dung không biến sắc, nhưng trái tim trong lồng ngực đã loạn nhịp từ lâu...

Chính là lúc đó, trái tim anh loạn nhịp...

8. Chương 8: Hằng Tinh Và Sao Băng

Tổng Huy vào công ty mới như cá gặp nước, lại càng muốn chia sẻ chén cơm này cho Cao Tuấn, nhưng gã biết Cao Tuấn đàn độn không chịu thay đổi, dù gã đến khuyên lần nữa cũng chưa chắc anh nghe, vì thế gã nhớ tới Dương Đào, hình như thằng nhỏ đó là người duy nhất có thể làm Cao Tuấn đổi ý. Nếu đã sống được cùng nhau thì chắc chắn Cao Tuấn sẽ nghe lời nó, nghĩ đến đây, sau khi hỏi thăm được chỗ làm của Dương Đào, Tổng Huy bèn chạy ngay đến tiệm thịt nướng.

Vừa đến cửa tiệm, Tổng Huy đã nghe thấy tiếng hát thanh khiết, tuyệt đẹp và đầy quyền rũ vọng ra, bước vào tiệm nhìn quanh, gã tức khắc đàn ra như cộc gỗ, đôi mắt thất thần ngơ ngẩn nhìn người đang biểu diễn.

– Không ngờ Dương Đào biết hát, mà còn hát hay đến vậy.

Bài hát kết thúc, cả tiệm rần rần vang lên tiếng vỗ tay và ca ngợi, Dương Đào lễ phép cúi đầu cảm ơn thực khách, mà phương thức hút khách này đúng là rất hiệu quả, rất nhiều người bị lôi cuốn đến đây dùng bữa, bà chủ cười như được mùa hoa.

“Đào Đào!” Dương Đào vừa đặt microphone xuống thì nghe thấy tiếng gọi của ai đó rất quen.

“Huy tử? Sao anh lại đến đây?” Trông thấy Tổng Huy, Dương Đào bước đến mời gã ngồi.

“Lâu lắm không gặp em, anh mời em một bữa nhé?” Được bà chủ cho phép, Dương Đào ngồi xuống đối diện Tổng Huy, Tổng Huy nhìn cậu, khen ngợi bật ngón cái, “Đào Đào hát quá tuyệt vời, êm tai cực kỳ luôn!”

“Ha ha, anh đừng khen em, em không dám nhận đâu, anh tìm em có việc gì à?”

“Thực ra cũng chẳng có việc gì, dạo này anh có cơ hội tốt cho Cao Tuấn thôi, là làm tiêu thụ cho công ty kinh doanh trà, anh ấy mà, từ hồi vào đó đến giờ sống cũng sướng phết, mấy tháng trước anh tình cờ gặp Cao Tuấn, nhưng anh khuyên mãi mà anh không nghe.”

“Vậy à, nhưng nếu anh đã không muốn thì thôi đừng ép nữa!”

“Anh nói chú em này, anh Tuấn đã ngốc rồi mà em cũng không thông minh!” Tổng Huy uống một hớp rượu, chậm rãi bảo, “Em coi, hai người sống quá tưng bấn, em với anh định chui rúc trong căn phòng nhỏ xíu cũ rích đó cả đời thật à? Em thì chẳng sao, vì em còn trẻ, còn cơ hội, nhưng anh Tuấn hơn ba mươi rồi, nếu kiếm được công việc thích hợp hơn, lương cao hơn, thì cuộc sống sau này của anh cũng thoải mái hơn nhiều chứ!”

“Cao Tuấn kiên quyết lắm, em sợ anh không nghe em.” Tuy Tổng Huy nói có vẻ rất hợp lý, Dương Đào biết gã định nhờ cậu khuyên nhủ Cao Tuấn, nhưng cậu không muốn để Cao Tuấn phải làm bất cứ điều gì anh không thích, nếu anh đã từng khước từ Tổng Huy thì chắc chắn anh cũng có cái lý riêng của mình.

“Em nhằm to, anh nghĩ Cao Tuấn sẽ nghe em đấy.” Nhưng Tống Huy lại phản đối, bộ dạng người trong cuộc rõ thật u mê, “Anh chỉ muốn tốt cho anh Tuấn thôi, vượt mặt cơ hội này là không có nữa đâu.”

Dương Đào rũ mắt, không tỏ thái độ gì.

Tống Huy tưởng cậu đã bị gã lay chuyển, bèn rút một chiếc hộp trong túi ra đặt trước mặt cậu, “Phải rồi, đưa cái điện thoại này cho anh nhé, công ty phát cho anh hai cái, nhiều thế anh cũng chẳng dùng làm gì, cho anh một cái là đẹp.”

Vừa nói, Tống Huy lại vừa đưa một tấm danh thiếp cho Dương Đào, “Em về nói chuyện tử tế với anh vào, nếu anh thật sự không muốn thì thôi, nhưng nếu anh muốn thì dặn anh tìm anh theo địa chỉ trên danh thiếp này nhé.”

Tống Huy dặn dò xong thì bỏ đi, Dương Đào mở hộp ra nhìn, chiếc điện thoại mới tinh ngay ngắn nằm bên trong, Dương Đào cầm lên ngắm nghía, cậu chưa bao giờ dùng điện thoại di động nên cảm giác rất mới mẻ thú vị, dù sao cậu vẫn còn nhỏ, vừa nãy cẩn trọng cách mấy thì giờ cũng bị chiếc điện thoại xinh đẹp tinh xảo kia hấp dẫn. Cậu thích thú nghịch tới nghịch lui, thậm chí còn mơ hồ cảm thấy, hình như Cao Tuấn có cơ hội này đúng là cũng may thật.

Đêm xuống, Dương Đào quay lại tòa nhà mái bằng, nhưng không về phòng mà lên tầng sân thượng, cậu biết giờ này Cao Tuấn thường lên sân thượng vắng vẻ để hóng mát.

Dương Đào trèo lên tới nơi, thấy Cao Tuấn đứng trước bức tường vây cao bằng nửa thân người, anh quay lưng về phía cậu, say mê nhìn đường phố xa xa như đang suy tư gì đó, còn không để ý cậu đã về.

Dương Đào lặng im mà đứng, ánh mắt trượt theo bờ vai và tấm lưng rắn rỏi, dừng lại trên bờ móng tròn trĩnh vênh cao của anh, đáy mắt chợt nóng lên.

Mãi tới lúc Dương Đào bước đến bên cạnh, Cao Tuấn mới hoàn hồn, ý cười phủ kín đôi mắt, “Về rồi hả?”

“Vâng, em vừa gặp Tống Huy, nói chuyện với anh đôi câu, dạo này anh có vẻ ổn lắm, còn cho anh một cái điện thoại này.” Dương Đào đưa điện thoại cho Cao Tuấn, nhưng không thuật lại nội dung cuộc trò chuyện vừa rồi.

Cao Tuấn trông thấy món quà thì biết ngay ý đồ của Tống Huy, “Cậu ta nói gì với em?”

“Không nói gì, chỉ tán gẫu bình thường thôi.” Trên đường về, Dương Đào vẫn luôn cân nhắc, cậu không muốn Cao Tuấn phải khổ cực, cậu cho rằng trách nhiệm kiếm tiền nuôi gia đình phải do mình gánh vác, chỉ cần là thứ có thể đạt được nhờ sức của mình, cậu sẽ liều mạng cố gắng, miễn Cao Tuấn được thoải mái nhẹ nhõm hơn, thì khó khăn gì cậu cũng không thấy sợ.

Giọng nói trong vắt của Dương Đào lúc này đã hơi khàn, Cao Tuấn biết đó là bởi thường xuyên phải hát

trong tiệm, thanh đối của cậu thường hay khó chịu, nhưng nhóc con này chưa bao giờ phản nản, có lẽ cậu thật sự thích ca hát, hoặc cũng có thể cậu cho rằng mình không có tư cách gì để phản nản với anh.

Nghĩ đến đây, Cao Tuấn chợt thấy khó chịu trong lòng, tuy những người biết chuyện thường nói anh không có nghĩa vụ phải chịu trách nhiệm với Dương Đào, nhưng dù sao anh cũng hơn cậu nhiều tuổi, có lẽ so sánh giữa cả hai, anh phải nên trả giá nhiều hơn mới đúng, làm ông anh trai không chung dòng máu hay làm bạn bè bình thường cũng được, hiện tại Dương Đào chỉ có một mình anh, chỉ có duy nhất một mình anh chấp nhận trả giá vì cậu mà thôi.

Cả hai cùng muốn giả trá nhiều hơn người kia, cùng muốn gánh vác trách nhiệm nặng nề hơn người kia, nhưng đều không hứa hẹn với người kia điều gì, dường như cả hai đều chẳng hề dám chắc, liệu tương lai của người kia có vị trí nào dành cho mình hay không.

“Mệt không?” Cao Tuấn chợt hỏi.

“Em thấy anh mới mệt, chẳng có chỗ dựa nào.” Dương Đào nhìn Cao Tuấn, đôi mắt lấp lánh như ánh sao rơi, “Nếu em biến thành bức tường được thì tốt, cho anh tựa hồ dựa, dựa tới sập mới thôi.”

Trái tim Cao Tuấn khẽ nảy lên, đáy mắt sáng sủa nhìn Dương Đào, Dương Đào trước mặt anh giống như cử hành tây bị bóc trong thật nhiều lớp vỏ, tháng ngày thấm thoát trôi qua, từng lớp rồi từng lớp vỏ tách ra, để anh một ngày lại một ngày được nhìn thấy khuôn mặt chân thật nhất, rõ ràng nhất của cậu, hun nóng đôi mắt anh, thiêu đốt trái tim anh, lấp đầy trái tim vẫn luôn trống rỗng của anh, đầy tới sắp tràn trề...

Mấy ngày sau, Cao Tuấn đến tìm Tống Huy theo địa chỉ gã để lại, Tống Huy có vẻ rất trông chờ Cao Tuấn gia nhập, gã làm ở công ty này đúng là khá ổn, được gã giới thiệu, quản lý bộ phận còn đến tận nơi tổ ý hoan nghênh Cao Tuấn, tất cả đều rất thuận lợi, vì vậy Cao Tuấn cũng gạt bỏ những lo ngại ban đầu, quyết định ở lại đây làm việc cho thật tốt.

“Đào Đào này, em nói xem, sau này bọn mình có thể kiếm được nhiều tiền, trở thành nhà giàu không nhỉ?” Cao Tuấn gác đầu trên cánh tay, tựa vào thành giường, xa xăm hỏi.

Dương Đào lặng im tựa bên cửa sổ, đưa mắt nhìn bầu trời lấp lánh đầy sao, chẳng biết suy nghĩ điều gì.

“Nghe nói người chết rồi sẽ biến thành một ngôi sao, ba mẹ em, cả ba mẹ anh đều đang ở trên trời đấy, anh xem đám sao kia kia, lúc nào cũng đứng một chỗ, không nhúc nhích gì cả.” Dương Đào nói.

Cao Tuấn nhìn bóng lưng Dương Đào, chỉ thấy cậu gơ tay chống má, nhưng không thấy rõ vẻ mặt cậu lúc này.

“Chưa chắc đâu, thỉnh thoảng có cả sao băng mà, lóe lên một cái rồi mất tăm luôn.”

Dương Đào quay lại cười với Cao Tuấn, nhưng giọng nói xen lẫn chút buồn, “Nếu anh cũng biến mất tăm như sao băng thì em biết tìm anh ở đâu?”

“ ... ”

Câu này khiến Cao Tuấn sửng sốt, anh không biết Dương Đào lo lắng điều gì, nếu cậu còn nhỏ thì cũng không lạ, vì trong thế giới con con của cậu chỉ có một mình anh, còn đối với anh mà nói, thế giới của anh rộng lớn hơn nhiều, anh không nhất thiết phải chú ý tới một mình cậu.

Nhưng bây giờ Dương Đào đang chậm chậm lớn khôn, dần dần chín chắn, anh mới là người phải lo, lo cậu đột ngột biến mất khỏi thế giới của anh, tất nhiên anh lo chứ, bốn năm trời nương tựa lẫn nhau mà sống, Dương Đào đã trở thành duy nhất trong lòng anh từ lâu, nhưng cậu không hề có bất cứ cam kết ràng buộc nào với anh cả, cho dù một ngày nào đó cậu đột ngột rời đi, thì cũng không phải chuyện gì quá kỳ lạ.

“Yên tâm, anh mà biến mất thì chắc chắn sẽ báo cho em biết đầu tiên.” Cao Tuấn đành phải giả bộ thoải mái đáp lời, tuy chính anh cũng biết rõ, càng ra vẻ thản nhiên thì lại càng chứng tỏ nỗi sâu lo buồn bã trong lòng mình, “Còn em thì sao? Nếu có ngày em biến mất, anh biết tìm em ở đâu?”

“...” Dương Đào lặng im không nói, vì sao không thể cam kết với anh? Vì sao không thể nói với anh rằng cậu sẽ không biến mất? Chính bản thân Dương Đào cũng không hiểu, có lẽ từ khoảnh khắc cậu xuất hiện trước mắt Cao Tuấn, cuộc đời anh đã xáo trộn rồi, vậy thì... cậu còn tư cách gì để ràng buộc anh? Dùng cái gọi là hứa hẹn để trói chặt anh? Dương Đào bắt đầu cảm thấy mệt mỏi.

Cao Tuấn chưa từng tiếp xúc với doanh nghiệp sản xuất và kinh doanh trà, hiển nhiên rất khó thích nghi với môi trường mới, ngày ngày chỉ có thể đi theo Tống Huy, gã làm gì thì anh làm nấy, không ngờ còn được chứng kiến bộ dạng xu nịnh bợ đỡ của gã không ít lần, nhưng Tống Huy luôn trình diễn vẻ mặt tươi cười đôn đả, Cao Tuấn khiêm tốn hơn nhiều, nên so ra Cao Tuấn lại có vẻ đáng tin hơn.

Mấy ngày đầu vào công ty, không ai bố trí công việc cụ thể cho Cao Tuấn, nhiều nhất là theo chân người khác đi thăm hỏi khách hàng, học tập cách đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm, ký hợp đồng, coi như cũng nhẹ nhàng.

Dần dần, anh theo Tống Huy đến vài buổi tiệc, uống rượu với người trong nghề và khách hàng liên quan, thỉnh thoảng gặp được khách hàng lớn, công ty thậm chí còn thuê gái đẹp hầu rượu, ra vào mấy tụ điểm giải trí hạng sang, Tống Huy nói với Cao Tuấn, chuyện này là hoàn toàn bình thường ở những công ty kinh doanh.

Hôm đó vào đúng Lập Thu (ngày 7, 8, 9 tháng 9), cái nóng vẫn chưa rút lui, Cao Tuấn và Dương Đào đi viếng mộ mẹ cậu, Dương Đào nói hôm nay là ngày giỗ mẹ, nên mỗi năm cứ đến ngày này, anh đều cùng cậu đi viếng người phụ nữ anh chưa từng gặp mặt ấy, đến giờ cũng đã thành quen.

“Mẹ ơi, con sống tốt lắm, con đốt tiền giấy cho mẹ đây, mẹ ở bên đó chớ làm khổ mình.” Dương Đào nhỏ cổ đại mọc trên mộ, vừa đốt vàng mã vừa thủ thỉ, “Người sống cùng con vẫn chăm sóc con, nên mẹ cứ yên tâm nhé.”

Cao Tuấn thấp ba nén hương trước mộ, quay sang nhìn Dương Đào, nhớ rõ lần đầu tiên đến đây cùng cậu, cậu ngồi khóc trước mộ, trút hết nước mắt đã kìm nén quá lâu xuống ngôi mộ này, sau lần khóc cạn nước mắt ấy, cậu chưa từng rơi lệ, tựa như qua đêm đó, cậu đã có nơi để gửi gắm tinh thần, không còn phải bất lực mà khóc nữa.

Rời khỏi nghĩa trang, Cao Tuấn nhận được điện thoại của Tống Huy, bảo anh đến công ty gấp, có khách hàng quan trọng phải tiếp đãi. Cao Tuấn không dám trì hoãn, vội vàng chạy tới công ty, lại khó tránh khỏi một chiều tiệc rượu.

Màn đêm buông xuống, thành phố nhỏ chìm trong ánh sáng phồn hoa, rực rỡ mà hư ảo.

Cao Tuấn đỡ không ít rượu cho cấp trên, lẽ ra tan tiệc phải tiếp tục đi ca hát góp vui cùng khách, nhưng vì quá mệt mỏi nên anh báo với Tống Huy một tiếng rồi về nhà trước.

Cao Tuấn loạng choạng lên lầu, lúc về tới cửa, nghe thấy tiếng Dương Đào luyện ca, khoe miệng anh bất giác mỉm cười.

Cao Tuấn thích cười, dù gánh nặng cuộc sống thường đè lên anh tới cay đắng rã rời, nhưng anh vẫn luôn tít mắt cười, mỗi lần cười, lúm đồng tiền trên má anh lại hiện ra, vì thế Dương Đào mới nói, nụ cười của anh như có ma lực, rất khó tả, nhưng lại khiến người ta chẳng biết dứt ra thế nào.

Dương Đào rất ít cười, điểm này hoàn toàn trái ngược với Cao Tuấn, mà dù cười thì cậu cũng chỉ cười nhàn nhạt, nụ cười của cậu còn mang chút hoang dã và tang thương khác hẳn các bạn cùng trang lứa, như hương vị thời gian lẫn khuất giữa từng kẽ đá, dưới bóng cây hòe trong con hẻm này.

Cao Tuấn mở cửa bước vào, Dương Đào đang nghe nhạc bằng chiếc MP3 đỏ sẫm, đó là quà sinh nhật Cao Tuấn tặng cậu hai năm trước, cậu giữ gìn như báu vật, cẩn thận mang theo người, lúc nào cũng sợ rơi sợ xước, quý trọng vô cùng.

Thấy Cao Tuấn về, Dương Đào gỡ tai nghe, bước đến trước mặt anh, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc thì bĩu môi, “Em đi pha cho anh cốc mật ong nhé.”

Dương Đào đang định quay đi, cổ tay lại bị Cao Tuấn nắm chặt, chẳng biết từ lúc nào, Cao Tuấn rất thích quan sát biểu cảm trên khuôn mặt Dương Đào, miệng anh khẽ mỉm cười, ánh mắt mơ màng chăm chú nhìn cậu, dù say dip cả mắt, anh vẫn cố sức bắt giữ từng chi tiết nho nhỏ, từng biến hóa xiu xiu trên khuôn mặt cậu.

“Đừng hát nữa, cho cổ họng nghỉ chút đi.” Cao Tuấn chột nói.

“Bây giờ khách thường yêu cầu mấy bài em không biết, nên em phải học thêm...” Dương Đào chưa dứt lời, Cao Tuấn đã loạng choạng vì say, anh nhắm mắt lại, gác cằm trên vai Dương Đào.

Nhịp thở bên môi quấn quanh hơi ấm của Cao Tuấn, hương vị từ thân thể Cao Tuấn...

Có lẽ cảm thấy hơi khó chịu, Cao Tuấn vô thức áp sát vào Dương Đào, ngực kề ngực, toàn thân mềm nhũn buông lỏng trên người cậu, đường cong khuôn ngực dán chặt vào nhau.

Đầu óc Dương Đào tức khắc rối nùi, giống như cậu đang đứng trên một đám mây, lửng lơ giữa trời cao, rõ ràng chống đỡ sức nặng cả cơ thể, nhưng toàn bộ thân mình lại nhẹ bẫng như không.

“Tuấn...” Dương Đào khẽ gọi, âm thanh như vọng về từ nơi rất xa.

Cậu đỡ Cao Tuấn lên giường nằm, đút cho anh một chén ước, đắp kín chăn cho anh.

Mười tám tuổi — chính là độ tuổi nội tiết tố nảy nở điên cuồng.

Dương Đào tắt đèn, chui vào chăn của mình, quay lưng về phía Cao Tuấn, lắng nghe nhịp thở bình yên đều đặn của anh, tiếng hít thở rất nhỏ, rất mỏng manh, nhưng dội vang càng lúc càng mãnh liệt trong tâm trí cậu, quẩn quýt không rời, chậm chậm biến thành tiếng thở dốc nặng nề, đập vào màng nhĩ cậu, khuấy đảo cảm xúc cậu...

Hơi thở của Cao Tuấn từ bên cạnh thổi sang, ngập tràn giác quan của cậu, ngọn lửa vô danh le lói nhảy nhót trong bụng dưới, dần dần cháy bùng lên, cuối cùng biến thành biển lửa phừng phừng, cố gắng cách nào cũng không kiềm chế nổi, cố gắng cách nào cũng không đè nén được, Dương Đào vùi cả đầu vào chăn, hai má nóng rẫy.

Cậu chậm chậm thò tay xuống dưới, luồn vào quần lót, cầm lấy vật cứng của mình, những ngón tay mảnh mai chà xát đỉnh nạm, dùng tiết tấu chậm rãi nhưng mạnh bạo, bắt đầu vuốt lên trên.

Người bên cạnh vẫn ngủ say, hoàn toàn không ý thức được chuyện gì đang diễn ra.

Dương Đào nhắm chặt hai mắt, cắn chặt môi dưới, ngón tay càng lúc càng mạnh bạo, đỉnh mềm dần bị cậu chà xát tới sưng đỏ.

Cậu vẫn nhắm nghiền mắt, phía trước là một mảng tối, nhưng trong khoảng tối lại như có bóng ai đó khe khẽ đưa tay, như thể bị mây đen phủ kín, nhìn mãi không rõ, nhưng rồi mây đen dần tan, khuôn mặt người kia sống động sắc nét, rành rành chiếu rọi vào tim cậu.

Người kia mỉm cười, rạng rỡ như ánh nắng, lúm đồng tiền hai bên má như hai cơn lốc xoáy, có thể hút mất trái tim người ta bất cứ lúc nào.

Khuôn mặt đẹp đẽ của Cao Tuấn, làn da màu lúa mạch ẩn hiện dưới cổ áo rộng mở, eo lưng rắn rỏi cùng bờ mông cong tròn trĩnh, đôi chân thẳng tắp mạnh mẽ, tất cả cùng chiếu vào tim cậu, đuổi mãi không đi.

Dương Đào không thể không diễn lại cảnh vừa rồi, sau khi Cao Tuấn gác cầm lên vai cậu, cậu không ngờ ngác đứng đó, mà ôm chặt lấy anh, hai tay nâng mặt anh lên, cắn môi anh, xé rách quần áo của anh, để lại một dấu răng thật sâu trên ngực anh.

Cao Tuấn không né tránh, không chống cự, mà thở hổn hển đáp lại cậu, mãnh liệt ôm cậu vào lòng, mãnh liệt ve vuốt như muốn hòa tan thân thể cậu vào với chính mình, hai người mặt đối mặt, mũi kề mũi, ánh mắt quẩn quýt lấy nhau, kích động run rẩy, làn da dính chặt vào nhau, cả linh hồn cũng hòa quyện cùng nhau...

Bàn tay Dương Đào khấn thiết lên xuống, gần như mất kiểm soát, hai mắt vẫn nhắm nghiền, nhưng con ngươi chuyển động qua lại, hàng mi rung rung, ham muốn cuộn trào như sóng thần ập vào bờ, rồi đất trời đảo lộn, cậu đạt cực khoái!

Dương Đào kéo chăn trùm đầu, hổn hển thở, nỗi cô đơn và bí bách chồng chất trong lòng, thứ khát vọng và xung động mãnh liệt trong cơ thể chẳng những không tiêu biến sau khi cậu giải phóng bản thân, mà ngược lại còn càng thêm bành trướng.

Tiếng thở dốc dần tan biến, căn phòng trở về yên tĩnh, nhưng nội tâm Dương Đào không thể bình tĩnh lại, cậu ngồi dậy, nhìn Cao Tuấn ngủ say, đôi mắt khê nhòa đi.

Làm sao có thể trốn tránh sự thật, sự thật rằng cậu thích người này... Cậu đã chiếm đoạt quá nhiều thời gian trong cuộc đời anh, những ngày còn lại phải nên buông tha cho anh, chần chờ quá lâu, tới lúc muốn đi cũng chẳng đi được nữa...

Ngày phải tạm biệt, cuối cùng đã đến rồi sao...

9. Chương 9: Cùng Hưởng Về Nhau

Sáng sớm hôm sau, lúc Dương Đào thức giấc, Cao Tuấn đã tỉnh rượu, anh tắm vội rồi bước ra từ sau tấm rèm che, mặc áo ba lỗ rộng rãi thoải mái, ống quần xắn cao, mái tóc nhỏ nước tí tách.

“Dậy rồi à? Sữa đậu nành với bánh quẩy trên bàn đấy, ra ăn đi.” Cao Tuấn ngồi xuống mép giường Dương Đào, cầm khăn mặt lau tóc ướt.

Dương Đào vô thức nhích sang bên cạnh, ánh mắt dừng trên phần gáy ướt át của Cao Tuấn, “Nè, di động của anh dùng tốt không?”

Cao Tuấn mỉm cười hiền lành, lấy điện thoại ném cho cậu, “Em thích thì cầm đi.”

“Thế anh dùng gì?”

“Công ty sắp phát cho anh cái khác, cái này em dùng đi.”

“Thế... bao giờ có cái mới thì đọc số cho em lưu, sau này không tìm thấy anh thì em còn cho anh.”

“Không tìm thấy anh?” Cao Tuấn nhìn Dương Đào, mỉm cười, giơ tay vòng qua gáy cậu, ngón tay khẽ mơn trớn vành tai cậu, dọc theo vành tai trượt xuống gáy, mạnh bạo néo một cái, “Em đừng để anh không tìm thấy em là được.”

Cảm nhận hơi ấm từ bàn tay vừa dày vừa rộng, trái tim Dương Đào khẽ nảy lên, ma xui quỷ khiến, cậu úp mặt xuống vai Cao Tuấn, há miệng cắn một cái thật mạnh, Cao Tuấn giật bắn vì đau.

“Thằng nhóc con này, sao cắn anh?”

“Đừng gọi em là nhóc con, em có còn nhỏ đâu!” Chẳng rõ tại sao, Dương Đào không thích nghe Cao Tuấn nói mình nhỏ, không thích anh nhìn mình như nhìn một đứa trẻ.

Thấy Dương Đào sầm mặt, Cao Tuấn phì cười, anh đặt tay lên cánh tay cậu, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về, “Thời gian trôi nhanh thật, giờ em lớn quá rồi, còn... đẹp trai thế này nữa.”

Dứt lời, Cao Tuấn chợt rút tay về, ánh mắt cũng chuyển sang nơi khác.

Nếu Dương Đào mười bốn tuổi nghe Cao Tuấn nói như vậy, cậu sẽ nghĩ Cao Tuấn rất giống cha hoặc anh trai, vừa xoa đầu cậu vừa cảm khái cậu đã lớn rồi, nhưng giờ phút này cậu lại không nghĩ vậy, cậu chỉ thấy tim đập thình thịch, như thể có chú nai con bữa bãi húc trong lồng ngực.

Đồng thời như vậy, cảm nhận Dương Đào mang tới cho Cao Tuấn cũng rất khó nói, rất phức tạp, rất muốn đến gần cậu, nhưng vẫn cố tình duy trì khoảng cách, như thể nếu đến quá gần, anh sẽ vô tình phá nát thứ gì đó.

Nhưng Cao Tuấn lại không hay biết, dù không thể hiện ra ngoài mặt, thì cảm giác ngọt ngào chưa bao giờ có vẫn tràn ngập trái tim Dương Đào, tuy chỉ ngấn ngủi trong chớp mắt thôi.

— Góc đầu trên vai cậu như đêm qua, là lần đầu tiên trong suốt bốn năm trời.

Hôm nay tiệm thịt nướng cho Dương Đào nghỉ phép, bà chủ tốt bụng dặn dò cậu ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, nhưng chấp tối cậu vẫn ra ngoài, sau hôm đó, cậu rất muốn được ở một mình, dường như cậu đột nhiên chẳng biết đối diện thế nào với Cao Tuấn, khoảnh khắc âm áp ngấn ngủi ấy lại càng khiến cậu cảm giác ngày chia xa đã tới rất gần.

Một thân một mình hay miên man suy nghĩ, Dương Đào bèn rủ Tôn Tiểu Hải đến quán rượu nhỏ tán gẫu.

“Cao Tuấn với chị kia thế nào rồi?” Tôn Tiểu Hải rút bật lửa trong túi, châm thuốc cho Dương Đào.

“Không gặp nhau từ lâu rồi.” Dương Đào rũ mắt, giọng điệu không rõ là tự trách hay tự giễu, “Hình như tại tớ làm loạn.”

“Tớ hỏi thật cậu nhé, cậu định cả đời dựa dẫm vào anh thật đấy à?” Tôn Tiểu Hải không hiểu Dương Đào dự định ra sao, “Dù gì anh cũng là đàn ông, còn lớn hơn bọn mình bao nhiêu, sao anh không nghĩ tới chuyện đó được? Chắc anh phải muốn lấy vợ từ lâu rồi.”

“Cậu định nói gì?” Dương Đào nhướn mày nhìn Tôn Tiểu Hải, tầm tối năm xưa trở lại trong ánh mắt.

Tôn Tiểu Hải nói thẳng, “Tớ biết cậu không thích nghe, nhưng vẫn phải nói với cậu một lần, sao Cao Tuấn phải kìm nén vì cậu? Sao anh muốn quen bạn gái lại phải dòm mắt cậu? Cậu cũng mười tám rồi, thực ra anh hoàn toàn có thể thoát khỏi cậu, cưới vợ sinh con, lúc nào cậu cũng dính lấy anh thì ai dám cưới anh nữa?”

Bầu trời ngoài cửa sổ dần u ám, chân trời phía xa truyền lại từng đợt sấm ầm ầm, vang vọng bên tai Dương Đào.

“Cậu nói đúng, cậu nói đúng lắm.” Dương Đào gượng cười, bưng chén rượu uống cạn, rượu lạnh đổ xuống bụng, ngũ tạng lục phủ đau nhói xót xa.

Tôn Tiểu Hải nói rất thẳng, nhưng không sai chút nào, rõ ràng, vô hình trung cậu đã trở thành gánh nặng của Cao Tuấn, tuy anh chưa từng nói ra.

Có lẽ cậu thật sự nên ra đi, biến mất khỏi thế giới của anh, giống như sao băng vậy...

Mưa tí tách rót xuống, Tôn Tiểu Hải đi trước, Dương Đào lẻ loi ngồi tại chỗ uống rượu, tới khi chủ quán đóng cửa, cậu mới chậm rãi bước ra, lảo đảo trên đường như cô hồn vất vưởng.

Đêm đã khuya, mưa chưa tạnh, thậm chí rả rích ban đầu đã biến thành rào rào thác lũ, Dương Đào đành phải tránh mưa dưới mái hiên, giống như hồi còn nhỏ, ngồi trong góc phố, cuộn mình thành một khối.

Mãi tới đêm khuya, mưa vẫn chưa ngừng, Dương Đào đành đội mưa chạy về nhà, tình cờ trông thấy Cao Tuấn ướt sũng trong hẻm.

“Thằng nhóc con này, đã khuya khoắt còn mưa to mà em đi đâu thế hả? Báo hại anh tìm mãi!” Cao Tuấn có vẻ giận lắm, hai mắt trừng trừng nhìn Dương Đào ướt nhẹp, đột nhiên lại thấy xót xa, “Sao gọi điện thoại mà em không nghe? Hay bỏ điện thoại ở nhà?”

Dương Đào không đáp lời, tiến tới giữ chặt tay Cao Tuấn, chạy vào sâu trong hẻm, trèo lên cầu thang, lao

vào nhà.

Vào nhà rồi mới biết, vì đi vội quá, Cao Tuấn quên đóng cửa, giường của Dương Đào gần cửa, giờ đã bị mưa tạt ướt một mảng lớn.

Hai người đều ướt sũng, không kịp trách mắng và xin lỗi, vội vàng cởi quần áo, thay áo ba lỗ và quần short sạch sẽ, cầm khăn bông lau sạch nước trên mặt, trên tóc cho nhau.

“Có phải em định không về nữa không?” Chẳng biết tại sao Cao Tuấn chợt hỏi, như đã linh cảm được điều gì.

“Em không về thì đi đâu?” Dương Đào ra vẻ ung dung, “Em định gọi điện thoại công cộng cho anh, nhưng quên mất số của anh rồi.”

Cao Tuấn im lặng, rót cốc nước ấm đưa cho Dương Đào, lo âu chưa rời khỏi nét mặt.

Dương Đào thót bụng, hình như đây là lần đầu tiên Cao Tuấn lo cho cậu đến thế, “Sao anh phải lo cho em? Thực ra em đang chờ anh đuổi em đi giống bốn năm trước kia.”

Lời Dương Đào nói khiến Cao Tuấn sững sờ, vì sao Dương Đào nói thế, Cao Tuấn không biết, nhưng trong thoáng chốc, anh chợt nhớ về đứa nhỏ gầy yếu, búng bình bắt khuất, bị đám côn đồ ức hiếp đánh đập, cả đêm ngồi bên ngoài, ngược mắt ngóng trông anh mở cửa đón vào nhà.

“Sao anh phải đuổi em đi?” Giọng Cao Tuấn chùng xuống, đáy lòng dâng lên phiền muộn vô hình.

“Vì... vì sự tồn tại của em chẳng có ý nghĩa gì với anh cả.” Câu trả lời này càng khiến Cao Tuấn khiếp sợ, anh không ngờ bốn năm chung sống lại bị đứa nhỏ này tổng kết là chẳng có ý nghĩa gì.

“Em nghĩ em là gì? Là con chó hoang anh nhặt ngoài đường à?”

“...” Dương Đào không nói nữa, châm điếu thuốc hút, từng ngậm từng ngậm hít vào thứ mùi vị hắc ín nồng nặc, cuối cùng dụi đầu lọc thẳng xuống lòng bàn tay, chỉ tay lưu lại vết bỏng màu vàng nhạt, khe khẽ bốc khói, cảm giác đau đớn theo bàn tay truyền thẳng đến trái tim.

Vì cùng mắc mưa, cả người lạnh buốt, giường của Dương Đào bị ướt, Cao Tuấn bèn kéo cậu lên giường mình ngủ, hai người vai kề vai, tựa vào nhau sưởi ấm.

Dương Đào nghĩ cho Cao Tuấn, vốn định cứ như vậy mà đi, nhưng cuối cùng vẫn quay trở về, Cao Tuấn cũng nghĩ cho Dương Đào, sợ cậu lẳng lặng bỏ đi, nên quá nửa đêm vẫn chạy đi tìm.

Tự mình trao gửi trái tim gọi là đơn phương, nhưng hai người cùng không thể rời bỏ nhau gọi là gì?

“Giường em ướt rồi, không ngủ được, sáng mai trời quang thì mang nệm lên sân thượng phơi đi, đêm nay nằm tạm cùng anh vậy.” Văng trăn Cao Tuấn lấm tấm mồ hôi lạnh, hình như bị cảm.

“Chắc anh lạnh đúng không, run đây này.” Chui vào chăn, Dương Đào phủ hơn nửa tấm chăn lên người Cao Tuấn.

“Vớ vẩn, nếu không phải đi tìm em thì anh có thành thế này không?” Cao Tuấn khịt khịt mũi.

“Sao anh yếu điệu như con gái thế? Dính xiu mưa đã thế này rồi?” Lần đầu tiên Dương Đào ngả ngón như vậy, Cao Tuấn trừng mắt lườm cậu, rồi không thể không trừng thêm lần nữa, cuối cùng ánh mắt không thể rời đi.

Đường nét khuôn mặt Dương Đào ngày càng sắc sảo, lông mày đen nhánh, sóng mắt sâu thẳm, tuần tú vô cùng, chẳng cần cố tỏ vẻ đẹp trai, sự phóng khoáng rạng ngời vẫn toát ra từ cậu.

Cao Tuấn ép mình nhắm mắt lại, quay lưng đi, làm bộ đã ngủ say, nhưng thân thể vẫn run lên nhè nhẹ.

Dương Đào nhích lại gần Cao Tuấn, lồng ngực ấm áp bao phủ tấm lưng lạnh lẽo của anh, cánh tay ôm chặt lấy anh, bấp bề quấn vào anh, dùng nhiệt độ cơ thể mình giúp anh xua đi cái lạnh.

Cao Tuấn không có bất kỳ động tác nào, không đẩy ra, không kháng cự, mặc cậu ôm lấy mình từ phía sau, khiến nhịp tim Dương Đào tức khắc hối hả, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, càng lúc càng như nhịp trống.

Rõ ràng cũng mắc mưa, nhưng thân thể Dương Đào không hề lạnh, trái lại còn nóng rực như lò than, hơi thở phả vào gáy Cao Tuấn, khiến anh mở bừng mắt, hàng mi cong cong khe khẽ rung động.

Cao Tuấn không dám quay lại đối diện với Dương Đào, anh sợ trong khoảnh khắc quay lại, anh sẽ quên mất mình là ai, Dương Đào cũng không dám lên tiếng, thậm chí còn không dám phát ra âm thanh, chỉ vùi mặt vào lưng Cao Tuấn, chóp mũi cọ tới cọ lui sau gáy anh, như chú cún nhỏ lấy lòng chủ, ra sức hít ngửi hương vị của anh, để hương vị ấy chậm chậm chảy vào góc nhỏ mềm mại nhất trong trái tim cậu.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, mưa ngớt, tiếng mưa tí tách nhỏ xuống từ mái hiên vọng vào phòng, căn phòng lặng ngắt như tờ, Cao Tuấn hình như đã ngủ, lặng thinh nằm đó hồi lâu.

Nhưng Dương Đào không ngủ được, bên tai văng vẳng những lời nói như đâm vào tim phổi.

— “Sao Cao Tuấn phải kìm nén vì cậu? Cậu định cả đời dựa dẫm vào anh thật đấy à?”

Cả đời... Dương Đào chưa bao giờ dám mơ ước cả đời, suy nghĩ ích kỷ như vậy, cậu làm sao dám có? Từ lần đầu tiên gặp Cao Tuấn, mỗi ngày chung sống với anh đều như ngày cuối, mỗi lần nhìn anh đều như lần cuối, rồi sẽ có lúc, khi Cao Tuấn mệt mỏi, khi anh muốn sống cuộc sống của riêng mình, khi cậu đã trưởng thành, hiển nhiên cậu sẽ không còn tư cách ở lại đây làm anh nặng gánh nữa, Dương Đào đã hiểu rất rõ điều này từ lâu.

Nhưng điều cậu không ngờ được, là khi ngày ấy tới, cậu lại không thể thoải mái ra đi như tưởng tượng, trái tim đã bị người này trói buộc, từng ngày rồi từng ngày ở bên nhau, anh đã cầm tù trái tim cậu.

Dương Đào buông tay khỏi Cao Tuấn, ngẩn ngơ nhìn trần nhà, suy nghĩ dần trống rỗng, cố gắng khiến tim mình chết lặng, chết lạnh...

Nhịp thở của Cao Tuấn vẫn đều đều, không có dấu hiệu tỉnh lại, Dương Đào lặng lẽ ngồi dậy, cậu muốn ngắm nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, nhưng chỉ liếc một cái rồi quay đi, sợ nhìn thêm sẽ không đi nổi. Cậu không thể chờ đến bình minh, sợ ánh nắng chói lóa sưởi ấm trái tim cậu, cậu sẽ không thể đi được nữa.

Dương Đào rón rén xuống giường, rón rén mở tủ quần áo lấy một chiếc ba lô, qua quýt bỏ vật dụng cá nhân của mình vào, cậu không biết thực ra Cao Tuấn đã tỉnh lại, anh chỉ giả vờ ngủ, âm thầm quan sát nhất cử nhất động của cậu mà thôi.

Cao Tuấn nằm im trên giường, bên tai vọng lại tiếng thu dọn hành trang, trong lòng như bị ai đâm một nhát.

Dương Đào kéo khóa ba lô, đi giày, quay lại nhìn người nằm đó, nhìn thật lâu, khẽ khàng lau nước mắt, rồi quay người định bỏ đi.

“Đứng lại!” Giọng Cao Tuấn thô bạo truyền tới, Dương Đào dừng bước, bàn tay xách ba lô khẽ run lên.

Cao Tuấn xuống giường, đứng sau lưng cậu, căn phòng tối đen, không ai biết về mặt người kia lúc này ra sao.

“Em muốn đi phải không? Đi đi, cứ đi đi.” Cao Tuấn nói, cố ý dùng thái độ lạnh lùng, “Nhưng em nhớ kỹ đây, Đào Đào, nếu hôm nay em bước ra khỏi cánh cửa này, thì đừng bao giờ quay về nữa, bất kể như thế nào chúng ta vẫn tự lo lấy thân, không còn quan hệ gì với nhau nữa, không liên lạc với nhau nữa, không gặp lại nhau nữa, tình cờ gặp trên đường cũng xem nhau như người lạ, dù anh chết cũng không cần em nhặt xác cho anh. Nếu em làm được thì anh thả em đi, tuyệt không ngăn cản!”

Những lời này đâm vào tim Dương Đào, xé nát tâm can cậu, máu chảy đầm đìa, trước mắt cậu mờ mịt sục sôi.

Dương Đào quay lại, ra vẻ thoải mái đáp lời, “Sao? Anh không đuổi, em tự đi không được à? Đi để anh ngủ với ai cũng được.”

“Em giận dai thế nhỉ? Chuyện gần nửa năm trước mà giờ vẫn giận?”

“Em không giận anh, em chỉ không muốn dựa dẫm vào anh nữa.”

“Ngày xưa em dựa dẫm vào anh, giờ anh muốn dựa dẫm vào em không được sao?” Cao Tuấn đỏ hoe mắt, đôi môi khẽ run rẩy, rơm rớm trường Dương Đào.

Dương Đào suy sụp cười, cậu biết mình thất bại rồi, cậu không thể cất bước ra đi được nữa, đối diện với sự cố chấp của Cao Tuấn, tất cả ý chí sắt đá trong lòng cậu tức khắc mềm nhũn.

“Thực ra em chỉ định qua nhà Tiểu Hải ở mấy ngày thôi, mấy ngày nữa em về.” Dương Đào nói dối, che giấu mâu thuẫn trong lòng.

“Qua nhà Tiểu Hải lúc nửa đêm? Em tưởng anh ngu à?” Cao Tuấn cũng cười, cười vì quá giận.

Dương Đào thất thần một thoáng, rồi nhanh nhẹn tháo ba lô, cởi giày và áo khoác, nằm lại xuống giường như không có chuyện gì.

Cao Tuấn cũng về giường nằm, quay mặt về phía Dương Đào, đắp kín chăn cho cậu, ngoài cửa sổ, mây đen che phủ vàng trắng dần tan đi, ánh trăng nhàn nhạt rơi vào cửa sổ, soi sáng hai đôi mắt đen lay láy, cuối cùng họ mới thấy rõ vẻ mặt của nhau.

— Về mặt sợ hãi vì suýt mất nhau.

Dưới lớp chăn, mười ngón tay đan cài, nhẹ nhàng ve vuốt kẽ tay và tấm lưng nhau, nhờ ánh trăng để ngấm nhìn nhau, tầm mắt quán quýt lấy nhau, không cần nói gì hết, vì lặng im vẫn có thể nghe thấy tiếng lòng nhau.

Cảm xúc hiện giờ là tích tụ từ vô số ngày đêm, tình cảm tích lũy tới mức độ nào đó thì sẽ không che giấu được.

Dương Đào ôm ghì lấy Cao Tuấn, vùi mặt trên cổ anh, giống như đã chờ đợi ngày này từ lâu lắm, yêu anh, khát khao anh từ lâu lắm rồi.

“Tuấn...” Mỗi khi xúc động, Dương Đào thường gọi anh như vậy.

“...”

Đối với Cao Tuấn hôm nay, thiếu niên năm nào thật giống một chiếc bình hoa, một chiếc bình hoa dễ vỡ. Cao Tuấn không phân biệt được, là anh sợ đụng chạm, sợ làm tổn thương chiếc bình hoa xinh đẹp, hay sợ

nó rơi vào sinh mệnh hèn mọn như cọng cỏ của anh, anh rất sợ, sợ chiếc bình hoa rơi xuống sẽ vỡ tan tành, “Đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, anh không đuổi em đi đâu.”

Còn một câu rất quan trọng mà cuối cùng anh không nói, đừng xem nhẹ bản thân, nhưng đối với Dương Đào, như vậy đã là quá đủ.

Bình minh, Dương Đào thức giấc, nhìn sang bên cạnh, Cao Tuấn vẫn đang ngủ, còn ngủ rất ngon, rất say.

Cậu cầm lấy chiếc MP3 đặt ở đầu giường, đeo tai nghe, giọng nữ du dương cất lên, từng câu hát như trần thuật nỗi niềm của cậu lúc này.

“Em sợ thời gian trôi quá mau, không đủ nhìn ngắm anh thật kỹ

Em sợ thời gian trôi quá chậm, ngày đêm lo sợ đánh mất anh

*Chỉ ước sao một đêm đầu bạc, mãi mãi không chia lìa...”**

10. Chương 10: Hoa Hồng Nở Rộ Về Đêm

Đảo mắt đã nửa năm trôi qua, một mùa Đông giá rét lại đến, Dương Đào cầu thả hiềm khi cẩn thận mua cho Cao Tuấn một chiếc khăn quàng, trước mặt cậu, Cao Tuấn không tỏ vẻ quá vui mừng, nhưng trong lòng anh cuộn trào dậy sóng, vì chiếc khăn quàng nho nhỏ này chính là món quà đầu tiên và duy nhất mà anh nhận được tính đến hôm nay.

Cao Tuấn cẩn thận gấp khăn lại, cất đi, Dương Đào thắc mắc hỏi sao anh không quàng, rõ ràng vì quá yêu quý nên không nỡ quàng, ngoài miệng lại nói không thích, cái tật thích dối lòng của người này thật khiến Dương Đào chẳng biết làm sao.

Để cuộc sống sau này của hai người khảm khá hơn, Cao Tuấn ra sức làm việc, anh từng nói với Dương Đào rằng chưa biết chừng một ngày nào đó, hai người thật sự có thể chuyển ra khỏi tòa nhà cũ kỹ này, mua được căn hộ rộng rãi hơn, thoáng đãng hơn, nhưng Dương Đào lại nói cậu ở đây quen rồi, cậu thích sống trong hẻm Nghênh Xuân, có lẽ bởi nơi này chứa đựng quá nhiều kỷ ức của anh và cậu.

Vì thể hiện rất tốt ở công ty, Cao Tuấn rất được cấp trên tín nhiệm, được sắp xếp tham dự một số nhiệm vụ trước kia không được tham gia, ví dụ như hôm nay, anh và Tống Huy cùng bị phái đi gặp gỡ một người cực kỳ quan trọng.

Người đàn ông nọ y phục xa hoa, tướng mạo lạnh lùng, thoạt nhìn trên dưới ba mươi tuổi, nghe đâu là cháu trai của chủ tịch, tự mở một quán bar quy mô khá lớn, tiêu tiền như nước, hể thiếu tiền là đến công ty xin xỏ cậu mình, điển hình của con ông cháu cha.

Nhưng chủ tịch lại rất cứng chiều đứa cháu thoát nhìn ương bướng ngạo nghễ, phóng túng phản nghịch này, nên cả công ty từ trên xuống dưới đều rất tôn trọng hắn, mặt khác, thỉnh thoảng mỗi tháng, hắn lại mua một ít lá trà của công ty, hơn nữa hành vi mua bán đều do chuyên gia phụ trách, là một khách hàng cực kỳ bí ẩn.

Lần này, giám đốc tiêu thụ bố trí Tống Huy và Cao Tuấn gặp gỡ ông chủ quán bar nọ, hơn nữa còn cho biết, từ giờ về sau, nhiệm vụ giao hàng cho quán bar sẽ giao cho hai người phụ trách, Tống Huy rất phấn khởi, cho rằng mình được trọng dụng, vừa cười hì hì vừa liên tục xoa tay.

Ông chủ quán bar dụi thuốc lá xuống gạt tàn, cao ngạo liếc Tống Huy và Cao Tuấn đứng sau gã, lạnh lùng nói, “Tôi tên Chu Hạo Vũ, các cậu cứ gọi tôi là anh Hạo như cấp dưới của tôi, từ giờ gắng làm cho tốt, chắc chắn không bạc đãi các cậu.”

“Dạ dạ dạ, ngài cứ yên tâm, chúng em nhất định dốc lòng tận tụy.” Tống Huy tươi toe toét, khúm núm đáp lời, bộ dạng như thể chỉ sợ một câu không đúng là sẽ chọc giận người này.

“A Lượng.” Chu Hạo Vũ ra hiệu cho tùy tùng bên cạnh, gã nọ hiểu ý gật đầu, rút một xấp tiền trong túi đưa cho Tống Huy và Cao Tuấn.

Tống Huy trông thấy xấp tiền thì cười ngoác cả miệng, cảm ơn rồi rút, Cao Tuấn đứng sau lại có vẻ quá mức bình tĩnh, bộ dạng tỉnh rụi của anh khiến Chu Hạo Vũ hơi bất ngờ, hắn tò mò liếc mắt nhìn anh, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười nghiền ngẫm.

Từ đó về sau, Tống Huy gần như ôm trọn công việc giao hàng cho quán bar, gã là người khôn lỏi, có hội thể hiện như vậy, tất nhiên sẽ không chấp tay nhường cho Cao Tuấn, mà Cao Tuấn hình như cũng không hứng thú với công việc này, thật sự không muốn cùng Tống Huy tranh giành cơ hội tiếp xúc với ông chủ quán bar nọ.

Dần dà, Tống Huy bắt đầu cố tình xa lánh Cao Tuấn, thậm chí lúc nghe thuộc hạ A Lượng của Chu Hạo Vũ than thở rằng quán bar đang thiếu một cậu con trai vừa xinh đẹp, vừa hát hay thì gã bật ra sáng kiến, định qua mặt Cao Tuấn, giải quyết nỗi lo này thay cho anh Hạo.

Vì thế, trong lúc Cao Tuấn hoàn toàn chẳng biết gì, gã đến tiệm thịt nướng tìm Dương Đào.

“Anh Huy tử tìm em có việc hả, việc gì thế?”

“Đào Đào, em nói coi, em định làm ở cái tiệm thịt nướng này đến bao giờ?”

“Em... Em thấy được mà.”

“Được gì mà được? Em nhìn em kia, rõ ràng đẹp trai như thế, hát hay như thế, không tìm chỗ nào hợp với mình thì lãng phí tài năng quá nha.” Tống Huy nói rất chính xác, giọng điệu cực kỳ nghiêm túc, “Anh có

cơ hội này tốt lắm, nghĩ đến em đầu tiên nè, cháu trai của chủ tịch công ty bọn anh mở quán bar, giờ đang cần ca sĩ, làm ở đó vừa có thể diện, vừa kiếm được nhiều tiền, tội gì không làm nhỉ?”

Dương Đào nghe Tống Huy nói thì cũng lung lay, nhưng cậu chưa đến quán bar bao giờ, không biết hát ở đó có giống hát ở tiệm thịt nướng hay không, nên vẫn còn do dự.

“Chỉ hát thôi sao? Để em về bàn lại với Cao Tuấn đã.”

“Chỉ hát thôi, với em thì dễ như ăn sáng mà, hơn nữa người ta kinh doanh chứng từ đầy đủ, vừa chính quy vừa hợp pháp, em cứ yên tâm đi.” Tống Huy vỗ ngực cam đoan, nhưng khi Dương Đào nhắc tới Cao Tuấn, gã lại hơi lấp bắp, “Nhưng mà... Em phải giấu Cao Tuấn, không được cho anh biết.”

“Cái gì? Sao phải giấu anh?”

“Cái thằng ngốc này, ngay cả anh nhìn vào cũng biết, anh xót em thế kia mà, giờ anh chỉ muốn liều chết liều sống kiếm tiền nuôi em, đâu có muốn em vất vả đi làm, để em làm ở tiệm thịt nướng đã quá lắm rồi, anh toàn phải nghe anh lải nhải, sợ em hát hỏng mất cổ họng. Chắc chắn anh không cho em hát suốt ngày ở quán bar đâu, nếu mà biết anh rủ em đi, làm gì có chuyện anh tha cho anh.” Tống Huy nuốt nước miếng, nói tiếp, “Nhưng Đào Đào à, em nỡ lòng để một mình Cao Tuấn chịu khổ, chịu vất vả vì tương lai của cả hai người sao? Em cũng nên góp sức phụ anh đi chứ? Đến quán bar hát là lựa chọn tốt nhất rồi đó.”

Mấy câu cuối, Tống Huy nói trúng tim đen của Dương Đào, cậu biết mình không thể mãi ỷ lại vào Cao Tuấn, làm khổ Cao Tuấn, hiện giờ đây, cậu khao khát muốn trả giá vì tương lai hơn bất cứ lúc nào trong cuộc đời này.

Tối hôm đó về nhà, được Cao Tuấn mua cho một cây đàn guitar xinh đẹp, cậu lại càng thêm vững tâm về quyết định của mình.

“Anh... tiện tay mua thôi, em cầm chơi đi.” Rõ ràng đã mất bao công lựa chọn, Cao Tuấn vẫn ra vẻ bàng quơ không để ý, bỏ guitar xuống giường Dương Đào.

Thực ra từ rất lâu về trước, Cao Tuấn đã muốn mua cho Dương Đào một chiếc guitar, vì anh thường nhớ lần đầu tiên trông thấy Dương Đào ca hát, khi đó cậu giờ tay làm động tác đánh đàn guitar, chắc cậu thích đánh đàn lắm, Cao Tuấn chưa bao giờ quên hình ảnh ấy.

“Đàn guitar mới phải điều chỉnh âm thanh đã.” Dương Đào nói.

“Anh bảo chủ tiệm nhạc cụ chỉnh rồi, dùng được luôn đấy.”

Dương Đào nhoẻn miệng cười, tựa ánh mặt trời rạng rỡ, ấm áp động lòng người.

Giống như chiếc khăn quàng là lễ vật quý giá nhất với Cao Tuấn, cây đàn này chẳng phải cũng như vậy đối với Dương Đào sao?

Cho tới bây giờ cậu vẫn nhớ rõ, hồi nhỏ cậu từng được mẹ tặng cho một cây đàn guitar vào ngày sinh nhật, khi đó cậu mừng lắm, ngày ngày ôm đàn gảy tới gảy lui, quyền luyến không rời tay, nhưng về sau cây đàn bị lão cha dượng say rượu đập vỡ, từ đó về sau cậu như đã mất đi thứ quý giá nhất, không còn gì có thể khiến cậu vui lên, cho tới khi gặp được Cao Tuấn.

Dương Đào đặt guitar phía trước, mỉm cười hỏi, “Thích nghe bài gì?”

“Bài gì cũng được, em hát bài nào cũng hay.”

“Lâu lắm không đàn, chẳng biết còn hay không, để em thử xem.”

Dương Đào trầm ngâm một lát, chậm rãi đặt tay trên dây đàn, bắt đầu gảy, giai điệu du dương tuyệt đẹp từ dây đàn lan tỏa vào không gian, ánh mắt Cao Tuấn trước sau vẫn đặt trên người cậu, dừng lại trên những ngón tay mảnh mai, bàn tay Dương Đào nhẹ nhàng duyên dáng, như một thiếu niên bị thời gian quên lãng, từ lâu đã say mê say cánh theo tiếng nhạc hớp hồn, mãi mãi không già đi...

Dương Đào vừa gảy đàn vừa hát, “Tình yêu của tôi như thủy triều ~ Tình yêu như thủy triều cuốn tôi về phía em ~ Gần sát bên em ~ Tình yêu như thủy triều bao bọc tôi và em...”

*Đây là bài Tình yêu như thủy triều của Trương Tín Triết

<https://www.nhaccuatui.com/bai-hat/yeu-nhu-nuoc-thuy-trieu-truong-tin-triet-jeff-chang.9JwjN885e-.html>

Cao Tuấn dựa vào tường, chăm chú nhìn Dương Đào, đôi mắt dần ươn ướt át như bị che phủ bởi màn sương mù mịt.

Dương Đào tháo guitar, ánh mắt lướt qua gương mặt Cao Tuấn, hơi ảm đạm nhạt ẩn trong đôi mắt. Cậu thấy Cao Tuấn đã hơi mập hơn hồi làm ở công trường, bây giờ xã giao thường xuyên, hai má anh không gầy gò nữa, mịn màng hơn nhiều, lúm đồng tiền cũng sâu hơn mỗi khi anh cười.

Cao Tuấn cũng cảm thấy Dương Đào đã thay đổi, sắc mặt hồng hào hơn, nét mặt dịu dàng hơn, không còn như thuở thiếu thời, như nham thạch dưới đáy biển loe lóe ánh sáng sắc ngọt lạnh lùng, cự tuyệt người ta từ xa ngàn dặm.

Ngoài trời âm u, hình như sắp có tuyết rơi, nhiệt độ chợt hạ.

Hai người đối diện, cách nhau không xa, cửa sổ đóng chặt, căn phòng ngập tràn cảm giác khó thở rất lạ

thường, bên tai quần quanh tiếng thở dốc nặng nề và nhịp đập trái tim dồn dập.

Hoa hồng lặng lẽ nở về đêm, chính là tự nhiên mà vậy, như nước chảy thành sông, như chỉ cần thêm chút xúc tác là có thể nở bung rực rỡ. Tên của thứ xúc tác ấy, chính là “dùng cảm”.

Vì thế, tại cái đêm rét buốt này, tại căn phòng nhỏ không đủ hơi ấm trong con hẻm Nghênh Xuân này, hai người ôm nhau, tại một đêm Đông sau năm năm quen biết.

Ngón tay Dương Đào luồn qua tóc Cao Tuấn, lòng bàn tay vuốt mồ hôi, ánh mắt ngổn ngang, từng tế bào trong thân thể căng thẳng hoảng hốt, cậu trượt bàn tay xuống, mơn trớn phần cổ mịn màng của anh.

Yết hầu Cao Tuấn khẽ chuyển động, anh nhẹ nhàng đặt tay trên lưng Dương Đào, không dám dồn sức ôm chặt, vì anh biết rất rõ, nếu hôm nay bước khỏi ranh giới này, hai người sẽ không còn đường về, không còn đường hối hận.

Dương Đào lại không bắn khoắn gì cả, cậu ôm thật chặt Cao Tuấn, cái ôm này đối với cậu cũng giống như bát mì gắn kết số phận thuở ban đầu, nóng hổi, nghi ngút khói, hầm hập ấm lòng, người đàn ông đã khiến bằng giá trong tim cậu tan chảy, sợ anh đẩy mình ra, sợ anh cự tuyệt, sợ mất anh.

Nội tâm Cao Tuấn kịch liệt đấu tranh như sắp chia năm xẻ bảy, anh khẽ khàng tự hỏi, mình đã hăm sâu tới vậy từ bao giờ...

Nhưng người phía trước không anh cơ hội thoái lui, Dương Đào bắt chợt buông tay, đôi con ngươi trong suốt lóe lên ánh lửa, cả hốc mắt cũng nóng phừng phừng, thiêu đốt toàn bộ thể xác và tinh thần cậu.

Cuối cùng, cậu nâng khuôn mặt Cao Tuấn, lòng bàn tay áp trên má anh, như con báo bắt được mồi, cậu nắm lấy cằm Cao Tuấn, mãnh liệt hôn.

Mùi thuốc lá nhàn nhạt, vị xà phòng trên da, ngọn lửa bùng bùng dồn ép ham muốn trong cổ họng, cái nóng phủ lên môi Cao Tuấn, cả người anh chấn động, ba hồn bảy phách như bị cậu hút đi.

Dương Đào vươn đầu lưỡi nóng rực, nạy mở khớp hàm Cao Tuấn, thô bạo, bừa bãi, càn quét, mạnh bạo mút lấy, như muốn nuốt chửng anh, điên cuồng và không kiêng nể.

Cao Tuấn vô thức cắn nhẹ đầu lưỡi cậu, ngăn cản thể công dũng mãnh của cậu, Dương Đào lại càng điên cuồng tiến tới, mang theo khí thể hút hồn đoạt phách, thậm chí còn khiến anh đau.

Cao Tuấn gắng sức né tránh, Dương Đào buông anh ra, lão đảo lùi lại một nước, đốm lửa nhảy nhót trong đôi mắt cậu.

Cuối cùng Cao Tuấn mới được hồng hộc thở, nhưng anh chỉ lưỡng lự vài giây, sau đó nhào lên tấn công

Dương Đào mãnh liệt hơn, cắn môi cậu, cắn tới bật máu, rồi hút sạch máu vào miệng, nhắm nháp hương vị tanh ngọt nọ.

Cả hai cùng mất hết sức chống đỡ, eo lưng dán chặt vào nhau, không ngừng lóe lên dòng điện khiến người ta tê dại, hai bàn tay quẩn quýt, cùng muốn ôm chặt người kia vào lòng, cảm nhận mùi vị chìm trong bể dục, rót hết quyền luyện, khát vọng và tình yêu chất chứa trong lòng vào bên trong người kia.

Dương Đào bắt chấp Cao Tuấn cắn mình chảy máu, bàn tay luồn dưới nách, ghì chặt tấm lưng anh, ngón tay từng tắc từng tắc miết lấy bã vai anh.

Cao Tuấn lại như đang trả thù, trả thù mấy năm trời bị chiếm đoạt cuộc sống, liên tục dùng răng cắn xé cậu, cắn đôi môi đỏ tươi của cậu, cắn vành tai mềm mại của cậu, dọc theo cổ cậu, cắn yết hầu cậu, cắn xương quai xanh, cắn đầu vai cậu như quỷ hút máu, như muốn gặm rửa thân thể cậu, hút cho bằng sạch dòng máu trắng tinh, tách rời xương cốt cậu, nuốt chửng cậu vào bụng, để cậu mãi mãi thuộc về mình.

Tựa như rượu mạnh rót vào cổ họng, Cao Tuấn cảm giác mình sắp biến thành núi than bốc cháy, máu trong người sùng sục sôi trào, khuôn mặt đỏ lựng, cổ họng khô rát, anh say mê ngậm chặt đầu lưỡi ướt át của Dương Đào, giây lát sau lại bị cậu dùng lưỡi cuốn đi, mang theo thể công cường đại như gió cuốn, đảo điên mát mẻ, nhấn chìm tất cả chút lý trí còn sót lại trong anh.

Nụ hôn của đàn ông, dứt khoát, lắng đọng tình cảm, tràn ngập cuồng si, càn quét bờ bãi, giống nham thạch nóng chảy chất chồng trên miệng núi lửa, khi đạt tới độ sôi nhất định, chắc chắn phải mãnh liệt phun trào.

Đây là nụ hôn đầu của Dương Đào, cậu không có kỹ thuật gì, chỉ thuần túy dựa vào bản năng, nhưng cậu không hề trúc trắc và thấp thỏm như lũ con trai lần đầu hôn người khác, ngược lại còn mang khí thế áp bách cuồng điên, bùng bùng sôi sục mà cậu đã có từ khi mới ra đời.

Bởi vì người này là Cao Tuấn, là người cậu thời khắc nhớ nhưng, muôn phần quyến luyến, luôn hiện hữu trong tim, trong lòng, trong đầu cậu, cậu nhớ rõ từng vẻ mặt của Cao Tuấn, từng câu nói của Cao Tuấn, nhớ rõ lúm đồng tiền lõm sâu khi anh nở nụ cười trong lần đầu gặp gỡ, nhớ rõ khuôn mặt bừng sáng mỗi khi anh vui, nhớ rõ vẻ sầm mặt nhàu mảy mỗi khi anh giận, nhớ rõ dáng vẻ anh lúc khổ đau, phiền muộn, bất an, nhớ rõ dáng hình anh khi anh quả quyết nói, em còn anh mà...

Từng dáng vẻ của Cao Tuấn đều khắc sâu trong lòng Dương Đào, xâm nhập vào máu thịt, rót đầy xương tủy cậu.

“Ừ...” Dương Đào khàn khàn rên rỉ, âm thanh ấy phút chốc khiến Cao Tuấn như chìm trong ảo thuật, hoàn toàn bị hấp hồn, bàn tay run lấy bầy tím lấy cục áo sơ mi của Dương Đào, vội vã cởi bỏ, vạch trần lồng ngực ấm áp, ẩm ướt của cậu.

Hai người ôm nhau, thân thể bắt đầu chuyển động, trúc trắc bước tới bên giường, cảm giác căng chân đụng phải mép giường, Dương Đào thỉnh linh mở mắt, vung tay kéo Cao Tuấn sang bên cạnh, hai người đối vị trí cho nhau, Cao Tuấn không đứng vững, loạng choạng ngã ngựa xuống.

Chấn và gối trên giường cùng bị hất xuống đất, lặng lẽ nhìn hai thân thể quấn quýt lấy nhau, Cao Tuấn như bị điện giật, cả người run bần bật, vô thức giơ tay áp lên má Dương Đào, lại bị Dương Đào mạnh bạo đè nén, cậu quay sang ngậm cắn, liếm mút từng ngón tay anh, khiến anh thất thủ, khiến anh sa ngã triệt để...

Cao Tuấn sốt ruột cởi thắt lưng Dương Đào, kéo khóa quần cậu, bàn tay cảm nhận vật đã dựng thẳng qua lớp quần lót.

Dương Đào cũng bắt lấy lưng quần Cao Tuấn, kéo sạch cả quần ngoài và quần lót xuống, nắm lấy vật đã bất tri cứng ngắt từ lâu, cảm nhận xúc cảm nóng rẫy giữa những ngón tay, Dương Đào hỗn hển thở dốc.

“Em không biết làm thế nào...” Dương Đào thoáng xấu hổ, lúc này mới bộc lộ vẻ mù tịt chẳng biết làm gì.

Bị Dương Đào nắm chặt, lại căng cứng hẳn lên, cứng vô cùng cứng, Cao Tuấn đã hết chịu nổi, anh chẳng kịp nói thêm gì, chỉ mê đắm phun ra ba chữ, “Dùng tay đi...”

Dương Đào bắt đầu chậm rãi vuốt lên vuốt xuống, tới khi chất lỏng trong suốt ứa ra trên đỉnh, chảy xuống tay, trơn nhớt khiến cậu cảm không vững.

Cao Tuấn đã chờ đợi giờ phút này quá lâu, tới khi thật sự được trải nghiệm, anh vẫn lơ mơ như người chưa tỉnh mộng, đầu óc ngơ ngẩn, đầy mắt mịt mù.

Dương Đào buông tay ra, vội vàng trút lớp hết quần áo trói buộc hai người, cúi thấp để hai người áp sát vào nhau, Cao Tuấn xúc động cần bả vai Dương Đào, da thịt không còn bị vải vóc ngăn cách, kín kẽ dán chặt vào nhau, chuyển động, cọ xát.

“Người em nóng như phát sốt này.” Cao Tuấn chợt nói, giọng nói hơi khàn.

Dương Đào không đáp, chỉ cúi xuống hôn lên miệng Cao Tuấn, là nụ hôn lưỡi rất dài, hai người cùng ráng sức kèm chế, cổ gồng không ngán nga rên rỉ.

Ngoài cửa sổ, tuyết bắt đầu rơi, trắng xóa mênh mông, nhưng đôi mắt Dương Đào dấy lên ngọn lửa, cậu si mê ngắm nhìn Cao Tuấn, cảm nhận phần bên dưới nhạy cảm của mình được Cao Tuấn không ngừng vuốt ve an ủi.

“A... Ừ...” Đối phương không nén được giọng mũi, vùi mặt trong hõm vai Cao Tuấn, run lên bần bật, thúc đẩy, đụng chạm với anh, như hai con thú hoang, đem hết say đắm và mê luyến dành cho nhau biến thành ngôn ngữ thân thể thô lỗ và mạnh bạo, dùng răng cắn, dùng ngón tay hung ác giày vò.

Dương Đào dù sao vẫn còn trẻ, lửa tình mãnh liệt nhưng không kéo dài, còn chưa kịp nếm đủ đã bùng nổ trong tay Cao Tuấn, thỏa thích tràn trề, không chút níu kéo.

Cao Tuấn không kìm chế nổi, kéo tay Dương Đào dúm xuống phía dưới mình như dụ dỗ, để cậu tiếp tục nắm lấy anh, ban đầu Dương Đào chỉ chậm rãi xoa nắn, sau đó dần dần tăng tốc.

Chẳng mấy chốc Cao Tuấn cũng lên đỉnh, anh ngược mặt, điên cuồng thở dốc, như đã trút hết tình cảm dồn nén bao năm tháng vào trong cậu, sướng khoái nhẹ nhõm, chẳng còn gì phải giấu giếm.

Dương Đào vòng tay ôm Cao Tuấn vào lòng, hơi thở nóng rực phả lên cổ anh. Qua một lúc lâu, cơ bắp căng cứng của cả hai mới dần thả lỏng, kề sát vào nhau, ôm nhau thật chặt.

Dương Đào nằm ngửa trên giường, đôi mắt đen láy nhìn lên trần nhà.

“Em tìm được chỗ làm mới rồi, cũng là tiệm thịt nướng, mấy ngày nữa chuyển sang đó, em sẽ mang cây đàn theo.”

“Chỗ làm mới? Sao tự nhiên nhảy việc?”

“Qua bên đó không cần làm gì hết, chỉ cần hát cho khách nghe, lương khá hơn, mà cách đây cũng không xa lắm, chỉ sang khu khác thôi.”

Cao Tuấn nghe vậy thì không nghĩ ngợi nhiều, kiếm được công việc nhẹ nhàng hơn, ầu cũng là tốt cho Dương Đào.

Im lặng một lát, hai người lại không hẹn mà cùng nhìn nhau, đôi mắt đen láy sáng rực, bờ môi ướm ắt, hơi thở nóng hổi phả vào nhau, chỉ nhìn nhau như vậy cũng khó kiềm chế được, vì thế lại tiếp tục hôn nhau...

Ngọn lửa vừa tắt, trong chớp mắt đã bùng cháy lại, lưỡi Cao Tuấn bị Dương Đào mút tới đau nhói, đó là sự chiếm đoạt triệt để, không chừa lại đường lùi.

Bộ phận căng cứng lại một lần nữa bị nắm chặt, kích thích Cao Tuấn hít vào một hơi, đôi môi hé mở, khuôn mặt phùng phùng cuộn dâng ngọn lửa tình, không thể ức chế.

Dương Đào dùng ngón tay dịu dàng xoa nắn, nhẹ nhàng ma xát, men theo mạch máu, ve vuốt, trượt đều, bên tai lắng nghe tiếng thở dốc cam chịu và nín nhịn, cho tới phút cuối cùng, Cao Tuấn ngửa cổ ra sau, vẻ mặt như đang phải chịu đựng tra tấn khôn khổ, khóe mắt rớm lệ, dòng điện chạy từ bụng dưới thẳng lên cột sống.

Cao Tuấn mạnh bạo cọ cọ trán lên sườn mặt Dương Đào, vừa cọ vừa ồ ạt xuất tinh, khuôn mặt dần thả lỏng, chuyển sang thỏa mãn và khoan khoái, khóe miệng Dương Đào nhếch lên tà ác, nụ cười khiến người ta phát cuồng, nhưng đầu đó vẫn có vài phần thuần khiết như đứa trẻ.

Dương Đào nằm sấp trên giường nhìn Cao Tuấn không chớp mắt, Cao Tuấn cũng thất thần lặng lẽ ngắm

Dương Đào, hai người chăm chú nhìn nhau, ánh mắt lưu luyến trên khóe mắt đuôi mày của nhau, chẳng chút che đậy thể hiện sự quyến rũ gắn bó với nhau, hai người cứ đối mặt như vậy, mãi thật lâu sau mới bình tĩnh lại, nhưng bộ não vẫn choáng váng mơ màng sau hưng phấn cực hạn.

Địu dàng triền miên, luyến lưu gắn bó, dường như đã được số mệnh an bài, dường như hai người họ, sinh ra để gặp gỡ nhau...

11. Chương 11: Vì Anh Mà Sống

Nhằm để lại ấn tượng ban đầu tốt đẹp cho ông chủ quán bar nọ, ngày đi “phỏng vấn”, Dương Đào cố tình thay bộ quần áo đắt tiền nhất của cậu, áo liền mũ sáng màu, bên ngoài khoác áo phao ghi-lê, đi cùng quần bò mài và giày vải, trông rất khỏe khoắn rạng rỡ, nhưng cậu không biết hình tượng bé trai sáng sủa của cậu không hề phù hợp với không khí ở quán bar.

Sau khi chắc chắn Cao Tuấn đã đến công ty, Tống Huy lặng lẽ tới hẻm Nghênh Xuân, chuẩn bị đưa Dương Đào đến quán bar Devil, giới thiệu “chàng trai âm sắc nhiệm màu” mà gã tỉ mỉ chọn lựa này cho ông chủ Chu, hồng đứng giữa thu lợi. Xét quan hệ của gã và Cao Tuấn, Dương Đào vẫn khá tin tưởng gã, cậu hoàn toàn không ngờ người bạn tốt bụng giới thiệu việc làm cho cậu này, thực chất chỉ muốn lợi dụng cậu kiếm tiền mà thôi.

Cứ như vậy, hai người hẹn nhau ở đầu hẻm, Tống Huy thấy Dương Đào cố tình thay quần áo khác, không quê mùa như bình thường thì ngấm ngấm cậu một lát, hài lòng gật đầu, rồi đưa cậu đến quán bar nọ.

Đó là một thế giới rực rỡ sắc màu, không gian mờ ảo chớp tắt ánh đèn, ánh sáng quyến rũ, lộng lẫy diêm dúa, nhấp nháy chiếu rọi khung cảnh tráng lệ xa hoa, vì chưa đến giờ mở cửa, trong quán chỉ có vài nhân viên phục vụ đang dọn vệ sinh, cũng không bật nhạc, nhưng không khí vẫn phảng phất mùi thuốc lá và rượu, lan tỏa bốn phía, khiến Dương Đào hơi khó thích nghi.

“Tiểu Xuyên, đã bảo sai nhân viên lau sạch pha lê đằng sau cơ mà, có nghe không? Hôm nay mấy gã bartender đến đúng giờ không?” A Lượng buộc mái tóc nâu xoăn xoăn thành búi phía sau đầu, mặc sơ mi vàng nhạt, trước cổ còn đính nơ đen, thoạt nhìn cực kỳ già dặn, sỏi bước xuyên qua đại sảnh, đến trước quầy bar chỉ đạo nhân viên làm việc.

Dương Đào đeo guitar đứng sau Tống Huy, tò mò nhìn quanh, chẳng mấy chốc đã bị đại sảnh tráng lệ hấp dẫn, đại sảnh quán bar Devil thật sự mang lại cảm giác dồi dào hưng phấn, khiến những ai vừa đặt chân vào đều muốn khui rượu chúc mừng, hàng ghế VIP xa hoa cũng cực kỳ lộng lẫy, ghế sa lon da được chất tình tự châu Âu.

“Anh Lượng, em đưa Dương Đào tới rồi.” Tống Huy tươi cười chào hỏi A Lượng, ra hiệu gọi Dương Đào hết nhìn Đông nhìn Tây đến chỗ quầy bar.

Dương Đào giấu tay trong túi áo, căng thẳng bước tới trước mặt A Lượng, A Lượng trầm ngâm soi mói

khuôn mặt cậu, đôi mắt lóe lên chút hưng phấn rất khó nhận ra.

“Thế nào hả anh Lượng? Anh thấy thế nào?”

“Ồ, được phết nhỉ, chờ đây nhé, anh vào nói với anh Hạo một tiếng đã.” Dứt lời, A Lượng vào trong quán bar, chốc lát sau quay lại, ra hiệu bảo Dương Đào đi vào một gian phòng trong quán.

“Huy tử... Em...” Dương Đào có vẻ tần ngần, vẫn còn khá mâu thuẫn với khung cảnh lạ lẫm nơi này.

“Đừng sợ, anh Hạo thân thiện gần gũi lắm.” Tống Huy qua loa an ủi một câu, còn khẽ đẩy cậu một cái, rồi đứng đó nhìn cậu trù trù bước vào gian phòng nọ.

Trong phòng, Chu Hạo Vũ một mình ngồi trên sofa, đang xem tạp chí, hắn mặc sơ mi trắng, áo trần thủ màu xám và quần Tây, chất liệu cầu kỳ xa xỉ, đôi giày da hàng hiệu không dính một hạt bụi, sáng loáng dưới ánh đèn.

Chu Hạo Vũ không quá đẹp trai, chỉ ở mức trung bình, đường nét khuôn mặt khá cứng cõi, dáng điệu cử chỉ nồng đượm hương vị đàn ông, hắn dùng keo tạo kiểu tóc rất thời thượng, nên tuy diện mạo trung bình, nhưng cả người vẫn hào hùng khí khái, quý phái sang trọng.

Nghe thấy Dương Đào bước vào, hắn không ngẩng đầu lên, mắt vẫn nhìn cuốn tạp chí trong tay, chỉ lạnh lùng nói, “Hát vài câu tôi nghe xem.”

Dương Đào hơi căng thẳng, cậu tháo guitar đeo sau lưng, thở ra một hơi dài, rồi chậm rãi gảy đàn và hát.

“Chú cá bơi suốt ngày đêm là chú cá bơi suốt ngày đêm ~ Suốt ngày đêm nhớ thương em là yêu em không ngừng nghỉ ~ Biển cả trải rộng cỡ nào ~ Chẳng bao giờ quay đầu nhìn lại ~ Chỉ cần lòng em mãi mãi có anh...”*

Là bài Chú cá bơi suốt ngày đêm của Trương Vũ Sinh:

<https://mp3.zing.vn/album/Con-Ca-Boi-Suot-Ngay-Dem-Truong-Vu-Sinh/ZWZAWDZW.html?st=3>

Tiếng hát của Dương Đào vừa thanh sạch thuần khiết, vừa dỗi dằn truyền cảm, âm thanh như đôi cánh khoan thai uốn lượn giữa không trung, khe khẽ sà xuống đậu vào lòng người nghe.

Chu Hạo Vũ không thể không đặt cuốn tạp chí xuống, ngẩng đầu lên nhìn chàng trai trẻ phía trước, hai mắt hắn tức khắc sáng rực, chính xác, đây chính là điều hắn mong muốn, khuôn mặt tuấn tú, tiếng ca động lòng người, toàn thân lan tỏa sức hấp dẫn chính bản thân cậu cũng không hay biết, thật sự quá hoàn mỹ!

“Trời đất, Huy tử, chú tìm được báu vật này ở đâu thế?” A Lượng đứng bên ngoài, nghe thấy tiếng hát cũng kinh ngạc vô cùng, không khỏi tò mò hỏi.

“Hề hề! Là... em trai của bạn em đó. Thế anh Lượng ơi, tiền môi giới của em thì sao?”

“Chú cứ yên tâm, miễn là anh Hạo vui thì không thiếu của chú một xu!”

“Tuyệt quá! Nào, anh Lượng, mời anh hút điếu thuốc.” Tống Huy gạt đầu lia lịa như gà mổ thóc, cung kính dâng thuốc lá trong tay cho A Lượng.

Bài hát kết thúc, Dương Đào thấp thỏm nhìn người đàn ông xa lạ trước mặt, chỉ thấy hắn lặng lẽ nhìn lại mình, Dương Đào không biết bài hát cậu chuẩn bị có làm hài lòng người này hay không.

“Em tên gì?” So với vẻ lạnh lùng khi nãy, Chu Hạo Vũ dịu dàng hơn rất nhiều, bắt đầu nảy sinh hứng thú với Dương Đào.

“Tôi là Dương Đào.”

“Dương Đào...” Chu Hạo Vũ thì thầm vẻ không hài lòng, vừa suy nghĩ vừa lắc đầu, “Không nên dùng cái tên quê mùa như vậy ở quán bar, gọi là Thanh Vũ đi, hàm ý là cơn mưa bóng mây chợt buông xuống bầu trời nắng đẹp, nhẹ nhàng, thanh sạch, bí ẩn, đây sẽ là nghệ danh của em từ giờ về sau.”

Dứt lời, hắn đứng dậy, dứt tay vào túi quần, nhàn nhã bước tới trước mặt Dương Đào, nghiêng người về phía cậu, ánh mắt phóng túng càn rỡ rà soát cậu, Dương Đào thoáng rùng mình, khẽ cúi đầu lùi lại hai bước, đề phòng và ngờ vực lộ rõ trên mặt.

Phản ứng của Dương Đào không làm Chu Hạo Vũ nổi giận, hắn chỉ thản nhiên cười, gọi A Lượng vào phòng.

“Đưa cậu ấy đến phòng hóa trang, bảo Hồng Hoa trang điểm cho cậu ấy, thay quần áo, dạy cậu ấy cho tốt.”

“Rõ, thưa anh Hạo.”

Cứ như vậy, Dương Đào chân ướt chân ráo bị A Lượng dẫn vào phòng hóa trang, gặp Hồng Hoa ông chủ chỉ định, cô là dancer dẫn đầu của quán, mặc áo trễ cổ màu đen, bộ ngực đầy đặn như ẩn như hiện, xung quanh cô còn có mấy Dance-girl xinh đẹp.

“A Lượng, tìm đâu ra thằng nhỏ thanh thuần này thế hả? Đúng kiểu anh Hạo thích phải hơn?” Hồng Hoa tò mò liếc Dương Đào, lại gần A Lượng thì thảo to nhỏ.

“Đừng lảm lời nữa, anh Hạo dẫn em hướng dẫn nó vài ngày, nhưng anh thấy tốt nhất em cho nó lên sân khấu ngay đêm nay đi.”

“Rõ ạ.”

A Lượng dẫn dò thêm vài câu rồi bỏ đi, để lại Dương Đào và mấy cô gái trong phòng hóa trang, căn phòng này khá nhỏ, nhưng đầy đủ dụng cụ và đồ trang điểm, tủ quần áo phía sau còn chứa rất nhiều trang phục biểu diễn của ca sĩ và vũ công.

A Lượng đi rồi, một “cô gái” bước ra khỏi nhóm Dance-girl, chân mang đôi giày cao gót thời trang, tất chân màu đen bao bọc cặp đùi mảnh khảnh, khuôn mặt trang điểm cầu kỳ rực rỡ, còn đeo kính áp tròng xanh biếc, ngoại hình cực kỳ diễm dúa lẳng lơ. “Cô gái” đứng trước mặt Dương Đào, ngắm nghía cậu, đôi mắt lộ rõ vẻ ghen tị, cái nhìn của cô ta khiến Dương Đào hơi mất tự nhiên, cậu bèn rũ mắt né tránh.

“Chị Hồng Hoa, để em hướng dẫn cho.” “Cô gái” vừa mở miệng, Dương Đào giật bản mình, không thể không ngược lên nhìn lại, thì ra là con trai, nhưng tác phong rất nữ tính, thẳng thắn hơn thì gọi là một thằng con trai ảo lả, ánh mắt phóng đảng lẳng lơ, luôn ra vẻ quyến rũ nũng nịu, giọng nói rành rành vẫn là đàn ông, nhưng thùy mị ngân nga hơn cả con gái.

Hồng Hoa am hiểu cười cười, không tỏ thái độ gì.

“Ngồi đi.” Cậu trai nọ bảo Dương Đào ngồi xuống trước gương, chẳng hề kiêng kỵ thò tay nhắc cằm cậu lên, tỉ mỉ quan sát khuôn mặt cậu, sau đó quay sang lục lọi hộp trang điểm.

“Ồ này...” Dương Đào cực kỳ mất tự nhiên, bất chấp hỏi, “Tôi là đàn ông, sao cũng phải trang điểm?”

“Vớ vẩn, không trang điểm, lúc lên sân khấu cả tá đèn chiếu vào, cái mặt cậu vàng khè như sáp, lại chẳng dọa khách chạy mất dép à?” Lời này khiến mấy cô gái xung quanh phá lên cười, cậu trai nọ tiếp tục nghiêm trang giải thích, “Chỉ sửa tí lông mày, cùng lắm kẻ mắt thêm tí thôi, có gì phải sợ thế nhỉ.”

Nói đoạn, cậu trai lấy một ít phấn, bôi quệt khắp mặt Dương Đào, Dương Đào cực kỳ khó chịu, nhưng để được làm việc tại đây, cậu đành phải cố gắng.

“Tên cậu là gì?” Cậu trai nói liến thoắng, tựa hồ đã quen với việc đón tiễn khách trong quán bar, bao gồm cả việc chỉ bảo người mới.

“Dương Đào.”

“Dương Đào? Anh Hạo không chọn nghệ danh cho cậu à? Bọn này đều có nghệ danh, như Hồng Hoa kia, hoặc như tôi là Thiên Lệ, nghe hay không? Thiên Lệ là dòng lệ ngàn năm, nghe duy mỹ lắm phải không?”

Dương Đào gượng cười đáp, “... Thanh Vũ.”

“Thanh Vũ, cậu lại còn được anh Hạo đích thân chỉ định.” Sắc mặt Thiên Lệ đột nhiên phức tạp, chẳng rõ vì hâm mộ hay vì ghen tị, “Cậu biết có bao nhiêu người sẵn sàng tông cửa đập đầu xin đến đây làm ca sĩ không? Cậu phải biết quý trọng cơ hội này, đừng để anh Hạo thất vọng.”

Dương Đào hạ mắt, im lặng không nói gì.

Chín giờ tối, đại sảnh rộn vang tiếng nhạc điện tử, khách khứa đông dần, Dance-girl xinh đẹp quyến rũ bắt đầu lên sân khấu, nhảy múa các vũ điệu nóng bỏng táo bạo, không khí càng lúc càng náo nhiệt.

“Tôi phải biểu diễn ngay tối nay sao? Nhưng tôi chỉ chuẩn bị một bài hát cũ thôi.” Dương Đào hỏi Thiên Lệ.

“Tôi biết cậu căng thẳng, lần đầu căng thẳng là chuyện thường, sau quen khác hết, từ giờ cậu phải học thêm mấy bài bốc lửa hoặc cáu đồ vào, phải thể thì khách mới vui, khách vui thì chúng ta mới kiếm được tiền!” Vừa nói, Thiên Lệ vừa lựa một chiếc T-shirt đen cộc tay ném cho Dương Đào, lại rút một chiếc vòng thánh giá bằng bạc trong hộp trang sức của mình đeo lên cổ cậu, “Nhanh, thay đồ đi, lát nữa lên sân khấu phải thể hiện cho tốt.”

Dương Đào chuẩn bị ổn thỏa, rời khỏi phòng hóa trang, quán bar đã khác hẳn lúc cậu mới vào.

Khách khứa nhộn nhịp muôn hình muôn vẻ, bartender vung tay như múa sau quầy, pha chế cocktail sắc màu rực rỡ, nhân viên phục vụ mặc sơ mi vàng nhạt bưng khay đi tới đi lui, đèn nê ông trên sàn nhảy không ngừng quay tít, ánh sáng chói lọi đủ màu chiếu rọi từng góc nhỏ. Dương Đào lần đầu tiên đặt mình trong không gian như vậy, đã hoàn toàn bị hấp dẫn.

Không khí nơi này tràn ngập xa hoa lãng phí và mập mờ hư ảo, Dương Đào chưa bao giờ tiếp xúc với hoàn cảnh này, tự nhiên thấy rất luống cuống, cậu gắng sức bình tĩnh lại, im lặng tự nhủ thầm, cứ hát như hát trong tiệm thịt nướng là được.

“Nơi đây là Devil, là Thiên Đường nơi các vị hưởng thụ khoái lạc! Hỡi các nam thanh nữ tú! Hoan nghênh các vị đến đây!” Âm thanh cao vút của MC kéo Dương Đào về thực tại, cả quán bar trở về yên tĩnh, mọi người cùng đưa mắt nhìn lên sân khấu, “Theo lẽ thường, đầu tiên chúng tôi sẽ cử ca sĩ giỏi nhất lên biểu diễn làm nóng không khí, nhưng hôm nay chúng tôi có một ca sĩ mới muốn giới thiệu với mọi người, tuy khâu chuẩn bị hơi gấp gáp, nhưng chúng tôi chắc chắn vẫn sẽ mang đến cảm giác mới mẻ cho tất cả, tiếp theo xin mời – ngài Thanh Vũ!”

Dương Đào hít một hơi thật sâu, giữa tiếng vỗ tay hò reo ầm ĩ, cậu chậm chậm bước lên sân khấu, ánh đèn chiếu rọi khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của cậu, mà chính cậu lại chói mắt vì ánh sáng, phía trước mờ lung mờ ảo, khúc nhạc dạo cất lên, cậu khom lưng cúi chào khán giả, sau đó tiến lại gần microphone, dùng tiếng Quảng Đông chính gốc cất lời hát.

“Hôm nay chỉ còn lại xác thân ~ nghênh đón tháng năm huy hoàng ~ ôm chặt tự do trong mưa bão ~ đấu tranh vùng vẫy cả cuộc đời ~ tin mình thay đổi được tương lai ~ hỏi ai có thể làm như vậy...”*

*Bài hát Năm tháng huy hoàng của nhóm BEYOND

Chu Hạo Vũ vừa tiễn khách rời khỏi phòng, A Lượng đứng bên cạnh hát hàm ra hiệu, “Anh Hạo, lên diễn rồi.”

Chu Hạo Vũ lập tức nhìn lên sân khấu, đôi mắt thâm sâu bí hiểm thoáng ý cười, “Đẹp trai thật đấy...”

A Lượng hiểu ý cười theo, thì thầm vào tai hắn, “Nghe Huy tử nói, mới mười chín tuổi thôi, quá nhỏ, tám phần vẫn là trai tân.”

Đúng lúc đó, Dương Đào hình như hát sai lời, khẽ nở nụ cười ngượng ngịu, A Lượng không khỏi cười nói, “Căng thẳng quá rồi!”

Ý cười trong mắt Chu Hạo Vũ càng thêm nồng đậm, “Còn đáng yêu thế kia...”

A Lượng âm thầm liếc Chu Hạo Vũ, khoe miệng nhếch lên, chẳng rõ ý gì.

Chính Dương Đào cũng không ngờ tiết mục “chuẩn bị vội vàng” của cậu lại gây chấn động cả quán bar, khách khứa hết lời ca ngợi giọng hát của cậu, có người còn tặng cho cậu một bó hoa tươi, hiệu quả này tất nhiên đúng với mong đợi của Chu Hạo Vũ.

Ông chủ Chu đứng trong góc phòng, ngắm nghía Dương Đào từ phía xa xa, đắc ý mỉm cười, thậm chí hắn còn cho rằng, chàng trai này chính là món quà ông Trời ban tặng cho hắn.

Quá mười hai giờ đêm, Dương Đào mỗi một lê bước về nhà, trong phòng không bật đèn, nhưng có ánh nến hắt qua cửa sổ.

Dương Đào mở cửa, kinh ngạc nhìn theo ánh nến, phát hiện Cao Tuấn vẫn chưa ngủ, anh đang chờ cậu, trước mặt bày một chiếc bánh sinh nhật, trên còn cắm vài cây nến.

“Ồ? Thế này là sao?” Dương Đào ngờ vực chỉ vào chiếc bánh.

“Thằng ngốc này, quên cả sinh nhật mình hả? Hôm nay là sinh nhật mười chín tuổi của em đó!” Cao Tuấn vẫn nở nụ cười hiền hòa, mà bất ngờ hơn nữa là, từ khi hai người quen biết tới nay, đây là lần đầu tiên anh tổ chức sinh nhật cho Dương Đào.

“Sinht nhật em? Hả? Em mười chín rồi?” Dương Đào ngơ ngơ ngác ngác, há miệng gãi đầu.

“Anh hát mừng sinh nhật em nhé, xong em ước điều gì đi!” Nói đoạn, Cao Tuấn nhiệt tình hát, lên lên xuống xuống trật lất giai điệu ca khúc mừng sinh nhật, lần đầu tiên Dương Đào ôm bụng phì cười trước mặt anh, cười nghiêng cười ngửa, vui vẻ vô cùng.

“Choáng quá, em không bao giờ muốn nghe anh hát nữa đâu, đúng là tra tấn mà, ha ha ha!”

“Hừ! Người khác muốn nghe anh hát, anh còn chẳng hát cho đâu nhé!” Cao Tuấn tự ái bĩu môi, thúc giục Dương Đào ước rồi thôi ntn.

Thối tất ntn, căn phòng chìm trong bóng tối, chỉ còn ánh trăng xuyên qua cửa sổ, rót vào đôi mắt trong suốt lấp lánh của Dương Đào.

“Chúng ta biết nhau năm năm rồi, nếu không gặp anh, có lẽ em đã chết từ năm năm trước.” Dương Đào chợt nói.

“Vớ vẩn cái gì đấy? Em khỏe mạnh như thế, kể cả không gặp anh thì vẫn sống tốt.” Sau khi lớn lên, Dương Đào rất ít khi đa sầu đa cảm, thường chỉ muốn giấu thật kỹ nội tâm yếu đuối của mình, nhưng hôm nay trông cậu hơi lạ, làm Cao Tuấn cũng thấy xót xa.

“Hình như là để gặp anh, nên em mới sinh ra trên đời...” Giọng Dương Đào rất khẽ, rất êm, nhưng câu nói này như tảng đá rơi xuống mặt biển, dậy sóng cuộn cuộn trong lòng Cao Tuấn.

“Em sợ điều em lo lắng nhất sẽ xảy ra... Em xin lỗi...” Ánh trăng bàng bạc chiếu sáng hai người, khung cảnh mập mờ như mộng ảo.

Hai người chưa bao giờ nói yêu nhau, tiếng “yêu” quá xa xỉ, từ trước đến nay, cả hai đều không dám hi vọng quá xa vời, vì họ đều lo sợ bản thân mình trở thành gánh nặng, trở thành nhà giam trói buộc người kia, không muốn tạo áp lực cho nhau, đặc biệt là đối với Cao Tuấn, anh luôn cảm thấy mình kém cỏi, không dám yêu ai, lại càng không dám yêu một người cùng giới nhỏ hơn mình nhiều như vậy, dù tình cảm của anh đã ngập tràn như thác lũ, không còn cách vãn hồi.

Anh sợ một khi mình đã yêu, tình yêu sẽ như ngọn lửa không bao giờ tắt, thiêu đốt đứa nhỏ ấy, tới khi cậu cháy vụn thành tro, nhưng khi tình yêu đã thành hiện thực, anh mới ngỡ ngàng phát hiện ra, so với chia lìa, yêu thương lại càng khiến anh khó thừa nhận.

Dương Đào hạ mắt, trầm ngâm thật lâu, rồi lặng lẽ nói tiếp.

“Em không biết nói sao cho anh hiểu, nhưng mỗi ngày nhìn thấy anh, em mới nuốt trôi cơm, không nhìn thấy anh, em không ăn nổi, không ngủ nổi, đơn giản vậy thôi.”

Dương Đào đơn thuần, không biết biểu đạt tình cảm của mình như thế nào, không biết làm sao cho anh hiểu địa vị của anh trong lòng mình, bộ dạng ngơ ngác của cậu khiến Cao Tuấn chẳng biết nên khóc hay nên cười.

“Đào Đào à, bây giờ em cần anh, vì thế giới của em chỉ có mình anh, một ngày nào đó em ra ngoài kia, quen biết nhiều người, rồi em sẽ phát hiện, thực ra Cao Tuấn chẳng đáng để quyến luyến, thực ra anh ta chẳng đáng một đồng.”

“Vậy sao?” Dương Đào ngắt lời Cao Tuấn, chưa bao giờ kiên định hơn lúc này, “Nhưng mà, cho dù Cao Tuấn chẳng đáng một đồng, thì anh ấy sống, em mới sống, anh ấy chết, em cũng chết theo...”

Đôi mắt Cao Tuấn ươn ướt, mở to nhìn khuôn mặt bướng bỉnh kiên quyết của Dương Đào, đột nhiên anh rất vui mừng vì khi trước không để Dương Đào bỏ đi, anh tình nguyện vui mừng trong ích kỷ, bởi vì lúc này ai nhận nuôi ai đã chẳng còn quan trọng, trên cõi đời thê lương bạc bẽo này, thực ra cả hai người đều không có nhà để về. Chính Cao Tuấn cũng biết, nếu không có Dương Đào, linh hồn anh cũng không có chốn về, bản thân anh cũng chỉ còn cái xác.

12. Chương 12: Tình Yêu Giấu Kín

Qua một thời gian, Dương Đào dần thích nghi với môi trường quán bar, không còn dè chừng Chu Hạo Vũ như lần đầu gặp, để có nhiều cơ hội lên sân khấu, cậu đành phải ép mình gạt bỏ tự ái, học cách nói năng sao cho vừa lòng hắn.

Nhưng thái độ của Chu Hạo Vũ đối với Dương Đào hình như hơi khác những người còn lại, dù phần lớn thời gian hắn luôn tỏ vẻ bình đẳng, nhưng dường như hắn đang trông đợi thứ gì đó từ Dương Đào, còn về phần thứ đó là thứ gì, ngoại trừ chính bản thân Dương Đào thì những người hiểu Chu Hạo Vũ đều đoán được vài phần, nhưng tất cả cùng giữ im lặng, không ai dám lỗ mãng ngay dưới mắt anh Hạo.

“Hong Hoa, anh Hạo bảo em bưng trà vào phòng đi.” A Lượng dặn dò Hồng Hoa mang trà vào cho ông chủ, đoạn quay sang Dương Đào bên cạnh, vẫy tay với cậu, “Thanh Vũ, anh Hạo gọi em vào luôn đấy.”

Dương Đào đáp lời, đi theo Hồng Hoa tới một gian phòng nằm sâu trong hành lang, Chu Hạo Vũ đang trò chuyện với một người bạn làm ăn, Hồng Hoa rót trà, đặt tách lên bàn rồi xin phép ra ngoài.

“Chắc chắc, ngài Chu ạ, trà của ngài ngon tuyệt vời, uống bao nhiêu vẫn không đủ, ha ha ha ha!” Người đàn ông trung niên bụng phệ nở nụ cười bí hiểm, hình như có ẩn ý, dứt lời bèn kéo cô gái trẻ ngồi bên cạnh vào lòng, nắm tay cô vuốt ve tới tấp.

“Nếu Lý tổng hài lòng với sự hợp tác lần này thì về sau mong ngài tiếp tục chiếu cố.” Chu Hạo Vũ tươi cười, liếc nhìn Dương Đào đứng bên cạnh, ra đề nghị với người đàn ông nọ, “Tôi biết tài năng hội họa của phu nhân rất cao siêu, chẳng hay phu nhân có thể vẽ một bức chân dung cho ca sĩ của tôi được không?”

“Được chứ, ca sĩ đây hả?” Lý tổng chuyển sang nhìn Dương Đào.

“Đúng vậy.”

“Được thôi. Cục cưng vẽ cho anh đẹp trai này một bức đi.”

Cô gái trẻ gật đầu, rút bàn vẽ và giấy bút trong chiếc túi mang theo, ra hiệu cho Dương Đào ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

“Ông chủ ơi? Sao lại...?” Dương Đào thắc mắc nhìn Chu Hạo Vũ, không rõ hẳn định làm gì.

Chu Hạo Vũ cười, ra hiệu cho cậu cứ thả lỏng, Dương Đào đành phải ngồi xuống, cố gắng giữ tư thế bất động chờ cô gái vẽ xong, một lát sau, cô ta đưa bức chân dung cho Dương Đào.

Trò chuyện thêm vài câu, Lý tổng xin phép ra về, Dương Đào cầm bức tranh, ngơ ngác nhìn Chu Hạo Vũ, “Ông chủ, sao lại vẽ em?”

“Có gì đâu, tự nhiên nổi hứng thôi mà.” Chu Hạo Vũ cầm lấy bức tranh từ tay Dương Đào, thích thú ngắm nghía, “Vẽ giống thật, như đúc từ một khuôn với em vậy.”

“Ông chủ...” Dương Đào đang định nói tiếp, lại bị Chu Hạo Vũ ngắt lời, “Đừng gọi ông chủ, nghe xa cách lắm, cứ gọi anh Hạo đi.”

“Vâng, anh Hạo.”

“Nếu em không ngại thì để tôi giữ bức tranh này nhé, được không?” Chu Hạo Vũ dùng câu hỏi, thực chất đôi tay đã gấp tranh, nhét vào túi áo sơ mi, “Tôi muốn giữ làm kỷ niệm.”

Chỉ là một bức tranh, Dương Đào cũng không để ý lắm, bèn mỉm cười gật đầu.

Thấy Dương Đào mỉm cười, Chu Hạo Vũ cười theo, nụ cười thoải mái, thậm chí còn hơi suồng sã, nhưng ẩn chứa sự tự tin không ai sánh kịp.

Mỗi khi biểu diễn xong, để tránh Cao Tuấn nghi ngờ, Dương Đào luôn rửa sạch lớp trang điểm trên mặt rồi mới về nhà, cậu đã thống nhất trước với Tôn Tiểu Hải, nếu Cao Tuấn hỏi thì cứ nói là cậu chuyển sang làm ở một tiệm thịt nướng khác.

Nhưng giấy không gói được lửa, chẳng bao lâu sau, Cao Tuấn bắt đầu phát hiện Dương Đào kỳ lạ, về nhà càng ngày càng trễ, sau một cuộc truy hỏi, cậu đành phải thừa nhận mình đang làm ca sĩ ở quán bar.

Ban đêm lạnh cóng, Dương Đào nằm sấp trên giường, bọc thật kín cả hai người trong ổ chăn.

“Chuyện lớn như thế sao phải gạt anh?” Đối với hành vi giấu giếm của Dương Đào, Cao Tuấn không khỏi tức giận, “Chỗ đấy là đâu? Có xô bồ lắm không?”

“Em sợ anh cả nghĩ nên không dám cho anh biết, quán bar đó làm ăn chân chính, giấy tờ hợp pháp, ngoài hát ra thì em chẳng phải làm gì, anh cứ yên tâm đi.” Dương Đào ôm Cao Tuấn, lặp lại những lời Tống Huy từng nói với cậu, giọng điệu xoa dịu nhẹ nhàng.

“Từ nay trở đi anh đến đón em về.”

“Ui, đón làm gì, em có phải con gái đâu, anh còn sợ em đi đường bị cướp sắc à?” Dương Đào phì cười.

“Nhưng càng ngày em về càng muộn.”

“Vì quán bar làm ăn tốt mà. Em lớn thế này rồi, anh đừng lo lắng quá được không?” Dương Đào làm bộ sốt ruột, vẻ như oán trách Cao Tuấn cứ coi mình là trẻ con.

Cao Tuấn không nói nữa, chỉ im lặng mỉm cười.

Hai chiếc giường đơn ban đầu xa cách được hai con người mang theo khao khát kéo đến gần nhau, tình yêu đôi khi đến muộn, như khi đã đến thì không cách nào ngăn cản được.

Ban đầu Cao Tuấn vẫn cho rằng mình có thể coi Dương Đào là đứa em trai, làm được như vậy là có thể đường đường chính chính sống cùng nhau, nhưng bây giờ, dẫu anh cố gắng trốn tránh, cố gắng bảo vệ ranh giới cuối cùng, thì vẫn buộc phải đối mặt với hiện thực, hiện thực chính là anh yêu Dương Đào, yêu cậu, bằng tình yêu của một người đàn ông dành cho một người đàn ông.

Tâm tình này tuyệt đối không thể để người thứ ba biết được, bằng không tất cả những gì thuần khiết nhất sẽ biến thành dị dạng, bỉ ổi, vô liêm sỉ và hủ kỵ đáng ghét, bị cả thế gian đạo mạo nghiêm trang này khinh rẻ coi thường, cho nên mỗi sáng thức dậy, hai người luôn tách hai chiếc giường ra, tránh cho kẻ khác vô tình biết được bí mật này.

Cao Tuấn ngồi dậy, đối diện với Dương Đào, bàn tay nhẹ nhàng vuốt về vết sẹo trên thái dương cậu, Dương Đào cười, như làn sóng nhỏ trên mặt hồ yên ả, dịu dàng, nhân nhật, làn da mịn màng mờ ảo dưới ánh đèn.

Bàn tay Cao Tuấn vuốt xuống ót Dương Đào, vô tình đụng phải một chỗ lõm nhỏ, không khỏi kinh ngạc, “Sao chỗ này lõm vậy?”

Dương Đào tức khắc sầm mặt, im lặng thật lâu mới trả lời, “Lão giết heo đập, đập bằng gì thì em quên rồi...”

Cao Tuấn sững sốt, mãi không kịp hoàn hồn, vết thương kín đáo này, đến giờ anh mới biết.

Nhìn thấy xót xa trong mắt Cao Tuấn, Dương Đào thoáng ngẩn ngơ, bàn tay bất giác nâng lên đặt sau gáy Cao Tuấn, chậm chậm kéo khuôn mặt anh về phía mặt mình.

Hơi ẩm bao phủ bờ môi Cao Tuấn, đôi tay vòng qua tấm lưng, ôm anh thật chặt.

Dương Đào nhắm mắt lại, tập trung tinh thần, vươn lưỡi thăm dò khoang miệng Cao Tuấn, nhẹ nhàng khuấy đảo, so với nụ hôn đầu ồ ạt thế công, lần này Dương Đào hôn rất dịu dàng, khiến Cao Tuấn mềm nhũn cả người, cảm giác tê dại nồng nàn truyền lại từ đầu lưỡi vẩn vít cùng cậu.

Nụ hôn sâu ướt át là thang thuốc tuyệt vời, chậm rãi, dần dần hé mở, từ dịu dàng chuyển sang đánh phá, hơi thở nóng hổi từ cổ họng phả ra, lan tỏa trong khoang miệng.

Hai người cơ hồ xé toạc đồ lót của nhau, hai thân thể quấn quít, âu yếm lẫn nhau, bắp thịt khung xương ma sát, hô hấp bỗng rầy rụa nham thạch dần biến thành những tiếng rên rỉ bị kìm nén.

Dương Đào lật người đẩy Cao Tuấn ngã xuống giường, lúc này cậu hệt như một chiến sĩ dũng mãnh, tuổi trẻ giúp cậu biến thủ thành công, cậu nằm trên người Cao Tuấn, thân dưới tiếp xúc, bờ bãi cọ xát, vành tay phúng phính và chiếc cảm mịn màng trượt lên trượt xuống yết hầu và xương quai xanh của anh, hôn anh, chạm vào anh, giữ lấy anh.

Dương Đào một tay chống bên người, tay còn lại nắm chặt vật đã bùng bùng khí thế của Cao Tuấn, ngập ngừng một thoáng, rồi cúi đầu xuống thăm dò.

Cao Tuấn đang căng thẳng, chợt nhóng cổ lên nhìn, trông thấy Dương Đào vùi đầu giữa hai chân mình, trái tim anh tức khắc rơi vào đấu tranh kịch liệt, vô thức nhích người lùi lại phía sau.

Phát hiện Cao Tuấn định né tránh, Dương Đào ngược lên nhìn anh, ánh mắt rất tự nhiên, không chút nào cố ý, “Đừng né, không sao đâu, em muốn làm cho anh mà.”

Nói xong lại cúi đầu xuống, đặt vật đang nắm trong tay vào miệng, những ngón tay mảnh mai đồng thời lên xuống, vuốt phẳng những nếp gấp. Chỉ trong thoáng chốc, khoái cảm như nước lũ tạt vào não Cao Tuấn, khiến anh hết cách kháng cự, cả người run bần bật.

Cao Tuấn cắn chặt môi, không dám phát ra tiếng động, anh sợ mình bất cẩn kêu lên, căn phòng cách âm rất kém này sẽ làm bại lộ bí mật của họ. Dương Đào nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn của anh thì như được cổ vũ tinh thần, miệng mút càng lúc càng mạnh, chẳng mấy chốc, Cao Tuấn lên đỉnh dưới kích thích điên cuồng.

Dương Đào vẫn nằm trên người Cao Tuấn, ánh mắt chăm chú nhìn anh, thực ra Cao Tuấn cũng muốn đè Dương Đào bên dưới, nhưng anh sợ, sợ làm cậu đau, sợ làm tổn thương tự ái của cậu, bản thân anh ra sao

cũng được, nhưng anh không thể phớt lờ cảm nhận của Dương Đào.

Cao Tuấn thò tay xuống dưới, định giúp Dương Đào giải quyết, nhưng bị cậu gạt ra, rồi cả người bị cậu lật lại, Cao Tuấn nằm sấp trên giường, tinh đập dồn dập, một lần nữa rơi vào đấu tranh, nhưng thân thể vẫn không nhúc nhích.

Dương Đào thấy Cao Tuấn không hề có ý phản kháng, như thể sẵn sàng chiều theo cậu bất cứ điều gì, đáy lòng bất giác khó chịu. Trong khái niệm của Dương Đào, đàn ông đều muốn chiếm giữ người mình yêu, vùi mình vào trong người đó, thúc vào người đó, cậu cho rằng, dù là đồng tính luyện ái thì cũng rất ít người đàn ông nào thật sự cam chịu làm đầu nhận, nếu phải làm đầu nhận thì hoàn toàn là bởi tình yêu của người kia.

Dương Đào thở hổn hển, đôi mắt đỏ hoe chăm chú nhìn tấm lưng Cao Tuấn, mãi không lên tiếng.

Cao Tuấn cảm nhận được hơi thở dồn dập bên tai, trái tim nảy lên một cái, chậm rãi nhấc người lên, đúng lúc anh chuẩn bị quỳ sấp trên giường, Dương Đào ngăn anh lại.

“Dừng... Em không sao...” Âm thanh của Dương Đào như bị thứ gì đó đè nặng, trầm trầm.

Cao Tuấn dừng lại, vẫn giữ tư thế nằm sấp trên giường, Dương Đào ngọt ngào tới khó chịu, đành phải thúc vật cứng nóng bỏng như sắt nung vào giữa hai chân Cao Tuấn, uốn người lên, bắt đầu liên tiếp rút ra chọc vào nơi mềm mại đó.

Cao Tuấn cố gắng thả lỏng thân thể, đón nhận từng đợt thúc ép thô bạo của Dương Đào, chiếc đèn đầu giường đã tắt ngúm từ lâu, trước mắt là bóng tối, chỉ có thể dùng lỗ tai, làn da và các giác quan khác để cảm nhận tình yêu không hối hận người kia mang đến cho mình.

Tiếng thở dốc trầm đục của Dương Đào được phóng đại bên tai, từ màng nhĩ truyền thẳng lên não, khiến Cao Tuấn chấn động tới ngạt thở, run rẩy, sợ hãi, thậm chí anh còn nghĩ mình gặp ảo giác, thần kinh như bị thiêu cháy, ý thức mơ hồ tạo cho anh cảm giác Dương Đào đã vào sâu trong mình, hai thân thể nóng rực hòa làm một, anh cho rằng mình đã bị xuyên thủng, bị cậu mạnh mẽ thúc vào, va chạm, yêu thương, phía dưới anh sôi sục, bùng cháy, cuối cùng tan chảy...

Tại khoảnh khắc bùng nổ, Dương Đào mạnh bạo chà xát hai cánh móng mềm mại của Cao Tuấn, đôi mắt ươn ướt, cậu cắn chặt bắp vai Cao Tuấn, lặng người một lúc lâu, thân thể vẫn chìm trong dư chấn sau khi lên đỉnh, khẽ run nhẹ.

Trong bóng đêm, cậu cúi xuống, đôi môi xinh đẹp đặt trên mí mắt Cao Tuấn, rồi đặt trên đôi môi anh, dịu dàng hôn khẽ, hai người vẫn không nhúc nhích, im lặng không lên tiếng, thời gian như ngừng trôi, mãi mãi dừng lại tại giây phút này, trong không khí ẩm ướt, tràn ngập hương vị của hai người đàn ông vừa âu yếm nhau.

Tắm rửa qua loa, quay về giường ngủ, Cao Tuấn đắp kín chăn cho Dương Đào, ngẩng nhìn cậu dưới ánh

trắng, ngắm nhìn tất cả những gì thuộc về cậu, nhìn vết thương trên thái dương cậu, sống mũi thẳng tắp của cậu, bờ môi cong khiến người ta mê đắm của cậu, đường nét cánh tay cậu, trong mắt Cao Tuấn, từng chi tiết đều đẹp tới vô cùng.

Vòi sen trong nhà tắm bị rò nước, nước nhỏ xuống đất, tí tách từng tiếng lạnh lùng.

Hai người ôm chặt lấy nhau, luôn ôm lấy nhau bằng tư thế sợ lạc mất nhau, ngón cái của Cao Tuấn nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cằm nhẵn mịn của Dương Đào.

“Đừng làm anh lo nhé...” Cao Tuấn chợt nói.

Dương Đào khẽ cười, thu hẹp khoảng cách giữa cả hai, “Em cũng muốn nói với anh câu này đây.”

“Đừng ngắt lời.” Cao Tuấn búng trán Dương Đào.

“Thực ra em kém cỏi lắm, lúc anh không ở cạnh em, em cứ thấy bất an.” Dương Đào một tay chống đầu, nghiêm túc nhìn Cao Tuấn, “Tại anh nuông chiều em quá đấy, sau này anh đừng thế nữa, giờ em lớn rồi, em phải bảo vệ anh mới đúng.”

Cao Tuấn nở nụ cười, rục rờ trong tĩnh lặng...

“Được thôi!”

Lại một mùa Xuân đến, vạn vật hồi sinh, mưa Xuân lất phất thanh tẩy cát bụi nhân gian.

Dương Đào mặc áo sơ mi đen, tiện tay lấy áo khoác của Cao Tuấn khoác ra ngoài, bung dù đứng trước cửa đồn cảnh sát Quang Minh, vẻ mặt hơi ảm đạm.

Đến giờ tan tầm, Vương Chiến Long bước ra khỏi đồn, vừa đi vừa trò chuyện với Tiểu Trương, thấy Dương Đào xuất hiện, hai người cùng dừng bước.

“Dương Đào?” Vương Chiến Long kinh ngạc nhìn Dương Đào, “Nhóc con này lớn quá rồi nhỉ?”

Dương Đào pha trò bằng giọng cà lơ phất phơ, “Cụ ơi, cụ chưa về hưu à?”

“Cụ gì mà cụ? Chẳng lẽ phép gì cả.” Tiểu Trương bên cạnh đảo mắt lườm cậu, cô vẫn không có chút thiện cảm nào với Dương Đào.

Dương Đào không giận, mà quen thói đùa bỡn nháy mắt với Tiểu Trương, hại cô lườm cháy cả mắt, “Vẫn

cái thói này, đúng là hết thuốc chữa.”

“Tiểu Trương, cô cứ về trước đi.” Xua Tiểu Trương đi rồi, Vương Chiến Long hỏi Dương Đào, “Có chuyện gì phải không?”

Dương Đào trầm ngâm một lát, rũ bỏ dáng vẻ lưu manh vừa rồi, ánh mắt chân thành, giọng điệu cũng khẩn thiết, “Chú Vương, cháu muốn biết tung tích của Lưu Lộ, chú giúp cháu điều tra được không?”

Vương Chiến Long ngờ vực nhìn Dương Đào, “Nhóc vẫn chưa gặp lại cha dượng à?”

Dương Đào lắc đầu, nghiêm túc đáp, “Cháu chẳng quan tâm lão giết heo đó, cháu chỉ muốn biết em gái cháu bây giờ ở đâu, sống như thế nào thôi.”

“Ừm, thế cũng không khó, để đó chú tìm hiểu cho, có tin tức gì sẽ báo với nhóc.”

“Vâng ạ, cảm ơn chú.”

“Bây giờ nhóc vẫn sống cùng cái cậu Cao Tuấn gì đó hả?” Vương Chiến Long nhìn Dương Đào như có điều suy nghĩ, miệng nở nụ cười ý vị sâu xa, “Nhóc gọi chú là chú Vương, còn biết nói cảm ơn nữa, đúng là thay đổi rồi, xem ra Cao Tuấn rất có sức ảnh hưởng tới nhóc nhỉ?”

Trong ấn tượng của Vương Chiến Long, ông chưa bao giờ thấy Dương Đào cười, mà giờ khắc này, rõ ràng cậu đang cười, thậm chí nụ cười còn lẫn chút dịu dàng.

Một thời gian sau, Dương Đào nhận được điện thoại của Vương Chiến Long, lòng cậu tràn trề hi vọng, nếu Lưu Lộ vẫn còn ở Ninh Hòa thì hai người còn cơ hội gặp lại nhau, nhưng cuối cùng cậu thất vọng bội phần, vì em gái cậu và Lưu Đại Quốc đã chuyển đến phía Nam xa vạn dặm, mấy năm rồi chưa quay lại đây.

Về đến nhà, Dương Đào cho Cao Tuấn biết tin tức này, thấy cậu buồn bã chán nản, Cao Tuấn chỉ biết an ủi rằng, “Có gì ghê gớm đâu, lúc nào chúng ta đến phía Nam tìm cô bé là được mà.”

Dương Đào gương cười, thở dài sâu nặng, “Chỉ sợ nó quên mất em rồi.”

“Quên sao được? Em là anh nó, nó không quên em đâu.” Cao Tuấn gắng sức an ủi, “Biết đâu chẳng cần em tìm nó, tự nó lại tìm về với em trước ấy chứ.”

Dương Đào chăm chú nhìn Cao Tuấn hồi lâu, thỉnh linh vươn tay ôm anh vào lòng, ôm anh mãi mãi.

May mà có anh — Dương Đào hết lần này tới lần khác thủ thỉ bên tai Cao Tuấn — cả đời này anh là của em, em không thể để mất anh được!

Mãi mãi không thể mất anh...

13. Chương 13: Nụ Hôn Khói Thuốc

Tích tắc đồng hồ quay, ba năm trôi qua, Dương Đào hai mươi hai tuổi, còn Cao Tuấn đã ba mươi sáu, thời gian trôi nhanh như cát mịn trượt qua kẽ tay, đảo mắt đã vụt đi mãi mãi, không bao giờ ngừng lại vì ai.

Dương Đào và Cao Tuấn vẫn chung sống trong con hẻm Nghênh Xuân tuềnh toàng, nhưng tình cảm hai người dành cho nhau đã khác xưa nhiều lắm.

Tại quán bar Devil, hát xong một bài, Dương Đào bước xuống quầy bar cạnh sân khấu, thân thiết vỗ lưng Tôn Tiểu Hải.

“Ông làm ở đây ba năm rồi, giờ thằng cháu mới đến thăm à?”

“Địa bàn của cậu đây còn gì, không mời tớ ly nào hả?” Tôn Tiểu Hải xuề xòa cười.

Dương Đào nhờ phục vụ mang rượu vang tới, đưa cho Tôn Tiểu Hải.

Tôn Tiểu Hải nhìn quanh bốn phía, hăm mộ thở dài, “Ông chủ tốt với cậu phết nhỉ, chắc tích góp kha khá rồi phải không?”

“Đúng là anh ta tốt với tớ thật, tớ cũng tín nhiệm anh ta.” Nhắc tới Chu Hạo Vũ, Dương Đào chỉ qua loa đôi câu, “Giờ tớ đang thất lưng buộc bụng, để dành mua nhà mới.”

“Hả? Sao tớ nhớ cậu bảo phải chết già trong hẻm Nghênh Xuân cơ mà?” Tôn Tiểu Hải chọc ghẹo.

“Thì tớ định như thế.” Ánh mắt Dương Đào thấp thoáng ý cười, “Nhưng Cao Tuấn cứ thích chuyển sang chỗ tốt hơn, tớ bị ảnh thuyết phục rồi.”

Nhắc tới Cao Tuấn, Tôn Tiểu Hải thoáng đổi sắc, trầm ngâm một lát mới dò xét hỏi, “Tớ nói này bạn hiền, Cao Tuấn ba mươi sáu rồi nhỉ? Ảnh chưa cưới vợ à? Hay tại cậu không đồng ý?”

Dương Đào cứng mặt, khước miệng khẽ giật một cái, rút thuốc lá ra hút.

Thấy Dương Đào không đáp, Tôn Tiểu Hải lại hỏi, “Mà cậu cũng hai mươi hai rồi, đến tuổi quen bạn gái rồi, cậu đẹp trai thế này, thiếu gì gái theo đâu. Tớ thật sự không hiểu vì sao cậu vẫn ở với Cao Tuấn, cậu có còn là trẻ con nữa đâu, hai người mà cứ sống với nhau là thế nào cũng bị đồn đoán chẳng ra gì.”

Dương Đào biết Tôn Tiểu Hải có ý tốt nhắc nhở, vì Tôn Tiểu Hải vẫn không biết gì, chỉ cho rằng cậu xem Cao Tuấn như anh trai.

“Cậu định khuyên tớ với anh mỗi người một ngả à?” Dương Đào cau mày dò xét Tôn Tiểu Hải.

Tôn Tiểu Hải ngập ngừng một thoáng, điệu bộ muốn nói lại thôi, “Thì tại tớ thấy... thấy cậu với Cao Tuấn, thấy hai người...”

Tôn Tiểu Hải không nói hết, nửa câu sau mắc kẹt trong cổ họng, đành phải cầm ly rượu lên uống, đợi những lời còn lại xuống bụng.

Dương Đào gõ tàn thuốc, nhìn quanh bốn phía, giữa tiếng cười nói vui vẻ và tiếng nhạc trong bar, không ai chú ý đến hai cậu, Dương Đào lấy lại bình tĩnh, hạ giọng để mình cậu và Tôn Tiểu Hải nghe được, “Thực ra... Tớ là đồng tính.”

Tôn Tiểu Hải phụt rượu ra đằng miệng, nhiên viên bùng bê bên cạnh kính ngạc nhìn sang, cậu cuống quýt ra hiệu xin lỗi.

Dương Đào vẫn ngồi vững như bàn thạch, khuôn mặt không chút biến hóa, trên thực tế, cậu cũng muốn cho Tôn Tiểu Hải biết chuyện này, cậu hiểu rằng dù Tôn Tiểu Hải là bạn của cậu, thì cũng chưa chắc có khả năng giữ bí mật, nhưng cậu cũng hiểu rằng bí mật này không giấu được bao lâu, vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi, thay vì Tôn Tiểu Hải ngày qua ngày khẳng khẳng truy vấn, cậu thà thẳng thắn nói thật luôn còn hơn.

“Cậu không đùa tớ đấy chứ?” Tôn Tiểu Hải ghé miệng bên tai Dương Đào, hoảng sợ ra mặt, “Bọn mình chơi với nhau gần mười năm, sao tớ không biết tí gì? Cậu giấu kỹ quá à? Hay vì tớ ngu quá?”

Dương Đào chỉ cười không đáp, Tôn Tiểu Hải như sự tĩnh lặng, “Cho nên cậu và Cao Tuấn... Tớ hiểu rồi, cuối cùng tớ mới hiểu, vậy thì... Vậy thì sau này cậu tính thế nào?”

“Tính thế nào à?” Dương Đào chuyển mắt nhìn ra xa, vừa như trả lời Tôn Tiểu Hải, vừa như tự lẩm bẩm, “Không biết nữa, cứ ở bên nhau là được.”

“Mẹ kiếp, cái thằng ranh này, không ngờ cậu si tình như thế!” Tôn Tiểu Hải khoác vai Dương Đào, cướp điếu thuốc trên tay cậu, hít một hơi, “Thực ra tớ phục Cao Tuấn lắm đấy, đối với cậu thì chỉ cần có Cao Tuấn bên cạnh, trời sập xuống cũng chẳng làm sao, phải thế không nhỉ?”

Dương Đào hờ hững mỉm cười, ánh đèn xanh sẫm lung linh phản chiếu trong đôi mắt, lấp lánh ngọt ngào và ấm áp vụn tan, tràn trề ánh mắt cậu.

Sắp hết giờ làm, Dương Đào bị Chu Hạo Vũ gọi vào căn phòng cuối hành lang, ồn ã bên ngoài càng làm nổi bật sự tĩnh lặng dị thường bên trong.

“Anh Hạo tìm em hả?” Dương Đào đóng cửa lại, bước đến ngồi xuống sô pha cách Chu Hạo Vũ khoảng hai mét.

Chu Hạo Vũ ngẩng nhìn Dương Đào đến giờ vẫn duy trì khoảng cách an toàn với hắn, không biến sắc nở nụ cười, mở túi quần áo bên cạnh, rút ra một bộ thoát nhìn không rõ chút nào ném cho cậu, “Cầm mặc đi, mua cho em đây.”

“Vậy sao được?” Dương Đào khó xử, miễn cưỡng không muốn nhận.

“Có gì đâu, cho đẹp hình tượng em trên sân khấu thôi mà.” Chu Hạo Vũ thoải mái khoát tay, ý bảo Dương Đào đừng từ chối, “Phải rồi, tôi cho em mười ngày phép, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cổ họng đi.”

“Thật chứ ạ?” Dương Đào toét miệng cười, tinh nghịch như đứa trẻ, “Anh là Bồ Tát tái thế, giảng trần siêu độ em đúng không?”

“Ha ha!” Hiếm khi Dương Đào pha trò, Chu Hạo Vũ vui vẻ cười đáp, “Thực ra tôi chẳng muốn cho em nghỉ chút nào, ngày nào tôi cũng muốn nhìn thấy em.”

Những lời này luôn khiến Dương Đào thót bụng, nhưng cậu không tỏ vẻ kinh ngạc, biểu cảm vẫn không biến đổi, chỉ coi đó là một kiểu đùa, đối với sự quan tâm đặc biệt của hắn, cậu cũng chỉ coi là ông chủ săn sóc nhân viên mà thôi.

Phía Tây bầu trời, chiều tà đỏ rực như máu.

Dương Đào một mình bước trong hẻm Nghênh Xuân, trông thấy mấy bà thím hóng mát ven đường, tùm tùm vừa cắn hạt dưa, vừa buôn chuyện thiên hạ.

Dương Đào không để ý, tiếp tục đi vào trong, lại tình cờ nghe được những lời bình phẩm trước đây cậu chưa từng nghe, về cậu và Cao Tuấn...

“Các bà biết trong tòa nhà cũ kia có hai thằng con trai sống với nhau mấy năm rồi không?”

“Biết biết, hình như là hai anh em mà nhỉ?”

“Anh em quái gì, chẳng thân thích thì sát, nghe đâu thằng nhỏ hồi xưa là tội phạm, không cha không mẹ, dọn đến ở cùng thằng lớn bao nhiêu năm, giờ hai thằng lớn tướng rồi mà vẫn ở với nhau, bà thấy có lạ không?”

“Bà nói tôi mới thấy lạ, thằng lớn mãi không lấy vợ, hay chúng nó là cái gì mà...”

“Cái gì mà là cái gì?”

“Cái lũ trẻ bây giờ hay nói ấy, đồng tính luyện ái ấy.”

“Chắc chắc, rõ là đồi phong bại tục mà!”

Mấy bà thím tùm tùm mỗi người một câu, cố gắng hạ giọng nhỏ nhất có thể, bị Dương Đào đi ngang tình cờ nghe thấy cũng không phát hiện, vẫn xì xào bàn tán rất xôm.

Đây chỉ là tình cờ nghe thấy, chẳng biết những gì không nghe thấy còn nhiều đến mức nào, Dương Đào nghĩ vậy.

Về đến nhà, Dương Đào nặng nề lê bước vào trong, thấy Cao Tuấn đang hào hứng loay hoay gì đó, định thần nhìn lại, thì ra là một chiếc TV mới tinh được anh treo lên tường.

Thời gian thấm thoát qua nhanh, nhưng Cao Tuấn không thay đổi nhiều, tấm lưng vẫn thẳng, bụng dưới vẫn phẳng, đôi chân vẫn săn chắc dẻo dai, chỉ có dáng người theo tuổi tác đã không còn gầy guộc, nhưng anh vẫn khô ngô, khuôn mặt tròn trịa, tóc mai như đao khắc, mày đen như phác họa, cùng đôi mắt sáng thu...

“Anh mua hả?” Dương Đào phát hiện Cao Tuấn đã đổi chiếc TV 14 inch thành TV LCD 21 inch, khi đó TV LCD bắt đầu thịnh hành, Cao Tuấn không thể chờ đợi, phải mua thử ngay.

“Chính xác!” Cao Tuấn cắm dây điện, bắt đầu chạy thử, “Giao thừa xem Xuân Vãn bằng cái này mới thích.”

Dương Đào phát hiện, chỉ vài chuyện cỏn con cũng đủ khiến Cao Tuấn vui lắm rồi, người này đôi khi rất chín chắn, nhiều lúc lại như đứa trẻ, thiện lương chính trực, hiền lành vô hại, Cao Tuấn như vậy, thật sự chẳng ai có tư cách chửi bới.

Ăn cơm tối xong, Dương Đào ngồi trên giường, hăng hái cầm điều khiển từ xa dò kênh, “Nét hơn thật này, cái cũ càng ngày càng mờ, nhiều lúc gỗ mấy cái là mất hình luôn.”

Dương Đào thao thao nói, chẳng biết Cao Tuấn cặm cụi gì đó trong góc phòng có nghe hay không, một phút sau, Cao Tuấn bưng chậu nước ấm ra đặt trước Dương Đào, không nói hai lời kéo chân cậu thả vào chậu, rồi khom lưng rửa chân cho cậu.

“Ấy? Để tự em.” Dương Đào kinh ngạc, định thò tay vào chậu, lại bị Cao Tuấn ngăn cản.

“Phải chăm ngâm nước ấm, em đứng suốt trên sân khấu, lâu ngày chân phù lên đấy.” Đôi tay ấm áp của Cao Tuấn nhẹ nhàng cọ rửa bàn chân Dương Đào, lại giống như vỗ về trái tim cậu, khiến tim cậu ấm áp

hắn lên.

“Thỉnh thoảng cũng ngồi hát mà.” Ánh mắt Dương Đào nhìn Cao Tuấn trù mếu dụi dằm.

“À phải rồi, anh mua thuốc nhuận hợng cho em đấy.” Cao Tuấn sực nhớ ra, lấy hai hộp thuốc trong túi áo đưa cho Dương Đào, “Mỗi ngày ngậm hai viên, đừng quên đấy.”

Dương Đào mẫn nguyện nhìn Cao Tuấn, kéo anh sang bên cạnh, gác cằm trên vai anh, im lặng một lát mới chột xa xăm hỏi, “Nếu như, giả như... Có người nói chúng ta ghê tởm, anh có buồn không?”

“...” Cao Tuấn trầm mặc hồi lâu, đau thương lộ rõ trên nét mặt, “Em nghe người khác nói thế rồi phải không?”

“Không, em chỉ bảo nếu thôi mà!” Dương Đào vội đổi giọng thản nhiên.

“Chúng ta sống cuộc đời chúng ta, quan tâm người khác làm gì?” Cao Tuấn cũng ra vẻ ung dung, “Họ muốn nói gì thì nói, đừng để bụng.”

Dương Đào khẽ cười một tiếng, trong lòng lại tính toán, có lẽ đã đến lúc phải rời khỏi hẻm Nghênh Xuân, tìm một nơi nào đó không quen biết ai để tiếp tục sống.

“Tạm thời đừng mua đồ mới làm gì, có khi chúng ta lại sắp chuyển đi, không ở đây nữa cũng nên.”

“Thì cũng có gì để mua nữa đâu, nhà nhỏ quá, đồ mua về chẳng có chỗ bỏ.” Cao Tuấn không nghĩ nhiều nữa, chỉ mỉm cười thờ dãi.

Dương Đào cọ cọ đầu vai Cao Tuấn như chú mèo con, hiếm khi cậu nũng nịu như vậy.

Cao Tuấn quay sang nhìn ngắm khuôn mặt Dương Đào, dù ngày ngày ở bên nhau, anh vẫn nhận ra cậu đã thay đổi nhiều.

Cậu đã trở thành đàn ông thực thụ, hoàn toàn rũ bỏ non nớt ngây ngô, trở nên chín chắn trưởng thành.

Đường cong thân thể dẻo dai mạnh mẽ, cứng cáp nảy nở, làn da màu lúa mạch bao bọc cơ bắp gọn gàng, bắp vai rộng, lồng ngực duyên dáng và bụng dưới săn chắc, từng chi tiết đều toát lên phong thái đàn ông ngồi ngồi.

Cậu không thích cắt tóc ngắn cũn nữa, mà thích kiểu đầu ngắn vừa phải, bông bông như các chàng trai trẻ bây giờ, còn nhuộm tóc thành màu rượu vang, Cao Tuấn không hỏi nhiều, cho rằng công việc yêu cầu như vậy.

Cậu còn nghiện thuốc lá nặng hơn trước đây, thường mỗi ngày hút hết một bao, nhãn hiệu cũng đổi từ Nam Hải số 5 sang Hồng Tháp Sơn, nói rằng Nam Hải nhạt quá, hút chẳng có vị gì.

Cao Tuấn nhạy cảm, nhận ra rất nhiều thay đổi nhỏ ở Dương Đào, không thể nói là tốt hay không tốt, anh cũng chưa bao giờ hỏi han, anh không muốn lèo đèo theo sau tra hỏi như đàn bà, nghĩ rằng miễn cậu vui, thì cậu muốn thế nào cũng được.

Cao Tuấn luôn tự nhủ lòng, chỉ cần cậu vẫn thích anh, anh vẫn yêu cậu, thì trời sập xuống cũng có làm sao?

Dương Đào phóng khoáng hút một hơi thuốc, phả khói vào mặt Cao Tuấn, rồi đưa nửa điếu thuốc tới bên miệng anh, Cao Tuấn đùa giỡn liếc mắt nhìn cậu, há miệng ngậm lấy điếu thuốc.

Về mặt nửa đùa nửa thật khó đoán của Dương Đào luôn có lực sát thương, ngay lập tức khiến Cao Tuấn ngửa ngáy trong lòng, anh lặng yên nhìn cậu, bàn tay đặt trên hõm vai cậu, nhẹ nhàng xoa nắn.

Cánh mũi Dương Đào khẽ run run, hít ngửi mùi hương tỏa ra từ Cao Tuấn, thu hẹp khoảng cách giữa hai người, chẳng buồn để ý đầu lọc thuốc anh còn ngậm trong miệng, cậu nắm lấy cằm anh, hôn xuống thật sâu.

Bốn cánh môi khăng khít hòa quyện, liếm, cắn, dây dưa. Dương Đào khẽ móc đầu lưỡi, cuốn đầu lọc thuốc vào trong miệng mình, sau đó lại trả về miệng Cao Tuấn, thô lỗ liếm láp, mùi vị khói thuốc tràn ngập nụ hôn, xúc cảm nóng rực bủa vây khoang miệng, niêm mạc nhói lên đau đớn.

Cao Tuấn nức nở một tiếng, nhịp thở dồn dập, cần cổ anh bị Dương Đào dùng hai tay siết chặt, không thể né tránh, cái nóng trong miệng khiến tim anh đập nhanh, dòng máu chảy ngược, luồng điện từ gốc lưỡi xông lên não, trong khoảnh khắc ấy, khoái cảm kỳ dị lan tràn khắp tứ chi thân thể anh. Chỉ bằng một nụ hôn, Dương Đào đã khiến anh điên dại.

Tới khi Cao Tuấn sắp ngạt thở, Dương Đào mới chậm rãi buông tha, đầu lưỡi khều một cái, nhanh nhẹn kẹp mẩu thuốc lá giữa hai hàm răng, kết thúc nụ hôn triền miên nóng hổi.

Mẩu thuốc đã tắt, ướm át lưu giữ dấu vết nồng nàn.

Dương Đào nhìn Cao Tuấn, ánh mắt tràn ngập ý cười cùng một chút lưu manh, nét mặt gợi tình khiến người ta mê dại.

Vào một buổi chiều êm ả, Cao Tuấn đi vào kho chuyên chở hàng hóa của công ty, từ xa đã thấy Tống Huy vừa chỉ huy công nhân dỡ hàng xuống xe vừa gọi điện thoại, cũng không để ý Cao Tuấn xuất hiện.

“Sao? Mà nghe nó hát chưa?” Tống Huy hả hê nói với người bên kia đầu dây, “Tao giới thiệu thằng nhóc vào đây, ông chủ ưng ý cực kỳ, thưởng cho tao không ít đâu ha ha ha!”

Cao Tuấn thót bụng, lông mày nhú chặt.

Tổng Huy dập máy, quát tháo công nhân phụ trách dỡ hàng, “Nhẹ thôi nhẹ thôi, rơi vỡ mày đền được không?”

Cao Tuấn giãn lông mày, mặt không biến sắc tiến lên chào hỏi Tổng Huy, “Huy tử! Bạn quá nhỉ? Đưa hàng đi à?”

Nghe thấy giọng Cao Tuấn, Tổng Huy quay phắt lại, vẻ mặt thoáng chút bất an, nhưng gã che giấu rất nhanh, uyển chuyển cười xã giao, “Chứ gì nữa, công việc này mệt lắm, nhưng may mà em có tài, hì hì hì!”

Cao Tuấn mỉm cười, chỉ vào mấy thùng lá trà trên xe hàng nhỏ, thắc mắc hỏi, “Anh cứ thấy lạ, quán bar cần nhiều trà thế để làm gì? Mà trà là trà gì đây? Anh xem thử được không?”

Nói đoạn, Cao Tuấn kéo một thùng, vẻ như định mở ra xem thử, Tổng Huy vội can ngăn, “Thì trà Long Tỉnh Trúc Diệp Thanh gì đó thôi, em vừa kiểm kê số lượng rồi, anh mà lỡ tay làm đổ, em phải kiểm lại một lần.”

Cao Tuấn âm thầm quan sát vẻ mặt Tổng Huy, cảm giác gã bí hiểm như muốn giấu giếm chuyện gì, anh đẩy thùng về chỗ cũ, phủi bụi trên tay, trầm ngâm một lát rồi chợt hỏi, “Chú đưa Dương Đào đến quán bar hả?”

Anh vừa dứt lời, khóe miệng Tổng Huy tức khắc co giật, gã ngượng nghịu cười cười, “Đâu có đâu, em nào dám, tự nó nghe đồn quán bar tuyển ca sĩ đấy chứ?”

“Chú đừng gạt anh, Dương Đào kể hết cho anh rồi.” Để ép Tổng Huy thú nhận, Cao Tuấn cố tình nói dóc.

“Cái gì? Nó kể cho anh hả?” Tổng Huy biến sắc, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh, xuề xòa cười thanh minh, “Thì em cũng là muốn tốt cho Dương Đào thôi, làm ca sĩ quán bar có gì không hay nào, em giúp đỡ nó thôi mà!”

Cao Tuấn chợt biến sắc, hung dữ trừng Tổng Huy, lạnh lùng hỏi, “Nếu là ý tốt thì sao phải gạt anh? Mà ý tưởng anh không hiểu mày à? Mày đã làm gì không có lợi cho mình chưa? Giới thiệu Dương Đào chắc là có tiền trà nước hả?”

Thấy Cao Tuấn tự nhiên nổi giận, Tổng Huy xua tay lia lịa, “Không có không có, sao lại có được!”

“Đừng vờ vịt nữa, sao phải ‘bán’ Dương Đào sau lưng anh? Nói mau! Mày còn gì gạt anh nữa?” Cao Tuấn tái mặt, đối với bộ dạng vô tội vờ vịt của Tổng Huy, anh đã mất hết lòng tin.

“Nó làm ở đây ba năm vẫn ổn còn gì?” Tổng Huy ầm ứ trong bụng, chẳng vì hiểu sao anh nổi giận với mình.

“Đúng nhỉ, ba năm rồi, đến quán bar giao hàng mấy bận mà chưa em nó biểu diễn lần nào.” Cao Tuấn lẩm bẩm, cũng chẳng buồn thương lượng với Tống Huy, lập tức trèo lên xe ngồi vào ghế phó lái, “Hôm nay anh với chú cùng đi giao hàng, lên đi!”

“Ấy kìa anh Tuấn...” Tống Huy ngáp ngừng, định vươn tay cản nhưng không cản nổi, Cao Tuấn đã lên xe rồi, gã đành phải thở dài một tiếng, cực kỳ miễn cưỡng chờ Cao Tuấn đến quán bar.

14. Chương 14: Cõi Mơ Là Đầm Lầy

Chập tối, ngã tư đường rộn ràng nhộn nháo, người xe như nước, Tống Huy đặt tay trên vô lăng, liên tục liếc mắt nhìn sang người ngồi cạnh.

“Anh Tuấn... Có mấy lời em nói anh đừng giận, em khó hiểu lắm đấy nhé, bao nhiêu năm rồi ấy nhỉ? Sao anh không lấy vợ sinh con mà cứ sống mãi với Dương Đào thế?” Tống Huy tùy tiện hỏi, tuy nguyên nhân bên trong gã cũng đoán được vài phần, nhưng với hiểu biết của gã về anh, khả năng này thật sự rất khó tưởng tượng.

Cao Tuấn trầm ngâm, chẳng biết gã nói trúng điều gì, mà sắc mặt anh thành linh tái nhợt.

“Anh chia tay Quyên Nhi xong cũng không nghiêm túc tìm hiểu ai nữa, mấy bác gái trong khu không giới thiệu cho anh à? Cứ để anh ế ẩm thế à?” Tống Huy mặt dày truy hỏi, như thể không hỏi rõ nguyên do sẽ không buông tha.

Cao Tuấn vẫn trầm ngâm, chốc chốc lại nhìn ra cửa sổ, cố gắng không bộc lộ nỗi lo âu hiện tại của mình.

“Anh Tuấn này, giờ quan hệ của anh với thằng nhỏ là gì thế?”

Câu hỏi này đã thoát ra, Cao Tuấn không thể phớt lờ được nữa, đành phải sầm mặt đáp lời, “Chẳng là gì hết, sao mày nói nhiều thế? Tập trung lái xe đi!”

Tống Huy tức khắc ngậm miệng, trông thấy Cao Tuấn bực bội quay đi, tầm mắt gã không ngừng đảo qua đảo lại, dò xét sườn mặt anh.

Trong quán bar, trên sân khấu, Dương Đào ngồi trên chiếc ghế chân cao, ôm guitar vừa đàn vừa hát, như một thiên sứ không dính bụi trần, tinh khiết, thoăn thoắt, ngày thường cậu rất bình dị, nhưng vừa lên sân khấu, khí chất nghệ sĩ toát ra từ cậu lại khiến người ta mê muội.

Chu Hạo Vũ ngồi bên quầy bar, say sưa lắng nghe, ngón tay đặt trên bàn, khe khẽ gõ nhịp theo điệu nhạc.

Sau khi chuyển hàng đến kho, Tống Huy định kéo Cao Tuấn ra về ngay, nhưng anh lại đi thẳng vào đại sảnh, nhìn lên sân khấu theo tiếng ca.

Tống Huy bất đắc dĩ bám theo Cao Tuấn, vô tình trông thấy Chu Hạo Vũ ngồi ngay bên cạnh quầy bar, thế là phát hoảng trong lòng, chỉ sợ Cao Tuấn đột ngột làm gì đó mất lòng cái người không thể mạo phạm kia.

Dương Đào vẫn chuyên tâm biểu diễn, hơn nữa ánh sáng dưới sân khấu rất mờ, cậu không nhìn thấy Cao Tuấn đứng lặng bên sảnh, yên tĩnh ngắm nhìn cậu.

Cao Tuấn nhìn Dương Đào, trong lòng trăm mối ngổn ngang, yêu thương, mê luyến, lo lắng, nhớ mong, tất cả trộn lẫn thành một khối, tràn ngập đôi mắt anh.

Đúng lúc đó, A Lượng đứng bên cạnh Chu Hạo Vũ đột nhiên chú ý tới hai người bên kia, ánh mắt thoáng kinh ngạc.

“Đó là gã giao hàng cùng đội với Tống Huy phải không nhỉ? Hình như tên là... Cao Tuấn.”

Theo A Lượng chỉ, Chu Hạo Vũ trông thấy cách Cao Tuấn ngắm nhìn Dương Đào trên sân khấu, nét mặt anh không phải tầm thường, một luồng khí lạnh tức khắc xộc lên não hần.

“Tống Huy có nói nó quen Thanh Vũ thế nào không?” Chu Hạo Vũ hỏi A Lượng, nhưng ánh mắt vẫn dừng lại trên người Cao Tuấn.

“Chỉ nói là em trai của một người bạn.”

“Mày đi điều tra cho anh, xem Cao Tuấn kia quan hệ thế nào với Thanh Vũ.”

“Rõ, thưa anh Hạo.”

Thấy vẻ mặt Chu Hạo Vũ khá nghiêm trọng, A Lượng am hiểu cười cười, gã biết ông chủ mình thích Thanh Vũ, muốn có được cậu, Thanh Vũ cũng thật lòng kính nể Chu Hạo Vũ, rất tôn trọng hần, nhưng đó không phải là yêu, không liên quan chút nào đến chữ “yêu”, Chu Hạo Vũ không muốn phá hỏng hình tượng người đàn ông tốt trong lòng cậu, nhưng tình cảm dành cho cậu chỉ tăng lên chứ không biến mất theo thời gian, và điều này luôn khiến hần hậm hực.

Vì mục đích nịnh hót lấy lòng, A Lượng đảo mắt, chủ động hiến kế, “Đừng phân vân nữa anh Hạo à, dùng ít ‘trà’ thôi là Thanh Vũ ngoan ngoãn nghe lời anh ngay mà?”

A Lượng những tưởng Chu Hạo Vũ sẽ gật đầu lia lịa trước lời đề nghị này, khen ngợi gã thông minh sáng suốt, nào ngờ hần chẳng những không tán thành mà còn giận tím mặt, quay lại thâm độc trừng gã.

“Anh Hạo...” A Lượng không khỏi dùm dỏ.

Chu Hạo Vũ hạ giọng mắng nhiếc, “Lần này tha cho mày, lần sau còn dám nói thế, tao cắt lưỡi mày, rõ chưa?”

“Rõ! Em sai rồi ạ!” A Lượng cúi gầm mặt, liền thoảng đáp, không dám tùy tiện đoán mò tâm tư của Chu Hạo Vũ nữa.

Rời khỏi quán bar, trên đường trở về, Cao Tuấn cứ xót xa trong bụng, anh biết Dương Đào gắng sức như vậy cũng chỉ vì muốn cải thiện cuộc sống sau này của hai người, cậu muốn báo đáp anh, muốn dùng tất cả khả năng có thể để yêu anh, mà những khó khăn cậu gặp phải, anh lại không cách nào biết được, cũng chưa bao giờ hiểu được. Cao Tuấn biết, cho dù Dương Đào gặp phải khó khăn gì, cậu cũng sẽ không nói cho anh hay, cậu sẽ chỉ một mình đương đầu và giải quyết, để anh mãi được bao bọc trong hạnh phúc bình yên.

Ấm áp như vậy, sao có thể không yêu cho đành.

Vào một buổi chiều êm ả, Dương Đào bí hiểm kéo Cao Tuấn đến một tòa nhà mới xây trên con phố khác, chỉ vào căn hộ hai cửa sổ trên tầng, vui vẻ nói cho anh biết, nơi đó sẽ là nhà mới của hai người.

“Chỗ này xa trung tâm, khá tiện nghi, hơn nữa còn mới xây, em xem kết cấu căn hộ này rồi, em thấy được lắm, anh cũng xem thử đi!” Nói đoạn, Dương Đào phấn khởi đi vào trong khu nhà, nhìn cậu sung sướng, Cao Tuấn cũng vui lây, tuy trong lòng như có gì đó đè nén, khiến bước chân anh trĩu nặng vô cùng, nhưng anh vẫn mỉm cười đi theo cậu.

Bước vào căn hộ vừa hoàn thiện sơ bộ, Cao Tuấn thấy mình như lạc vào thế giới khác, anh chưa bao giờ được sống trong căn hộ lớn như vậy, rộng rãi như vậy, sáng sủa như vậy, khác hẳn căn hộ cũ kỹ tám năm qua, tất cả đều mới tinh tươm.

“Đội hoàn tất thủ tục mua bán là chúng ta trang hoàng được rồi!” Dương Đào phấn khởi vô cùng, lần đầu tiên Cao Tuấn nhìn thấy cậu sung sướng đến thế.

“Đào Đào... Em từng bảo em không nỡ bỏ hẻm Nghênh Xuân cơ mà?” Cao Tuấn giả vờ lơ đãng hỏi, anh không muốn phá hỏng không khí vui vẻ này, nhưng trong lòng lại thoáng chút thương tâm.

Anh không biết vì sao mình thương tâm, trước đây chẳng phải anh còn hi vọng thoát khỏi hẻm Nghênh Xuân hơn cả Dương Đào hay sao? Nhìn thấy Dương Đào sốt sắng trông đợi vào tương lai, khẩn thiết khát khao nhiều vật chất, đột nhiên anh thấy lo, lo cậu sẽ thay đổi, sẽ quên mất chính mình, sẽ không còn ngây thơ năm xưa, khi nương tựa vào anh trong con hẻm nhỏ.

Có khi nào... Cõi mơ ngập nắng chúng ta luôn mong mỗi, thực chất chỉ là đầm lầy sâu thẳm mà thôi?

Dương Đào chợt cười, bĩu môi nhìn anh, “Anh không thích à?”

“Thích chứ! Anh chỉ định bảo là không cần vội, cứ từ từ thôi!” Cao Tuấn mỉm cười, cố gắng không bộc lộ bi quan trong lòng.

“Tiền để dành mấy năm nay của bọn mình đủ mua căn hộ này đây.” Dương Đào ôm cổ Cao Tuấn, ghé sát bên anh, “Anh đừng khẩu thị tâm phi nhé, thực ra anh háo hức hơn cả em đúng không?”

“Chính xác, bị em phát hiện rồi, ha ha!” Cao Tuấn nhàn nhạt cười, “Nhưng em đừng ép mình quá đấy.”

Ánh nắng ngoài cửa sổ hòa tan trong mắt Cao Tuấn, tan thành dòng nước, nắng vàng rực rỡ, ấm áp đổ xuống không gian, lóa mắt như ánh đèn rực rỡ.

Dương Đào hôn anh, làn môi dịu dàng chạm vào nhau, hiếm khi hai người không bùng nổ xúc cảm, chỉ im lặng môi kề môi, nắng chiều chiếu lên họ, nhảy nhót trên khóe mắt đuôi mày họ, lấp lánh sáng ngời.

Chưa đến giờ mở cửa, A Lượng đã nhắn tin cho Dương Đào, bảo cậu đến quán bar sớm một chút.

Đến quán bar, một nhân viên phục vụ báo cho Dương Đào biết, Chu Hạo Vũ đang chờ cậu trong phòng riêng.

Dương Đào đi thẳng đến căn phòng nọ, vừa mở cửa đã thấy một cậu trai thoạt nhìn còn nhỏ hơn cậu vài tuổi, áo quần xộc xệch, đầu tóc rối bù thong thả bước ra, vừa sửa sang lại diện mạo vừa đi vòng qua cậu, như thể vừa nãy chẳng có chuyện gì.

Dương Đào âm thầm nhìn theo bóng lưng cậu ta đi khuất, thản nhiên bước vào phòng, rồi chuyển sang nhìn người đàn ông tỉnh bơ ngồi trên sofa đang chậm rãi cài cúc áo.

“Anh Hạo tìm em hả?”

“Lát nữa một người bạn của tôi đến chơi, em ngồi lại đây với tôi một lát.”

“Em ấy hả?” Dương Đào kinh ngạc hỏi.

“Ừ, ngồi đối phó giúp tôi một lát ấy mà, không làm khó em chứ?” Chu Hạo Vũ khẽ nhướn mày nhìn Dương Đào, so với dĩ vãng dịu dàng, ánh mắt hằn bây giờ rất u ám. Dương Đào không hề biết, sự kiên nhẫn của hắn đang bị cậu từng bước bào mòn.

“... Vâng, em hiểu rồi.”

Chẳng mấy chốc, người bạn của Chu Hạo Vũ, một gã đàn ông tên gọi A Chí giá lâm, sau khi sai người bưng chai rượu ngon nhất tới, Chu Hạo Vũ ngồi tán gẫu với người nọ, trò chuyện một lát, gã nọ bưng tách

trà lên nhấp, ánh mắt khẽ đảo, ghé vào tai Chu Hạo Vũ mờ ám nói, “Tôi muốn mua ít trà ở chỗ anh.”

Thấy Chu Hạo Vũ không lên tiếng, chỉ vô thức nhìn Dương Đào ngồi bên cạnh, A Chí bổ sung, “Bạch trà.” (Là một loại trà phổ biến, không lên men, không qua vò xoắn, kỹ thuật chế biến rất đặc biệt. Chia thành các loại là Ngân Sâm Bạch Hào, Cống Mi và Thọ Mi.)

Chu Hạo Vũ cười nhạt, vỗ vai A Chí, “Anh nghe ai nói chỗ tôi có bạch trà?”

“Tôi đây mà lại không biết à? Hương trà ngào ngạt thơm nghìn dặm thế kia, tôi ngửi thấy từ lâu rồi!” A Chí ngượng ngập cười, ánh mắt đảo đảo, bất chợt dừng lại ở Dương Đào, “Nhưng mà, trà ngon cách mấy cũng không sánh được với những chàng trai của anh nơi đây!”

Dương Đào hờ hững liếc A Chí, một cái liếc mắt ngắn ngủi cũng đủ để cậu thấy rõ vẻ mặt thèm thuồng đáng khinh của gã nọ, sự sỗ sàng chẳng thềm che đậy của gã khiến Dương Đào chán ghét, nhưng cậu không muốn làm Chu Hạo Vũ khó xử, nên đành phải cúi đầu, im lặng không lên tiếng.

“A Chí, cậu nhỏ này là tôi giữ riêng, còn những thứ khác, anh thích gì cứ lấy đi.” Chu Hạo Vũ lại bày tư thế ăn trên ngồi chốc không ai sánh kịp, khoanh tay trước ngực, thâm hiểm cười nhìn A Chí.

“Ha ha ha ha! Nếu là vật phẩm cá nhân của anh thì tôi không dám mơ nữa.”

“Ha ha ha!”

Dương Đào trước sau không lên tiếng, thỉnh thoảng A Chí hỏi một số vấn đề không quan trọng thì cậu mới trả lời ngắn gọn, cũng vì nể mặt Chu Hạo Vũ.

Sau khi A Chí ra về, trong phòng chỉ còn hai người, Dương Đào bụng tách trà lặng lẽ uống, cậu cảm nhận được ánh mắt Chu Hạo Vũ quanh quẩn trên người mình, nhưng vẫn im lặng không lên tiếng, căn phòng chìm trong yên tĩnh dị thường.

“Thanh Vũ này, mấy ngày nữa tôi định đi du lịch, xả hơi một chút, đang tính đưa em cùng đi!” Trầm ngâm hồi lâu, Chu Hạo Vũ mới ung dung mở lời, cố ý dùng giọng điệu dịu dàng hơn hẳn ngày thường, thậm chí còn thấp thoáng chút cưng nựng.

Ánh mắt Dương Đào chợt khựng lại, chậm rãi chuyển sang nhìn Chu Hạo Vũ, đôi mắt cậu không biểu lộ điều gì, chỉ thuần túy trống rỗng và lạnh nhạt, “Không được rồi, dạo này em bận ít việc riêng, cảm ơn anh, để lần sau vậy nhé.”

Chu Hạo Vũ lại trầm mặc, ánh mắt chăm chú nhìn Dương Đào dấy lên ngọn lửa.

“Anh Hạo, nếu không còn chuyện gì thì em đi trước đây.” Dương Đào đứng dậy, quay gót bỏ đi.

“Đợi đã!” Tiếng gọi trầm khàn của Chu Hạo Vũ vang lên, Dương Đào dừng bước. “Tôi nói em là đồ tôi giữ riêng nên em giận hả?”

“... Cũng hơi giận, từ nay anh đừng trêu em nữa.” Dương Đào vẫn quay lưng lại Chu Hạo Vũ, âm thanh không mang độ ấm.

“Ha ha, giờ em lớn gan quá nhỉ, chẳng như ngày đầu nhìn thấy tôi, khi đó chắc em sợ tôi lắm.” Chu Hạo Vũ đứng dậy, bước tới phía sau Dương Đào, đặt tay lên vai cậu, “Thanh Vũ, hình như tôi thích em bây giờ hơn, quyến rũ hơn xưa nhiều.”

“Anh Hạo...” Dương Đào tránh thoát bàn tay Chu Hạo Vũ, quay lại nhìn hắn, không chút sợ sệt, “Tôi biết tôi chỉ là tôm tép vô dụng, anh để mắt đến tôi, tôi rất biết ơn anh. Anh có ơn tri ngộ với tôi, tôi sẽ không quên, nhưng biết ơn anh không có nghĩa là tôi phải mặc anh thao túng, tôi chỉ muốn ca hát kiếm thù lao, đó là mục đích duy nhất của tôi ở đây.”

Chu Hạo Vũ bật cười, bước lại gần Dương Đào, nhìn thẳng vào mắt cậu, quyến luyến dây dưa, “Không có thằng đàn ông nào Chu Hạo Vũ tôi không chinh phục được, loại đàn ông nào tôi chưa gặp qua? Loại đàn ông nào tôi chưa chơi qua? Nhưng đối với em, lần đầu tiên tôi kiên nhẫn như vậy, ngay cả tôi cũng bái phục chính mình, tôi đã chờ em ba năm, bảo tôi chờ thêm nữa cũng được, vì em không giống những người khác, tôi đối với em là thật lòng!”

“Nếu anh còn muốn tôi tiếp tục hát ở đây thì đừng nói những lời này nữa, trừ khi anh muốn tôi bỏ trốn, trốn đi thật xa, để anh mãi mãi không nhìn thấy tôi nữa!”

Dương Đào bình tĩnh như mặt biển không gợn sóng, không kinh ngạc, cũng không sợ hãi, càng không có chút vui sướng như Chu Hạo Vũ chờ mong, thái độ không tự ti cũng không kiêu ngạo, đối đáp còn rất trôi chảy trót lọt.

Chu Hạo Vũ cứng người, im lặng nhìn Dương Đào, ánh mắt thoát sáng thoát tối, cả người như đóng băng trên đỉnh núi tuyết, trống vắng mà hoang tàn, cơn giận bắt đầu âm ỉ bùng lên như nắm mồi sinh sôi.

Căn phòng nặng nề tĩnh lặng, không khí tựa hồ cũng mỏng manh, Dương Đào xoay người mở cửa, cậu thoáng thấy một bóng người vội vàng lách mình né tránh, tuy né rất nhanh, nhưng cậu vẫn nhận ra đó là cậu trai ảo lả tên Thiên Lệ, vừa nãy chắc chắn cậu ta đứng nghe lỏm cậu và Chu Hạo Vũ nói chuyện.

Dương Đào bước vào phòng hóa trang như không có chuyện gì, thay quần áo, sửa sang lại đầu tóc như thường lệ, chuẩn bị lát nữa lên biểu diễn, Hồng Hoa bước ra từ một góc tối, tay cầm lọ nước hoa xịt vài nhát vào cậu, cười hỏi, “Cậu khá đấy, thay quần áo không tránh mặt chị sao?”

“Em không để ý chị cũng ở đây.”

“May mà chị đã có bạn trai, miễn dịch với cậu rồi, chứ nếu để cô khác thấy thì sướng mất quá.” Hai người đang đùa giỡn, Thiên Lệ thong thả đi vào, không lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt bí hiểm quan sát Dương Đào.

Dương Đào bị nhìn tới nổi da gà, đành phải hỏi, “Cậu nhìn tôi làm gì?”

Thiên Lệ chưa giả gái thực ra cũng sáng sủa, nhưng đường nét thiên về thanh tú, không có góc cạnh đàn ông, tuy nhiên cũng coi như xinh đẹp.

“Cậu biết mấy cô dancer, mười cô thì chín cô thăm mền cậu không?” Thiên Lệ mở miệng nói, giọng điệu hơi là lạ, “Nhưng chẳng cô nào dám thổ lộ với cậu, vì bọn họ thừa hiểu, ai dám tơ tưởng đến cậu thì người đó chỉ còn đường chết.”

Thiên Lệ dứt lời, cả Dương Đào và Hồng Hoa cùng ngơ ngác, căn phòng chợt yên tĩnh lại, Thiên Lệ ngoáy ngoáy vòng eo, nhích lại gần Dương Đào, nhìn thẳng vào cậu, đổ kỵ lồ lộ trong nét mặt, “Cậu cũng chỉ hơi đẹp trai một tí, hát hơi ổn một tí thôi mà? Cậu có gì đặc biệt nhỉ? Để anh Hạo phải quan tâm cậu như thế, người khác sợ mất lòng cậu nhưng tôi không sợ, tôi nói cho cậu biết, tôi ghét cậu!”

Dương Đào kinh ngạc nhìn Thiên Lệ, nhìn bộ dạng phi tần tranh sủng thời cổ đại của cậu ta, cậu chẳng những không giận, mà còn giơ tay nắn cằm cậu ta, nhếch miệng cười, “Anh Hạo thích đàn ông mà, cậu có cơ hội đấy, tôi ủng hộ cậu!”

Hồng Hoa bên cạnh phì cười, lời châm chọc này rõ ràng khiến Thiên Lệ thẹn quá hóa giận, cậu ta chỉ vào mũi Dương Đào, mãi không phản bác được, nổi giận đùng đùng hừ một tiếng, ngoáy ngoáy mũi, nghênh ngang bỏ đi.

“Cậu đừng để ý đến nó, nó thích anh Hạo từ trước khi cậu đến rồi, tiếc là anh Hạo ghét nó, nên nó mới ganh với cậu.” Thiên Lệ đi rồi, Hồng Hoa mới giải thích cho Dương Đào.

Dương Đào chỉ cười không đáp, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, chưa lên sân khấu đã mệt mỏi rồi.

Lúc này Chu Hạo Vũ vẫn ngồi một mình trong phòng riêng, lặng lẽ hút thuốc, cánh cửa khép hờ, vắng vắng vọng lại tiếng hát của Dương Đào, vẫn động lòng như vậy, vẫn êm ái làm sao.

Đối với Chu Hạo Vũ, Dương Đào khác hẳn những người khác, mười mét quanh thân thể cậu như có từ trường cực mạnh, hút chặt lấy trái tim hắn, khiến hắn đảo điên vì cậu, muốn dứt mà không dứt được...

Chu Hạo Vũ thần thờ nhìn điều thuốc trong tay, nhìn làn khói trắng lững lờ, lý trí và dục vọng hòa quyện vào nhau như lốc xoáy.

Dương Đào cố ý né tránh, hiển nhiên càng kích thích dã tâm của Chu Hạo Vũ, chẳng có thằng đàn ông nào không quỳ gối dưới chân hắn, một kẻ tự nhận chưa từng thua cuộc trên tình trường như hắn sao có thể chấp nhận bị từ chối thẳng thừng, một kẻ luôn kiêu ngạo trịch thượng như hắn, tất nhiên chưa bao giờ hạ mình vì ai, dốc sức lấy lòng ai như hắn đã làm cho cậu, hắn nhịn đủ rồi.

“Đừng phân vân nữa anh Hạo à, dùng ít ‘trà’ thôi là Thanh Vũ ngoan ngoãn nghe lời anh ngay mà?”

Đôi mắt Chu Hạo Vũ bùng bùng ngọn lửa, lửa bốc tận trời như từ Địa Ngục thổi lên, Tu La ác quỷ giương nanh múa vuốt, gào thét như rồng thần phẫn nộ...

— Tôi sẽ không hạ mình trước em nữa, rồi sẽ có ngày, tôi sẽ khiến em phải chủ động dâng mình cho tôi...

15. Chương 15: Huỳnh Muội Trùng Phùng

Đông qua Xuân tới, con đường đá gập ghềnh trong hẻm được sang sửa lại, người đi bộ hay đi xe cũng dễ hơn nhiều.

Hoàn tất hợp đồng mua căn hộ đang thi công nọ, Dương Đào phấn chấn đi về nhà, tâm trạng hết như sắc trời hôm nay, Xuân sang tươi tắn, quang đãng trong trẻo, mệnh mông bất tận.

Đi ngang qua đồn cảnh sát, Dương Đào bước chậm lại, nụ cười nơi khóe miệng nhạt dần, âu sầu dâng lên trên khóe mắt.

Bồi hồi một lát, Dương Đào bước vào đồn cảnh sát, không khỏi nhớ lại những ngày mới được thả ra khỏi tại cải tạo.

“Chú Vương, phiền chú giúp cháu điều tra tình hình Lưu Lộ, nếu nó còn ở miền Nam thì cháu định đi tìm nó, cháu muốn gặp lại nó.” Dương Đào thẳng thắn nói cho Vương Chiến Long dự định của mình.

Nhưng cậu chưa dứt lời, Vương Chiến Long đã vỗ trán, vội vàng đáp lại cậu, “Nhóc không đến thì chú quên bém mắt, nửa năm trước Lưu Đại Quốc và Lưu Lộ chuyển về rồi, lúc chú biết cũng định đi báo cho nhóc, nhưng bận bịu quá lại quên luôn.”

Dương Đào kinh ngạc tới sững sờ trước thông tin của Vương Chiến Long, đôi môi run rẩy không phát ra tiếng, khóe mắt hoe hoe đỏ, cậu kéo tay Vương Chiến Long, khàn khàn hỏi, “Thế Lộ Lộ giờ ở đâu? Ở đâu? Chú cho cháu biết địa chỉ của nó với!”

Vì vậy Vương Chiến Long cho Dương Đào biết tên ngôi trường Lưu Lộ đang theo học, hỏi được địa chỉ trường, Dương Đào vội vàng tới đó hỏi thăm loanh quanh, cuối cùng một giáo viên cho cậu biết, Lưu Lộ đang ở trên lớp năng khiếu võ đạo.

Dương Đào xúc động tìm đến lớp võ đạo, nhờ một học sinh gọi Lưu Lộ ra, đứng ngoài cửa đợi vài phút, một cô bé xinh xắn vui tươi bước ra, nhìn quanh bốn phía, “Ai tìm em thế? Ai tìm em vậy?”

Dương Đào im lặng đứng nhìn hình bóng cậu ngày đêm thương nhớ, quên cả đáp lời, cứ ngẩn ngơ đứng như mất hồn, sững sờ nhìn cô bé vừa xuất hiện.

Tám năm trôi qua, bé gái non nớt năm nào đã trở thành thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, nếu khuôn mặt cô bé không giống hệt người mẹ đã khuất, Dương Đào cũng sẽ không nhận ra đứa em gái mình nhưng nhớ tám năm.

Lưu Lộ nhìn quanh một lượt, để ý thấy Dương Đào ngẩn ngơ đứng cách đó không xa, bèn tiến lên quan sát cậu, “Anh tìm em hả? Anh là ai vậy?”

Dương Đào đỏ hoe đôi mắt, yết hầu trợt trợt, muốn nói gì đó nhưng không thốt nên lời, nước mắt tích lũy vô số ngày đêm tức khắc chảy xuống, một giọt lăn trên má cậu, cậu giơ tay bịt miệng, cố gắng không nức nở, đôi mắt càng lúc càng đỏ thêm.

“Anh là...” Thấy Dương Đào không lên tiếng mà chỉ trân trân nhìn mặt mình, Lưu Lộ ngờ vực trầm ngâm một lát, rồi đột nhiên lẩm bẩm, “Anh là... anh hai?”

Tiếng gọi này cất lên, đôi mắt đen láy của Dương Đào ầng ậng nước, rốt cuộc không nén nổi nữa, nước mắt ứa ra như thác lũ, cậu vội vàng lấy tay chùi, nức nở đáp lại, “Anh là... Anh là anh hai của em đây, Lộ Lộ... Anh hai của em đây!”

Lưu Lộ khẽ ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn Dương Đào, muốn nói gì đó nhưng không thốt nên lời, trái tim nhỏ nhỏ trần trụi xót xa, chẳng biết diễn tả thế nào...

Đợi tan học, Dương Đào đưa Lưu Lộ đến nhà hàng ngay gần trường, gọi một bàn chật kín đồ ăn, liên tục gấp thức ăn vào bát cô bé.

“Nào, Lộ Lộ, ăn nhiều vào, giờ anh kiếm được tiền rồi, thích ăn gì anh mua cho em hết!”

Lâu lắm không được lấy danh nghĩa anh hai chăm sóc Lưu Lộ, Dương Đào cứ luôn miệng anh anh, đôi mắt rưng rưng ngấn lệ, nhưng ngoài miệng vẫn hạnh phúc mỉm cười.

Lưu Lộ tuy cũng cười, nhưng cười bình thản hơn nhiều, không xúc động và hân hoan như Dương Đào, dù sao cô bé cũng chuyển đi từ khi quá nhỏ, lần xa cách này phẳng phất như cả một đời người, tình thân cũng nhạt nhòa theo, nhưng suy cho cùng, tình cảm của hai anh em vẫn rất sâu đậm, Lưu Lộ cảm nhận được tình yêu không đổi thay của Dương Đào dành cho mình, nên tuy vẫn còn xa lạ, trông cô bé vẫn khá xúc động.

Dương Đào lại gấp cho Lưu Lộ một miếng thịt, sau đó buông đũa, ngắm nhìn cô bé thật lâu, còn giơ tay khua khua trước mặt mình, “Anh không nhận ra em luôn đó, lúc mới đi em chỉ cao đến đây, giờ đã thành thiếu nữ rồi.”

“Em cũng không nhận ra anh luôn.” Lưu Lộ hồn nhiên cười, “Nếu thường thường em không mang ảnh chụp hồi nhỏ ra xem thì em cũng không nhớ được anh trông thế nào luôn.”

“Em thường xem ảnh của anh hả?” Dương Đào như đứa nhỏ cuống quýt tìm kiếm cảm giác tồn tại trước mặt người lớn, phần khởi hỏi Lưu Lộ.

“Tất nhiên, em cũng nhớ anh nhiều mà.” Lưu Lộ gật đầu lia lịa, tò mò hỏi, “Anh ơi, bao nhiêu năm rồi, giờ anh sống với ai thế?”

Dương Đào thoáng khựng lại, rồi mỉm cười đáp, “Chú Cao.”

“Chú Cao?” Lưu Lộ vất óc nhớ lại, trầm tư suy nghĩ mãi, cuối cùng đôi mắt bừng sáng, “Em nhớ rồi, chú Ma vương đúng không?”

Dương Đào bật cười gật đầu.

“Thế anh lấy vợ chưa?” Lưu Lộ hỏi, Dương Đào lắc đầu.

“Thế chú ấy lấy vợ chưa?” Lưu Lộ lại hỏi, nụ cười của Dương Đào sượng ngắt trên khóe miệng, im lặng một lát mới chậm rãi lắc đầu.

“Vậy à...” Lưu Lộ tỏ vẻ ngờ vực, nhưng không hỏi thêm nữa, cúi đầu tiếp tục dùng bữa.

“À...” Dương Đào ngập ngừng, chẳng biết vì tò mò hay vì nhung nhớ, đột nhiên hỏi thăm tình hình của Lưu Đại Quốc, “Ba em... Thế nào rồi?”

Lưu Lộ rũ mắt, tựa hồ có chút thương tâm, “Ba không làm đồ tể nữa, mở siêu thị nhỏ tại nhà, sức khỏe ba không tốt, năm nào cũng phải đi bệnh viện, miền Nam mùa Hè nóng ẩm, mùa Đông cũng ẩm ướt lạnh lẽo, mấy năm rồi ba vẫn không thích nghi được nên đưa em về đây.”

Dương Đào gật đầu, không hỏi gì thêm, tựa hồ sự quan tâm đối với người nọ chỉ dừng lại ở việc hỏi thăm tình hình cơ bản mà thôi.

“Vậy giờ em ở đâu?” Dương Đào lại hỏi.

“Trên đường Quang Hoa, em nghe ba kể hồi xưa nhà mình ở trong hẻm Nghênh Xuân đúng không? Giờ em ở xa chỗ đó lắm.”

Dương Đào thấy Lưu Lộ ăn uống ngon lành, đang định gọi thêm vài món thì bị Lưu Lộ khéo léo khước từ.

“Anh ơi, em phải về đây, tan học không về sớm lại bị mắng.” Lưu Lộ buông đũa, khoác cặp sách lên vai, Dương Đào cười nhạt, thầm nhủ xem ra bản tính bạo lực cục súc của lão già kia vẫn không thay đổi.

“Vây thôi, anh để lại số cho em, lúc nào rảnh thì gọi cho anh nhé, chú Cao cũng nhớ em lắm đấy, lần sau anh đưa em đi gặp chú ấy.”

Lưu Lộ nhovn miệng cười trong trẻo, rạng rỡ như bầu trời sao, lạnh lợi gât đầu, chào tạm biệt Dương Đào rồi bắt xe khách ra về, Dương Đào nhìn theo bóng dáng vừa quen thuộc vừa xa lạ mỗi lúc một xa, trong lòng buồn vui lẫn lộn...

– Mẹ ơi, mẹ ở trên trời có nhìn thấy không? Con gái mẹ đã trưởng thành rồi...

Về đến nhà, Cao Tuấn đang làm cơm tối, Dương Đào ôm anh từ phía sau, tựa trán sau gáy anh, “Đừng nấu phần em, em ăn ở ngoài rồi.”

“Ăn rồi hả? Với ai thế?”

“Anh đoán xem!”

“Anh làm sao đoán được?” Cao Tuấn quay lại nhìn Dương Đào, nhéo mặt cậu một cái, “Bí hiểm dọa anh à? Nói mau, ai?”

Cao Tuấn còn tưởng anh nhéo đau Dương Đào, vì đôi mắt cậu bỗng nhiên rơm rớm, “Lộ Lộ.”

“Lộ Lộ?” Cao Tuấn trở mắt, không thể tin mà nhìn Dương Đào, “Thật không? Lộ Lộ về rồi hả?”

Thấy Dương Đào gât đầu lia lịa, Cao Tuấn thoát nhìn còn phần khởi hơn cả cậu, “Tốt quá rồi, cảm ơn Ngọc Hoàng đại đế Quan Âm Bồ Tát Như Lai Phật Tổ phù hộ, Lộ Lộ về rồi, tuyệt quá rồi ha ha ha!”

“Nó sắp mười lăm tuổi, đã là thiếu nữ rồi, đúng là kén biến thành bướm mà, nếu trông nó không hệt mẹ thì em đã không nhận ra.” Dương Đào nói, không thể kìm được vẻ muốn khóc.

Cao Tuấn hiểu, cậu đã chờ đợi ngày này quá lâu, thương nhớ và muộn phiền tích trữ bao năm cùng nhau bộc phát ngay giờ phút này, muốn kìm nén cũng không được, nên để nước mắt trào ra, rửa sạch hồi ức phủ bụi trong lòng cậu, nhưng anh vẫn đặt tay lên vai Dương Đào, cố gắng an ủi, “Đừng khóc, thằng ngốc này, em gái về là chuyện vui, hai anh em cuối cùng cũng được đoàn tụ, phải vui lên mới đúng, khóc gì mà khóc?”

“... Nhưng mà, bọn em cũng xa cách rồi.” Dương Đào nghẹn ngào, lẩm bẩm đáp.

“Tất nhiên, tám năm rồi mà, nhưng tình thân máu mủ không bao giờ thay đổi được, hai đứa vẫn mãi mãi là anh em một mẹ sinh ra.”

Mỗi khi Dương Đào bộc lộ phần yếu ớt, Cao Tuấn đều ôm cậu vào lòng, dịu dàng an ủi, bàn tay ấm áp nhẹ

nhàng đặt trên lưng cậu, xua tan đau đớn và ưu sầu cho cậu, hết như năm đó, chưa bao giờ thay đổi.

Sau khi gặp lại Lưu Lộ, tâm trạng Dương Đào bừng sáng như ánh nắng giữa Hè, ca hát ở quán bar cũng nhiệt tình hơn hẳn.

Chu Hạo Vũ gói trọn tất cả niềm vui của cậu vào trong mắt, trái tim càng khó nén rung động, hần ngồi trước quầy bar, im lặng ngắm nhìn cậu, khuôn mặt khẽ ửng đỏ dưới ánh đèn mờ, đôi mắt sáng quắc tập trung nhìn cậu, đầu lưỡi nóng hổi vươn ra, khe khẽ liếm môi.

“Anh Hạo, em điều tra rồi, Thanh Vũ vẫn sống cùng Cao Tuấn, tám năm trước Cao Tuấn nhận nuôi Thanh Vũ mồ côi lưu lạc đầu đường, theo Tống Huy nói thì quan hệ của hai người đó hình như càng ngày càng lạ.”

“Hừm, thì ra là vậy, cũng khó trách, tám năm sống cùng nhau, không có cảm tình mới lạ.” Chu Hạo Vũ cười khẩy, khinh bỉ thông tin này, “Nhưng tao đã chấm Thanh Vũ, không đến lượt thằng tép riu nào hết.”

A Lượng nở nụ cười tàn độc, vẻ mặt trông đợi cuộc vui.

Chu Hạo Vũ không chớp mắt ngắm nhìn bóng dáng thâm tình biểu diễn trên sân khấu, đôi mắt tăm tối lặng lẽ sáng lên.

Có lẽ, đúng như A Lượng nói, bất chấp thủ đoạn cũng được, miễn có thể khiến em thuộc về tôi, thì ác độc hơn nữa cũng xứng đáng.

Hát hết bài, Dương Đào trở lại phòng hóa trang, dùng khăn giấy thấm nước tẩy trang tau sạch phấn trên mặt.

“Thanh Vũ, A Lượng gọi cậu đến quầy bar kia!” Thiên Lệ đi vào, khoanh tay trước ngực, ánh mắt lấp lóe chút xảo quyệt rất khó nhận ra.

Thiên Lệ hiểu Chu Hạo Vũ, dù sao cũng đi theo hần đã lâu, biết hần thuộc dạng người không từ thủ đoạn để đạt mục đích, mà Dương Đào tuy cứng rắn nhưng bản tính vẫn thiện lương, không biết đề phòng người khác, nếu cậu lọt vào bẫy của Chu Hạo Vũ, kết quả chỉ có thảm khốc mà thôi.

Liệu ngay hôm nay, cậu có sa ngã tận cùng...

Màn đêm dần buông, quán bar phát nhạc êm ái dịu dàng, nhân viên phục vụ đặt ly rượu vang trước mặt Chu Hạo Vũ, chất lỏng màu đỏ trong ly sáng sủa, lấp lánh lấp ló dưới ánh đèn.

“Anh Hạo tìm em hả?” Dương Đào vừa gội đầu sấy tóc, mùi dầu gội thoang thoảng tỏa ra, mái tóc nhẹ nhàng thanh thoát, khuôn mặt nhẹ nhàng thanh thoát, tất cả đều nhẹ nhàng thanh thoát.

“Mấy hôm nay em thể hiện tốt lắm, doanh số quán bar tăng lên không ít, rất nhiều khách chỉ đích danh muốn nghe em hát đó!” Chu Hạo Vũ mỉm cười khen ngợi, nhẹ vỗ vai Dương Đào, “Sau này chắc vất vả hơn rồi, phải cố gắng nhé!”

“Vâng, em sẽ cố gắng.”

“Thanh Vũ, hiếm khi anh Hạo khen ai, sao không cảm ơn anh Hạo đi!” A Lượng đứng bên cạnh Chu Hạo Vũ, tươi cười rạng rỡ với Dương Đào.

“Vâng, cảm ơn anh Hạo!” Dương Đào không chút nghĩ ngợi cảm ơn, thậm chí chỉ cần Chu Hạo Vũ không nói những lời khiến cậu khó chịu, thì hẳn muốn thế nào cậu cũng đối phó được.

“Ha ha! Phải rồi Thanh Vũ này, nếu có khách nào thích em, cho em tiền típ hoặc tặng em thuốc lá gì đó thì em nên nhận, tôi nghe nói có lần em từ chối, làm thế sẽ khiến người ta giận đấy.” Chu Hạo Vũ vừa nói, vừa lơ đãng nhận một điếu thuốc từ tay A Lượng, đưa cho Dương Đào, “Nào, hút điếu thuốc đi, đây là hàng ngoại, mùi vị được lắm.”

Dương Đào nghiện thuốc lá từ nhỏ, lại nghe đến hàng ngoại thì rất tò mò, không hề nghĩ ngợi nhận lấy điếu thuốc, chờ A Lượng châm lửa xong thì hút ngay một hơi.

Kẹp điếu thuốc giữa ngón tay, Dương Đào phát hiện nó không nhỏ như thuốc bình thường, nhưng cũng không lớn hơn quá nhiều, hút xong thấy hơi choáng váng, cậu thử thêm lần nữa, mà sau lần thứ hai này, điếu thuốc trong tay như thả bùa mê cho cậu, khiến cậu không thể hút lần thứ ba, thứ tư, tới khi cảm giác choáng váng càng lúc càng rõ rệt...

“Thanh Vũ à, thuốc này không có nhiều đâu, sau mà thích thì cứ hỏi A Lượng.”

Dương Đào gật đầu, hồ hững đáp lời Chu Hạo Vũ, Chu Hạo Vũ cũng nở nụ cười với cậu, từ đầu tới cuối hai người vẫn như đôi bạn thân lâu năm, hữu nghị thân thiện.

Cuối tuần sau đó, Lưu Lộ gạt Lưu Đại Quốc, xin đến nhà bạn chơi, vừa ăn cơm trưa xong đã chạy ra khỏi nhà lên gọi cho Dương Đào, nhận được điện thoại của em gái, Dương Đào xúc động khó nén, gọi Cao Tuấn đang ngủ trưa dậy, hai người cuống cuồng thay quần áo gọn gàng, vội vã chạy đến chỗ hẹn với Lưu Lộ.

“Ồi! Lộ Lộ đẹp quá rồi nhỉ, chú không nhận ra luôn đó nha cô gái!” Vừa trông thấy Lưu Lộ, Cao Tuấn đã phần khởi khen ngợi, khiến cô bé đỏ bừng cả mặt, xấu hổ vô cùng.

“Nhà cháugien tốt, đành chịu vậy thôi!” Lưu Lộ đắc ý tươi cười.

“Đi! Anh đưa em đi chơi!” Dương Đào kéo tay Lưu Lộ, ba người cùng đi dạo phố, mua quần áo, ăn vặt, vào công viên giải trí chơi trò chơi thỏa thích cõi lòng. Cao Tuấn và Dương Đào bận rộn kiếm sống, gần như rất ít khi kết bạn đi chơi, nhân cơ hội này, hai người hiểu rõ lòng nhau, thỏa mãn nhiệt tình tận hưởng cảm

giác hện hò.

Ăn tối xong, Dương Đào và Cao Tuấn đưa Lưu Lộ về hẻm Nghênh Xuân, xa cách nhiều năm mới được nắm tay em gái cùng đi vào hẻm, cõi lòng Dương Đào trăm mối ngổn ngang, chỉ tám năm mà cảm giác như đã qua thế kỷ.

Cậu vẫn nhớ rõ buổi tối hôm đó, Cao Tuấn cho cậu tiền, bảo cậu đi mua quà vật cho em gái, cậu bèn dắt Lưu Lộ đi mua một túi kẹo sữa Thỏ Trắng, bóc kẹo đút vào miệng cô bé, nhìn cô bé phần khởi ngậm kẹo, khuôn mặt mãn nguyện cực kỳ.

Khoảnh khắc đó, bản thân cậu cũng hạnh phúc vô cùng...

Đối với hẻm Nghênh Xuân, Lưu Lộ lại không có ấn tượng gì sâu đậm, khi ấy cô bé còn quá nhỏ, rất nhiều chuyện đã mơ hồ trong ký ức, cô chỉ im lặng đi theo anh hai vào sâu trong hẻm, âm thầm quan sát vẻ mặt cậu, phát hiện khuôn mặt cậu không ngừng đổi sắc, khi thì phiền muộn, khi thì hân hoan, thay đổi trong nháy mắt, như chìm sâu vào ký ức, trần trở không ngừng.

Ba người trèo lên sân thượng, hoàng hôn đã buông xuống, ánh nắng không còn chói mắt, trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

“Lộ Lộ biết không, hồi nhỏ cháu còn nhảy múa ở chỗ này cho bọn chú xem đấy, lúc đó cháu đáng yêu cực kỳ!” Cao Tuấn sức nhớ ra gì đó, thích thú dạt dào nói.

“Thật à? Có vẻ từ hồi đó cháu đã có tế bào nghệ thuật rồi!” Lưu Lộ lắc lắc đuôi tóc, đôi mắt long lanh mỉm cười, “Thế cháu múa lại một bài cho chú với anh xem nhé, cháu vừa học đấy!”

Thấy Dương Đào và Cao Tuấn cùng thích thú gật đầu, Lưu Lộ rút điện thoại ra mở nhạc, bắt đầu nhảy múa theo giai điệu, đó là điệu múa hiện tại với tiết tấu chậm rãi, Lưu Lộ uyển chuyển nhẹ nhàng, mũi chân như đặt trên mây, khóe miệng khẽ cười, từng động tác đều mượt mà tự nhiên, như bông sen trắng bồng bênh trên mặt hồ, thuần khiết mà tao nhã.

Dương Đào kinh ngạc nhìn, thấp thoáng như gặp lại cô bé ngân nga bài hát thiếu nhi, mỉm cười ngây ngô và động lòng người với cậu.

Cao Tuấn cũng kinh ngạc nhìn Dương Đào, cùng không hện mà nhớ lại buổi tối tĩnh lặng ấy, Lưu Lộ ca hát, Dương Đào khẽ cười, tất cả đều đẹp đẽ, đẹp đẽ tới không nỡ chạm vào, không nỡ khinh bạc.

Cảm nhận được cái nhìn của Cao Tuấn, Dương Đào quay sang nhìn anh, ánh mắt dịu dàng chan chứa, hai người nhìn nhau cười, lúm đồng tiền ẩn hiện, khóe mắt cong vút xinh đẹp, hàng mi dày nhuốm ánh chiều tà, như lớp bột phấn vẩy ra đỏ rực, hai người lặng im đối diện nhau, không cần nói với nhau điều gì, nhưng cả hai đều đã sáng tỏ...

— Tôi yêu người như vậy, thi ca hay ngôn từ hoa mỹ đều không thể hình dung tình yêu của tôi đối với người, tôi yêu người như vậy đó...

16. Chương 16: Lỗ Hồng Trong Tim

Một ngày cuối Thu nửa năm sau, cuối cùng Dương Đào cũng nhận được chìa khóa nhà mới, đang lúc hân hoan định cùng Cao Tuấn lên kế hoạch trang hoàng thì nhận được cuộc gọi của Lưu Lộ, giọng cô bé qua điện thoại cực kỳ lo lắng, khiến tâm trạng vui vẻ của Dương Đào tiêu biến chẳng còn.

Lưu Lộ nói với Dương Đào, Lưu Đại Quốc bị suy thận nghiêm trọng, tuần nào cũng phải chạy thận, tiền tiết kiệm trong nhà đã dùng hết, bây giờ cuộc sống rất khó khăn, Lưu Lộ mong Dương Đào thanh toán phí chữa bệnh cho Lưu Đại Quốc từ nay về sau, dù cô bé cũng biết hai người là kẻ thù chứ không phải cha con, nhưng vẫn ôm hi vọng đi cầu xin cậu.

“Phải giúp, tuy là con riêng nhưng dù sao em vẫn là con ông ta, đương nhiên phải giúp chứ.” Biết được chuyện này, Cao Tuấn tỏ rõ thái độ, không vòng vo chút nào.

Ban đầu Dương Đào dùng thái độ thương lượng với Cao Tuấn, nhưng trong lòng cậu không hề muốn, đối với cậu, Lưu Đại Quốc là loại người nào? Chẳng dính dáng chút gì đến chữ “Cha”, mà ngược lại, bốn chữ “Kẻ thù giết mẹ” đã khắc sâu vào tim cậu, vì vậy, nghe Cao Tuấn khuyên nhủ phải giúp Lưu Đại Quốc, cậu trút hết oán hận và phẫn nộ trong lòng lên đầu anh.

“Anh nói cái quái gì thế? Đương nhiên phải giúp? Anh quên lão đối xử với em thế nào à? Sao em phải giúp lão? Lão về Ninh Hòa một năm nay có thêm đi tìm em không? Có hỏi han em câu nào không? Cả Lộ Lộ muốn gặp em cũng phải lên lút, giờ khó khăn mới nhớ đến em? Trời sinh em rẻ rúng thế à?”

Đối mặt với cơn giận của Dương Đào, Cao Tuấn hơi tự ái, nhưng vẫn tận tình khuyên bảo, “Anh biết trong lòng em vẫn giận, nhưng dù gì cũng bao nhiêu năm qua rồi, ông ta đã già, còn là cha của Lộ Lộ, ông ta...”

Cao Tuấn không ngại khó, từng bước khuyên nhủ, nhưng Dương Đào đang nóng giận lại thẳng thừng cắt ngang, “Anh đừng nhắc đến Lộ Lộ, em lo được cho Lộ Lộ, em nuôi được nó lên đại học, cái đó em tình nguyện, nhưng em chẳng nỡ nắn gì lão giết heo, đừng xỏ nhảm nghĩa đạo đức ra với em, em không bị lừa đâu!”

“Sao em lại thành thế này? Ông ta không có tình nghĩa gì với em, nhưng đằng nào em và ông ta cũng là người nhà, không có ông ta thì ở đâu ra đứa em gái em thương quý như vàng?” Cao Tuấn cũng lên giọng, biết rõ Dương Đào chỉ có hận thù với cha dượng của mình, nhưng anh vẫn hi vọng cậu có thể lấy ơn báo oán, quan trọng nhất là, anh không muốn Lưu Lộ thất vọng với anh trai của mình, “Dù không vì Lưu Đại Quốc thì cũng là vì em gái em, em đừng nên tuyệt tình, máu lạnh như thế chứ!”

“Em tuyệt tình? Em máu lạnh?” Dương Đào không thể tin mà nhìn Cao Tuấn, còn tưởng mình nghe lầm, “Anh bảo em tuyệt tình máu lạnh?”

“Không sai! Nếu mẹ em trông thấy em bây giờ thì cũng nói vậy thôi!” Cao Tuấn đã bị Dương Đào chọc ghẹo, nói năng thiếu suy nghĩ.

Dương Đào trợn mắt há miệng nhìn Cao Tuấn, không nói một lời, cả người tỏa ra khí lạnh thấu xương, thật lâu sau mới gào lên như núi lửa phun trào, “Anh có tư cách gì nhắc đến mẹ tôi? Lưu Đại Quốc cho anh cái gì để anh ở đây vờ vịt nhân nghĩa? Mẹ kiếp nó dối trá!”

Lời chất vấn như chọc thủng tâm can này cũng khiến Cao Tuấn chấn động, mây đen mù mịt kéo đến, phủ kín khuôn mặt anh, đôi mắt như bị ai cầm dao đâm thủng, phần nộ như ngọn lửa chậm rãi tràn ra, đan thành tấm lưới chằng chịt đáng sợ giữa hai người.

Ánh mắt thất vọng của Cao Tuấn như thanh kiếm nhọn tiến quân thần tốc, lưỡi kiếm sắc ngọt đâm vào mắt Dương Đào, xuyên thủng linh hồn và thân thể cậu, cú shock to lớn khiến đôi tay cậu bất giác run rẩy, dường như chốc lát nữa cũng sẽ bị ánh mắt kia xé rách, mãi mãi không được siêu sinh.

Đây là lần đầu tiên hai người cãi vã kịch liệt như vậy.

Dương Đào rũ mắt, im lặng như đã nhận thua, tới khi tỉnh táo lại, hai người cùng hối hận vô cùng, có sao phải vì một người không đáng nhắc tới mà nói những lời tổn thương nhau, về mặt cả hai cùng dịu lại, nhưng vẫn bướng bỉnh như hai đứa trẻ, không ai chủ động lên tiếng xin lỗi ai.

Dương Đào đưa hết tiền để dành trang hoàng nhà mới cho Lưu Lộ, dặn cô bé cầm tiền đi khám bệnh cho Lưu Đại Quốc, Lưu Lộ hỏi cậu không muốn đi thăm ba sao? Khóe miệng Dương Đào giật giật, không đáp lời, cậu sợ Lưu Lộ nghe những lời này sẽ khó chịu trong lòng, dẫu sao một người là ba, một người là anh, bên nào cũng là máu mủ tình thâm với cô bé.

Mấy ngày nay Dương Đào buồn khổ vô cùng, cảm giác sống với nhau đã lâu mà Cao Tuấn vẫn không hiểu cậu, những áp lực và phiền muộn này cậu lại không muốn nói với Tôn Tiểu Hải, nhân lúc làm việc ở quán bar, cậu bèn dốc bầu tâm sự với Hồng Hoa để nguôi ngoai trong lòng.

“Lão giết heo là đồ khốn nạn, em chẳng sợ bị sét đánh, em cứ chửi lão thế đấy!” Hôm đó Dương Đào đã uống chút rượu, nhân lúc chưa đông khách, cậu ngồi trên chiếc ghế dài trong góc, tâm sự với Hồng Hoa, “Nghĩ em là gì? Giẻ lau à? Dùng xong thì ném góc tường à? Tiền của em được gió thổi đến à? Mẹ nó chứ hát câu nào mới được tiền câu đó, cổ họng ông mày chai cứng rồi, lão có biết không?”

Cái khổ của người khác tất nhiên không gọi được thương cảm của Hồng Hoa, cô chỉ nể mặt Dương Đào mà ngồi cùng thôi, vừa nhấm ô mai vừa lơ đãng nghe cậu cầu nhàu, A Lượng thấy vậy thì xua Hồng Hoa đi, ngồi xuống cạnh Dương Đào, thân thiết vỗ vai cậu.

“Thanh Vũ này, anh Hạo nghe nói về chuyện của cậu rồi, nhưng ảnh bận quá, không có thời giờ an ủi cậu nên dặn anh khuyên cậu nghĩ thoáng lên chút.” A Lượng vừa nói vừa rút một điều thuốc nhét vào tay Dương Đào, “Loanh quanh chỉ chuyện tiền thôi mà? Anh Hạo dặn anh chuyển lời nói cậu đừng buồn, nếu cần ảnh sẽ giúp cho.”

“Anh Hạo đã chăm sóc em lắm rồi, em không thể đòi anh giúp nữa, làm vậy người khác lại nói ra nói vào.” Dương Đào thở dài thườn thượt, ngậm thuốc lá trên miệng, hít vào từng hơi, tinh thần căng thẳng dần được thư giãn, tựa như khó chịu trong lòng đều được giải phóng theo từng đợt hít vào thở ra.

“Sao rồi? Đờ hơn nhiều chưa?” Thấy Dương Đào khép hờ hai mắt, dựa vào sofa, vẻ mặt thanh thản, khóe mắt A Lượng lóe lên ý cười không rõ suy tính.

“Thuốc này hay thật, em thích...” Vẻ mặt Dương Đào gần như say mê, khuôn mặt cậu trong làn khói đẹp tới không thực.

Sau trận cãi vã nọ, thỉnh thoảng Dương Đào ở lại ký túc xá trong quán bar, nhưng phần lớn thời gian vẫn về nhà ăn cơm cùng Cao Tuấn, cùng xem TV, cùng ngủ, nhưng ít trò chuyện hơn hẳn, thậm chí có lúc còn im lặng rất lâu, hoặc chơi game trên điện thoại, hoặc đeo tai nghe nghe nhạc.

Đối với sự thay đổi của Dương Đào, hiển nhiên Cao Tuấn cũng nhận ra, nhưng cho đến giờ anh vẫn giữ thói quen không hỏi, không nói, cậu muốn thế nào thì cứ thế đó.

“Hút ít thôi, không sợ thủng phổi à?” Thấy gạt tàn chật ních đầu lọc thuốc, Cao Tuấn liếc Dương Đào, không khỏi nhú mày căn dặn.

“Em toàn hút như thế, sao trước anh không nói mà giờ lại chê bai?” Dương Đào tiếp tục hút, mắt nhìn ra cửa sổ.

“Em định cãi cò với anh phải không?”

“Anh định đuổi em đi phải không?”

“...”

Cao Tuấn không hiểu tại sao hai người lại thành như bây giờ, chút quan tâm tối thiểu cũng bị coi là khiêu khích ác ý, Dương Đào cũng không hiểu tại sao tính tình mình càng lúc càng nóng nảy, kiêu nóng nảy không thể tự chủ được, chỉ một tia lửa nhỏ cũng bùng lên hỏa hoạn.

Tuy trước đây đã cảm thấy Dương Đào vô thức thay đổi rất nhiều từ sau khi vào làm ở quán bar, nhưng những thay đổi của cậu đều nằm trong phạm vi có thể chấp nhận được, không có gì đáng trách, mãi cho tới một ngày nọ, rốt cuộc Cao Tuấn mới bàng hoàng nhận ra, Dương Đào đã thay đổi chóng mặt, khiến anh thật sự kinh hoàng.

Đó là một buổi chiều gió yên biển lặng, Cao Tuấn và Tống Huy cùng đến quán bar giao hàng, làm công việc vận chuyển trà vào kho hàng như thường lệ.

“Anh Hạo, Cao Tuấn đến giao hàng kìa, giờ đang ở nhà kho.” Trong gian phòng sương khói lượn lờ, A Lượng ghé vào tai Chu Hạo Vũ thông báo.

Qua làn khói trắng vẫn vít, Chu Hạo Vũ nhìn đám bè bạn đàn em túm tụm uống rượu đánh bài, ánh mắt dừng lại ở Dương Đào một tay kẹp thuốc, một tay cầm bài, chỉ thấy ba cúc áo sơ mi trên cửa cậu đã rộng mở, làn da màu lúa mạch khêu gợi vô cùng, cà vạt ngắn màu đen vắt trên cổ, vẻ mặt cậu rất kỳ lạ, đôi mắt chẳng chịt tơ máu, cả người toát lên vẻ chán chường.

“Đưa nó và Huy tử đến căn phòng trước mặt, gọi ít rượu mang vào, cứ nói là để thăm nom bọn nó.” Chu Hạo Vũ khẽ ngược lên, đôi mắt lấp lóe sự gian ngoan, hần hạ giọng dặn dò, “Đừng để Thanh Vũ biết.”

“Dạ rõ!” A Lượng nhìn mặt đoán ý, am hiểu tươi cười.

Giao hàng xong xuôi, Cao Tuấn và Tống Huy đang định ra về thì một nhân viên tạp vụ chạy tới, báo tin rằng ông chủ đã bố trí cho hai người vào phòng nghỉ ngơi một lát, đền đáp công lao mấy ngày giao hàng vất vả. Tống Huy nghe vậy thì sung sướng lôi Cao Tuấn vào quán bar, dưới sự hướng dẫn của nhân viên tạp vụ, hai người đi vào một gian phòng trống.

Chẳng mấy chốc, có người đưa rượu Tây đất tiền và đồ nhắm lên, Tống Huy lập tức khui chai rượu vang năm 82, rót vào ly hít hít hà hà, say mê ra mặt.

Mà Cao Tuấn chỉ lặng lẽ ngồi trên sô pha, thoát nhìn hơi mất tự nhiên.

“Anh Tuấn, thất thần gì nữa? Uống đi chứ!” Tống Huy vừa nói vừa nhấp một ngụm, “Oài, rượu xịn đúng là khác hẳn, thơm vải luôn ạ!”

Tống Huy mê mải tự tiêu khiển, Cao Tuấn đảo mắt nhìn quanh, cảm giác đứng ngồi không yên, bèn dứt khoát bỏ ra ngoài, “Huy tử, chú cứ uống đi, anh đi xem Đào Đào có ở đây không.”

Cao Tuấn rời khỏi phòng, đang định đi ra sảnh, lại vô tình nghe thấy giọng Dương Đào vọng ra từ căn phòng đối diện, giọng điệu sắc mùi hợm hĩnh và ác độc.

“Mở mắt chó của mày ra xem tao đánh cây gì, mẹ kiếp mày mù à?” Dương Đào vừa dứt lời, tiếng tát tai vang dội vọng ra, “Mày biết tao từ đâu ra không? Từ trại cải tạo! Nhỏ xú tao đã phang gãy tay người ta rồi biết không? Giờ cho tao con dao là tao chặt tay mày! Mày có mấy cái mạng mà dám chọc tao?”

Nghe những lời này, trái tim Cao Tuấn thất lại, như khối thịt diên cuồng quấy đạp trong lồng ngực, anh rón rén bước tới bên cánh cửa khép hờ, lặng lẽ đẩy ra thành khe hở, qua khe hở nhỏ nhoi, anh thấy trong phòng có rất nhiều đàn ông, không hút thuốc thì uống rượu, không gian mờ mịt khói thuốc, thấp thoáng còn thấy Chu Hạo Vũ bắt chéo chân ngồi trên chiếc sô pha ngay chính giữa, thích thú quan sát cảnh tượng đang diễn ra, những người khác cũng tỏ vẻ hào hứng xem kịch vui.

Cao Tuấn dần lòng nhìn sang bên kia, tức thì hai mắt trợn to, đồng tử rút lại.

Chỉ thấy một cậu con trai cời trần run rẩy quỳ gối trước mặt Dương Đào, liên tục van nài gì đó, mà Dương Đào lại giơ chân đạp lên bả vai gần như đã xụi lơ của cậu ta, sau đó dúi đầu lọc thuốc đang cầm trong tay xuống ngực cậu ta.

Đầu lọc thuốc ấn vào da thịt phát ra tiếng xì xèo đáng hận, lửa đốt cháy da, tạo thành vết bỏng đen sì đáng sợ.

Dương Đào không biến sắc trường trường nhìn người nọ, ánh mắt không chút thương tình, khuôn mặt đẹp đẽ chỉ còn nhẫn tâm và tàn bạo.

“Biết lỗi chưa?” Dương Đào lạnh lùng cao ngạo nhìn người nọ, cậu trai kia sợ hãi gật đầu, giơ hai tay xoa nắn căng chân đặt trên vai mình, dè dặt vén ống quần, sau đó vừa hôn vừa liếm cổ chân Dương Đào, như chú chó ra sức lấy lòng chủ.

Đám người xung quanh phá lên cười, Dương Đào vẫn không biến sắc, đôi mắt đỏ ngầu như thú dữ bạo ngược.

Cao Tuấn kinh hãi trước hình ảnh này, nếu không tận mắt chứng kiến, anh sẽ không thể tin Dương Đào có thể hành động như vậy, rốt cuộc là thứ gì khiến cậu thay đổi tới mức ấy, không hề báo trước, thậm chí không thể phát hiện ra.

Đây là đứa nhỏ mà anh yêu? Đây là người con trai tên Dương Đào? Cao Tuấn chết sững tại chỗ như bức tượng, trước mắt mờ mịt hư vô, khung cảnh xung quanh chập chờn như ảo giác, hình ảnh vụn vụn kia khiến con tim anh đau nhói, mà giờ khắc này, anh cũng thật lòng hi vọng tất cả chỉ là ảo giác mà thôi.

Cao Tuấn không biết mình rời khỏi quán bar như thế nào, về tới nhà như thế nào, ý thức của anh đã trống rỗng, cảm giác duy nhất còn lại là bàng hoàng, trong đầu quanh quẩn hình ảnh Dương Đào lạnh lùng đạp người khác dưới chân, ánh mắt lạnh buốt như sông băng ngàn năm không đổi.

Dương Đào không biết Cao Tuấn đến quán bar, gần nửa đêm cậu mới về nhà, nhưng lúc này, sự ảm áp cậu trông đợi đã không còn nữa.

Trong nhà tối om, Dương Đào sợ đánh thức Cao Tuấn, rón rén bước vào, lúc đến bên giường mới phát hiện Cao Tuấn không ngủ, chỉ lặng lẽ ngồi ở đầu giường, cả thân thể chìm trong bóng tối.

“Tuấn? Anh chưa ngủ à?” Dương Đào bật đèn, tại khoảnh khắc bóng tối bị xua tan, cậu mới trông thấy vẻ bi thương ngập tràn trên mặt Cao Tuấn, nhưng cậu không lưu tâm, chỉ rút tấm thẻ trong túi ném lên bàn, giải thích, “Chỗ này em có hai tháng lương gần đây, sắp vào Đông rồi, cầm đóng tiền máy sưởi đi.”

“... Em vừa tan làm hả?” Cao Tuấn không nhúc nhích, vẫn ngồi im tại chỗ, mắt vẫn nhìn xuống chân.

“Vâng, hôm nay làm ăn tốt nên về muộn chút, anh đừng chờ em, ban ngày anh đi làm cũng mệt rồi, đừng lo cho em nữa.”

“Làm ăn tốt thế sao? Tốt đến nỗi em chẳng cần biết gì hết, đập người khác dưới chân như ở chỗ không người, sỉ nhục thóa mạ người ta chẳng khác nào gia súc?”

Dương Đào thót bụng trước những lời Cao Tuấn vừa nói, nửa điều thuốc trong tay rớt xuống đất.

“Em biết anh nhìn thấy gì không? Anh không dám tin vào mắt mình nữa.” Cao Tuấn kinh hãi nhìn Dương Đào, giọng nói khê run rẩy, “Em thay đổi quá nhiều, từ khi bắt đầu làm ở quán bar kia, em không ngừng thay đổi, con người lương thiện đơn thuần ngày xưa càng lúc càng mờ nhạt, em bây giờ giống như bị cái gì đó mê hoặc và kìm hãm, càng ngày anh càng không hiểu nổi em.”

Dương Đào thật lâu không đáp, môi mím lại, cậu không muốn thanh minh, cũng không muốn nói với Cao Tuấn về những buồn khổ trong lòng mình, nếu ngay cả anh cũng không hiểu thì chẳng còn ai hiểu nữa, cậu việc gì phải thanh minh.

“Sao anh giống mấy bà thím trong khu này thế, bô lô ba la nói cái gì em chẳng hiểu.” Dương Đào lảng tránh, ngược lại càng giấu đầu hở đuôi.

“Em có thể càn quấy trước mặt Chu Hạo Vũ như thế, chứng tỏ bình thường hấn cũng dễ mặc em tác oai tác quái.” Cao Tuấn lạnh nhạt nói, “Anh cũng biết ông chủ Chu, hấn là cháu trai của chủ tịch công ty anh, hay là em thấy hấn có tiền có thế, định theo hấn vinh hoa phú quý cả đời? Đào Đào, em tỉnh lại đi! Loại đàn ông đó chỉ đùa bỡn với em thôi, chơi nát em rồi sẽ ném em vào sọt rác!”

“Đời em hèn tự em sống, muốn sống thế nào là chuyện của em, không cần anh bận tâm!”

“Thế hả? Giờ là chuyện của em thôi hả? Cuối cùng em cũng không cần anh nữa hả?” Cao Tuấn nở nụ cười đau thấu tâm can, anh không hiểu vì sao Dương Đào dễ dàng sa ngã vào thế giới không thuộc về cậu tới vậy, thậm chí còn vì cái thế giới đó mà gạt đi ý tốt anh dành cho cậu.

“Em thấy người thay đổi là anh mới đúng!” Dương Đào hai mắt đỏ ngầu, “Ngày xưa lúc nào anh cũng tưởng tượng cuộc sống sau này của chúng ta, rồi chẳng rõ từ bao giờ anh thay đổi, anh không còn tin em, em bảo mua nhà mới, anh cũng không hề phấn khởi, bộ dạng như thể không muốn ở bên em cả đời, em biết em làm phiền anh, làm phiền anh gần mười năm, anh hận em vì em phá hủy cuộc sống của anh, không thì giờ này anh đã lấy vợ sinh con, gia đình êm ấm từ lâu rồi phải không?”

Dương Đào nói năng lộn xộn, hét la hét ầm ĩ như đã mất kiểm soát, ngay cả chính cậu cũng không hiểu, vì sao đột nhiên cậu phải ép mình rơi vào tuyệt vọng, bao nhiêu năm nghèo túng bần cùng ở bên Cao Tuấn, cậu chưa từng tuyệt vọng, nhưng tới bây giờ, tới lúc phơi bày, xé nát, rũ bỏ tất cả tự tôn trước mặt anh, cậu lại rơi vào tuyệt vọng.

“Em nói thế, thực chất là anh hận em hay em hận anh? Nghĩa là mười năm nay em chỉ có hận anh phải

không?”

“Đúng thế! Em đã bảo em đang chờ anh đuổi em đi còn gì?” Dương Đào lại tự ép mình đến bờ vực thẳm, ánh mắt sắc như dao tàn nhẫn cửa vào lòng Cao Tuấn.

“... Anh biết mà, sớm muộn gì em cũng rời bỏ anh.” Giọng Cao Tuấn trầm xuống, tản mát nỗi đau thương, “Đào Đào, em đi đi, nếu em đã muốn đi thì anh sẽ không trơ trên núi kéo em làm gì, em đi đi...”

Dứt lời, Cao Tuấn im lặng, hờ hững nhìn Dương Đào cũng không lên tiếng, tới khi cậu thu dọn hết đồ đạc, rời khỏi căn nhà đã chung sống bao ngày đêm, cả hai vẫn không nói với nhau một lời.

Dương Đào đi rồi, căn phòng chìm trong tĩnh mịch, Cao Tuấn bần thần ngồi trên giường, thật lâu sau vẫn hồn bay phách lạc, anh không biết Dương Đào có trở về không, có lẽ cậu sẽ không bao giờ về nữa.

Lê bước chân mỗi một ra đầu hẻm, Dương Đào ngoái lại, nhìn cột mốc đường cũ kỹ đầu con hẻm Nghênh Xuân, qua quýt chùi nước mắt, cất bước hướng về quán bar Devil.

— Đêm nay, sẽ là đêm không ngủ...

17. Chương 17: Tình Sâu Tận Tử

Đêm đó, Cao Tuấn không hề chớp mắt, anh bắt đầu hối hận vì mình quá lỗ mẫn và xúc động, có lẽ Dương Đào cũng chỉ muốn cải thiện cuộc sống của hai người, anh chỉ cần kiên nhẫn hơn một chút, khuyên cậu bỏ việc ở quán bar, tìm cho cậu công việc khác là được thôi mà? Sao phải kiên quyết đuổi cậu đi, để cậu một mình lang thang nơi nào không rõ, nếu cả anh cũng bỏ rơi cậu thì còn ai quý trọng cậu, còn ai thương cậu bằng cả tấm lòng đây?

Đứa nhỏ tên Dương Đào ấy, mãi mãi là chiếc xương sườn mềm mại nhất, dễ tổn thương nhất, dễ đau đớn nhất của anh.

Cao Tuấn quyết định, chờ Dương Đào tỉnh táo lại, anh sẽ đi tìm cậu nói chuyện.

Trên đường đến quán bar, Dương Đào lại nhận được điện thoại của Lưu Lộ, mục đích vẫn là xin tiền.

“Tạm thời anh không còn tiền nữa, Lưu Đại Quốc vẫn còn một ông anh với hai bà chị cơ mà? Bảo người ta hỗ trợ cho!” Dương Đào khó chịu xoa nắn ấn đường.

“Cũng vay của họ rồi, ba nói ngại vay thêm, bảo em đi vay anh.” Nghe hết câu này, Dương Đào ù cả tai, chẳng biết nên khóc hay nên cười. Thấy Dương Đào không đáp, Lưu Lộ thử ướm lời, “Hay là em đi tìm

chú Cao, bảo chú ấy...”

“Đừng tìm anh!” Dương Đào lập tức ngắt lời, “Để anh nghĩ cách, bao giờ có tiền sẽ gọi cho em.”

Dập máy, một thứ mỗi một chưa từng có xâm nhập khắp toàn thân Dương Đào, từ đầu đến chân chỉ thấy rã rời.

“Thanh Vũ, sao lại quay về?” Đến quán bar, A Lượng thấy Dương Đào ngẩn ngơ xuất hiện thì không khỏi kinh ngạc.

“... A Lượng, cho em điều thuốc!” Dương Đào ngáp vài cái, cả người mềm nhũn, đứng cũng không vững.

“Đây, có ngay!” Khuôn mặt A Lượng thấp thoáng vẻ bí hiểm rất khó nhận ra, nhiệt tình đưa thuốc cho Dương Đào, “Nhưng từ sau muốn hút thì phải tìm anh Hạo, ảnh tịch thu hết của anh rồi, bảo là hàng nhập khẩu loại xịn nhất, tiền cũng không mua được, để ở chỗ anh chỉ tổ lãng phí, ha ha ha!”

Dương Đào uể oải đáp lời, hờ hững đi vào phòng hóa trang khóa cửa lại, thể xác và tinh thần đã quá rệu rã, trong đầu văng vẳng những lời Cao Tuấn nói, từng câu từng chữ như đâm vào tim cậu, liệu có phải tận sâu trong lòng anh, cậu chưa bao giờ đáng được yêu thương?

Vẫn muốn bước cùng Cao Tuấn trên con đường này, vẫn muốn biết sẽ đi được bao xa, vẫn biết tới lúc nào đó sẽ bị ép dừng lại, hai người chia hai ngã, mỗi người một lối riêng... Thực ra đến tận lúc này, trong lòng cả hai vẫn đều không dám chắc, không muốn nghĩ, cũng không dám nghĩ, thấp thỏm lo âu, sợ cái ngày ấy đến.

Bây giờ ngày ấy đã đến, đến thật sự, đến quá nhanh, không kịp phòng bị, như một viên đạn bắn vào sau đầu cậu, chưa kịp thấy đau đã gục xuống trong vũng máu.

Phun ra làn khói cuối cùng, Dương Đào nhắm mắt lại, cảm xúc dần lắng xuống, tới khi chậm rãi thiếp đi.

Trong mộng, cậu trở về năm mười bốn tuổi, bơ vơ không nơi nương tựa, áo quần đơn bạc lang thang trên đường giữa trời Đông giá rét, đói khát đã lâu khiến cậu nghĩ mình sắp lìa đời, đúng lúc đó, một người đàn ông với đôi mắt ngời sáng như ánh mặt trời, mỉm cười khoác cho cậu chiếc áo, đặt bát mì nóng hổi vào tay cậu rồi xoay gót bỏ đi, từ đó về sau mãi mãi không gặp lại...

Ngày hôm sau tỉnh lại, Dương Đào vừa mở mắt đã thấy cực kỳ khó chịu, toàn thân mất hết sức lực, đầu óc mờ mịt, cậu chuyển sang nhìn gương, khuôn mặt tái nhợt vô hồn nhìn lại cậu, đã ngủ một mạch cả đêm nhưng vẫn rất mệt mỏi, vì thế cậu đến ký túc xá nằm ngủ cả ngày, mãi tới sát giờ làm việc mới vô tri vô giác quay lại quán bar.

“Anh Hạo, em thấy hơi khó chịu, chắc bị cảm rồi, sợ hôm nay không lên hát được.” Thấy Chu Hạo Vũ từ trong phòng đi ra, Dương Đào mơ mơ màng màng nói với gã.

Chu Hạo Vũ ung dung ngấm ngấm khuôn mặt Dương Đào, ra hiệu cho cậu theo hần lên lầu, “Sắc mặt em kém lắm, theo tôi lên lầu nghỉ ngơi chút đã.”

“Em cũng không biết bị gì, tối qua ngủ say lắm, cả ngày hôm nay cũng ngủ, nhưng vẫn mệt không chịu được.” Dương Đào tinh thần sa sút, giống con rối gỗ mất hết khả năng suy nghĩ, bất tri bất giác đi theo Chu Hạo Vũ lên lầu, bước vào căn phòng riêng của gã.

“Chắc em bị cảm rồi.” Chu Hạo Vũ đón Dương Đào vào cửa, dẫn cậu ngồi xuống sofa, sau đó đi thẳng vào buồng ngủ, Dương Đào day day thái dương, không để ý Chu Hạo Vũ làm gì, cậu không nhìn thấy hần mở tủ quần áo trong phòng ngủ, trong tủ đặt két sắt, hần mở két, lấy ra một lọ thuốc.

“Vừa hay tôi có thuốc cảm, em uống trước đi.” Chu Hạo Vũ ra khỏi phòng ngủ, rót cốc nước, dốc hai viên thuốc trong lọ đưa cho Dương Đào.

Nhìn hai viên thuốc đỏ xen vàng trong tay Chu Hạo Vũ, Dương Đào không lập tức đón lấy, mà khước từ bằng ánh mắt ngờ vực và thận trọng.

“Chỉ là thuốc cảm bình thường thôi mà, em không bị cảm thì uống cũng chẳng làm sao.” Chu Hạo Vũ ra vẻ thoải mái tươi cười, “Chẳng lẽ em còn sợ tôi đầu độc em à? Vậy tôi uống cho em xem nhé.”

Nói đoạn, Chu Hạo Vũ uống luôn hai viên thuốc trong tay, rồi mỉm cười thản nhiên với Dương Đào.

Thấy sắc mặt Dương Đào thoáng dịu đi, Chu Hạo Vũ biết cậu đã buông lỏng cảnh giác, bèn dốc thêm hai viên trong lọ đưa cho cậu, lúc này Dương Đào chỉ ngập ngừng một lát, nhưng dựa trên tín nhiệm với Chu Hạo Vũ, cậu vẫn uống hai viên thuốc nọ.

Hai viên thuốc Chu Hạo Vũ vừa uống đúng là thuốc cảm, nhưng hai viên mới đưa cho Dương Đào lại là ma túy đá ngụy trang thành thuốc cảm, thành phần chủ yếu là “đá” (methamphetamine), tác dụng gây ảo giác và kích dục rất mạnh, hơn nữa còn rất dễ sinh nghiện.

“Em lên giường ngủ một lát đi, ngủ dậy là khỏe thôi.” Giọng Chu Hạo Vũ truyền đến, dịu dàng như vọng lại từ trong mộng.

“Vâng...” Dương Đào mơ màng đi vào phòng ngủ, bước chân nhẹ bẫng.

Dương Đào nằm trên giường, muốn ngủ nhưng cứ chập chờn nửa mê nửa tỉnh, khoảng nửa giờ sau, đột nhiên cậu thấy cổ họng khô khốc, hai má nóng bừng, cả người nóng ran như lửa đốt, bí bách vô cùng.

“Mình sốt rồi...” Dương Đào lăm bắm ngồi dậy, mơ màng cởi quần áo.

“Em sao thế? Khát nước không?” Âm thanh vừa xa lạ, vừa quen thuộc như vọng lại từ nơi xa lắm, Dương

Đào cố gắng ngược mắt lên nhìn, nhưng trước mắt lơ mơ như sương mù bao phủ, không nhìn được gì cả, thấp thoáng giữa màn sương mờ ảo, cậu trông thấy khuôn mặt Cao Tuấn, không sai, chính là Cao Tuấn, đường nét khuôn mặt ấy, rõ ràng là Cao Tuấn...

“Tuấn...” Dương Đào thì thầm, hơi thở bất giác nặng nhọc, cả người nóng tới khó chịu.

Dương Đào trước mắt Chu Hạo Vũ lúc này, khuôn mặt tuần tú ửng đỏ, là thứ màu sắc mê hoặc nhất, khiến người ta dễ động tâm, động tình nhất...

Chu Hạo Vũ nhìn cậu, ham muốn cuộn cuộn tuôn trào.

Hắn chậm chậm cúi xuống, ghé sát vào môi Dương Đào, khẽ cắn một cái, hai người vội vàng ôm chặt lấy nhau, va chạm, quần quýt, rung động.

Dương Đào dùng răng cắn mở cúc áo sơ mi của Chu Hạo Vũ, cuống cuồng ngậm lấy viên thịt nhỏ trước ngực hắn, hung hãn cắn mút, như muốn lôi kéo trái tim hắn ra ngoài.

Chu Hạo Vũ giơ tay túm đầu Dương Đào, nắm tóc cậu lôi về phía sau, Dương Đào bị ép ngửa mặt lên, Chu Hạo Vũ tức thì lấp kín đôi môi ướt át nóng hổi của cậu, rút hết tình yêu điên cuồng cổ chấp vào sâu trong cậu, không cho cậu trốn thoát...

Vừa như chìm trong mộng ảo, vừa như đứng giữa hiện thực, phía sau có người cầm dao nhọn đuổi theo cậu, Dương Đào liều mạng chạy về phía trước, cuối cùng chạy tới bờ vực, người phía sau ném con dao về phía cậu, Dương Đào hoảng sợ hét lên, bàn chân bước hụt, chỉ trong tích tắc đã rơi xuống vực sâu thăm thẳm...

“A!” Dương Đào giật mình tỉnh lại, vàng trán lấm tấm mồ hôi lạnh, cố gắng ổn định nhịp thở, cậu đưa mắt nhìn quanh, phát hiện mình đang lẻ loi nằm trong phòng ngủ phía trên quán bar.

Dương Đào cúi xuống nhìn lại mình, áo quần vẫn ngay ngắn chỉnh tề.

Cậu đã không còn mộng lung như trước, cả người cũng thoải mái hơn, nhưng chẳng rõ vì sao dạ dày quặn thắt, muốn ói mà không ói được. Dương Đào đứng dậy, đi vào buồng vệ sinh bên cạnh, xả nước lạnh rửa mặt.

Lúc này, một bác gái làm trong bếp bưng đồ ăn vào phòng, báo cho Dương Đào hay, “Ông chủ dặn bác mang đồ ăn lên cho con, để con ngủ dậy thì ăn.”

“Dạ, vậy bác cứ để đây, con cảm ơn bác.” Dương Đào vừa cầm khăn bông lau mặt vừa đáp.

Cả ngày không ăn gì, dạ dày trống rỗng, chờ bác gái ra ngoài, Dương Đào cầm đĩa chuẩn bị lấp đầy bụng, ánh mắt lơ đãng nhìn sang chiếc giường lớn trong phòng, đầu óc cậu thỉnh thoảng chần động, bên tai như có

tiếng sấm nổ vang.

Dương Đào buông đũa, vội vã chạy tới bên giường, lật chăn lên nhìn, chỉ thấy trên tấm ga giường sẫm màu có vài giọt chất lỏng trắng tinh cực kỳ nổi bật, nổi bật tới nhức mắt...

“Thế này là...” Dương Đào kinh ngạc, sững sờ ngay tại trận, cố gắng nhớ lại chuyện vừa xảy ra, cậu cho rằng mình nằm mơ thấy Cao Tuấn, cho rằng mình tự an ủi trong mơ rồi cực khoái, nhưng giờ ngẫm lại, vì sao hình ảnh trước mắt cậu chân thực đến mức ấy, giống như Cao Tuấn đã thật sự tới đây.

Dương Đào tròn mắt nhìn, chạy vào buồng vệ sinh cởi cúc áo sơ mi, rành rành trông thấy những dấu hôn đỏ thắm, mạch máu khắp người cậu như bùng nổ, thái dương nổi gân xanh, cả người tỏa ra luồng khí lạnh lẽo u ám, như khối nham thạch xanh xám nặng nề.

“Thanh Vũ, em dậy chưa?” Đúng lúc đó, Chu Hạo Vũ quay lại phòng ngủ, mặt mày hớn hở bước về phía Dương Đào.

Đợi hần đến gần, Dương Đào thành linh tóm lấy áo hắn, như con thú hoang nổi giận dồn hắn vào tường, ánh mắt hung tợn độc ác xưa nay chưa từng thấy.

“Anh cho tôi uống thuốc gì?”

Chu Hạo Vũ bình tĩnh nhìn Dương Đào, hết sức thản nhiên đáp lại, “Thuốc cảm bình thường ấy mà, bây giờ em đỡ nhiều rồi đấy thôi?”

Dương Đào không thể tin mà nhìn Chu Hạo Vũ, hai mắt đỏ ngầu, “Anh làm gì tôi?”

Chu Hạo Vũ im lặng một thoáng, giọng điệu vừa trầm ấm, vừa hồn nhiên bình thản như lưỡi dao đâm vào lòng Dương Đào, “Chắc em nhầm tôi thành người khác, nhưng em chủ động quá, tôi không từ chối được, em biết rõ là tôi thích em, đối diện với người mình thích, lý trí là thứ vô dụng nhất, tôi đâu có muốn làm gì em, tôi yêu em còn chẳng hết, sao có thể làm gì em chứ?”

“Tôi đã bảo nếu anh còn nói kiểu đó thì tôi sẽ bỏ đi, không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa, anh quên rồi sao?” Dương Đào gào thét.

“Không, tôi nhớ mà, thôi được rồi, nếu em không muốn nghe thì tôi không nói nữa.” Chu Hạo Vũ gỡ bàn tay Dương Đào nắm áo mình ra, rút một tấm thẻ ngân hàng đưa cho cậu, “Tôi biết em đang gặp khó khăn, cha dưỡng em cần nhiều tiền chữa bệnh, chỗ này có hai mươi vạn, em giữ lấy mà dùng, không phải cho không em đâu, đây là tôi ứng trước tiền lương của em, nên em không được đi đâu hết.” (~700 triệu VND)

Dương Đào nhìn tấm thẻ ngân hàng trong tay, tim đập dồn dập, cõi lòng chua xót tràn trề, cảm giác của cậu lúc này rất giống một chú chim bị nhốt trong lồng, mở miệng hít thở khắp mọi hướng, nhưng cố gắng cách mấy cũng không thể thoát ra ngoài.

“Em bình tĩnh nghĩ lại xem tôi tốt với em thế nào? Tôi không bao giờ làm khó em, không bao giờ ép buộc em điều gì, nhưng tôi tình nguyện giúp em, cam tâm tình nguyện giúp em, em hiểu không?” Chu Hạo Vũ thủ thỉ như móc tim móc phổi, ánh mắt thành khẩn thật sự khiến người ta xúc động.

Đáy lòng Dương Đào sóng cuộn biển gầm, cậu cắn chặt môi, cố gắng giữ mình không sụp đổ, nhớ đến em gái bất lực rơi lệ, trái tim cậu chùng xuống, nhục nhã ê chề.

Dương Đào nắm chặt tấm thẻ ngân hàng, ép mình tỉnh táo lại, hờ hững mở miệng nói, “Anh Hạo, tiền nợ anh tôi sẽ trả, tôi sẽ bán mạng ca hát trả lại cho anh, không chỉ vì tiền, mà còn vì lòng tin của tôi đối với anh, tốt nhất anh đừng phụ lòng tôi!”

Thời giờ từng khắc trôi qua, hai người im lặng mặt đối mặt, sóng ngầm mãnh liệt trong đôi mắt...

Đã một tuần trôi qua, Dương Đào vẫn không về nhà, cậu chưa từng giận dữ lâu như vậy, Cao Tuấn lòng như lửa đốt, thật sự không chờ được, bèn tranh thủ cơ hội giao hàng đến quán bar để đi tìm cậu, định mềm mỏng nói chuyện cho cậu bớt giận.

Nhưng đảo một vòng khắp quán bar, Cao Tuấn không tìm thấy Dương Đào, ngược lại còn bất cẩn đụng phải A Lượng.

“Xin lỗi, tôi đến tìm Dương Đào.” Cao Tuấn xin lỗi A Lượng, kính cẩn giải thích.

“Ồ, tìm Dương Đào hả, nó không có đây đâu, mấy hôm nay hát nhiều quá, anh Hạo sợ nó mất giọng nên cho về nghỉ rồi.” A Lượng tay dứt túi quần, dùng ánh mắt dò xét đánh giá Cao Tuấn.

“À, vậy thì cảm ơn, tôi về đây.” Cao Tuấn quay bước, đang định ra về thì bị A Lượng gọi giật.

“Cao Tuấn!” Giọng điệu lạnh cóng như băng của A Lượng khiến Cao Tuấn thót bụng, anh dừng bước, quay lại nhìn gã, thấy gã nở nụ cười khinh miệt, “Người ta hay bảo sống là phải biết mình đứng ở đâu, sao anh cứ phải trào cao làm gì, anh nên biết, Dương Đào là ca sĩ được quán bọn tôi hết lòng nâng đỡ, anh Hạo cũng có bạn bè trong giới showbiz, biết đâu về sau lại giúp nó nổi tiếng, nếu cuộc sống riêng tư của nó mà lộ cho người ngoài biết thì... A ha ha, tôi không có ý gì đâu, tôi chỉ mong tương lai nó không bị ai cản bước mà thôi.”

Cao Tuấn nhướn mày, lạnh lùng nhìn A Lượng, không đáp lời, một lát sau mới chậm rãi rời khỏi quán bar.

Đêm Đông ít người qua lại, tối đen như mực, Cao Tuấn hờ hững nhìn con phố trống trải, đầu óc trống rỗng.

“Tương lai bị ai cản bước... Tương lai bị ai cản bước...” Lời lẽ gai góc như gió lạnh đâm vào thân thể, khiến Cao Tuấn rùng mình, anh đành phải bọc kín quần áo, rảo bước vội vã trở về hẻm Nghênh Xuân, chỉ có đi về hướng ấy, trái tim lạc lõng của anh mới nhận được chút động viên.

Dọc theo con đường quen thuộc, trở về tòa nhà cũ kỹ, Cao Tuấn ngược lên nhìn, đôi mắt tức khắc tỏa sáng, vì căn hộ nhỏ trên tầng ba, nơi thuộc về anh và Dương Đào có ánh đèn.

Cao Tuấn mừng rỡ chạy lên lầu, vội vàng mở cửa, quả nhiên Dương Đào đã trở lại, đang ngồi trong nhà đợi anh, sắc mặt cậu hơi tái, như đã bị nhung nhớt dày vò quá lâu.

“Đào Đào!” Cao Tuấn bước tới trước Dương Đào, đôi mắt tràn trề ý cười ấm áp, dường như đã quên hết những điều không thoải mái từ lâu.

Dương Đào lại khẽ cúi đầu, vẻ như hổ hẹn trong lòng, chẳng biết phải đối diện với anh thế nào.

Hai người cùng muốn nói lại thôi, sắp xếp mãi vẫn không biết làm sao mở miệng, bèn dứt khoát ôm chầm lấy nhau, đứng sai ném hết, chỉ biết rằng người trước mắt này chính là người mình ngày đêm nhung nhớ.

Cao Tuấn nâng cằm Dương Đào lên, vuốt ve khuôn mặt khiến anh thao thức bao đêm, ngắm nhìn cậu thật lâu, ánh mắt ấy khiến Dương Đào rớm lệ, cậu mạnh bạo ôm chặt lấy anh, hôn lên miệng anh.

Nụ hôn của cậu như mưa rào đáp xuống môi, xuống trán, xuống mặt, xuống cổ Cao Tuấn, vội vàng lộn xộn như đã phát điên, Cao Tuấn cũng chẳng khá hơn, kịch liệt đáp lại cậu, đầu lưỡi quấn quýt, liếm láp xoa dịu lẫn nhau.

Dương Đào vừa kéo vừa đỡ Cao Tuấn vào phòng tắm, ngang ngược đẩy anh xuống dưới vòi sen, xé mở vạt áo anh, thoăn thoắt cởi quần áo, dòng nước ấm áp từ trên rót xuống, nhưng không cách nào dập tắt lửa dục trong lòng.

Cao Tuấn mặc cho nước chảy thành dòng từ tóc và hai má, lẳng lặng nhìn ngắm khuôn mặt Dương Đào, trông thấy hai mắt cậu hoe hoe đỏ, như đứa nhỏ phải chịu ầm ức, lẳng im nhìn ngắm, còn không quên hứng nước cọ rửa cho Cao Tuấn.

Dương Đào nhìn Cao Tuấn thật sâu, đôi mắt ngập tràn tình ý chọc Cao Tuấn phì cười.

“Nhớ anh hả?”

“Không!”

“Rõ ràng nhớ lắm mà!”

“Biển mẹ anh đi, còn lâu em mới nhớ anh!”

“Nói một câu nhớ anh thì chết à?”

“ ... ”

Dương Đào lại ôm Cao Tuấn, dùng hành động trả lời anh, đối với cả hai người họ, đây cũng là lần đầu họ trân trọng ai đó từ tận đáy lòng, những gì họ dành cho nhau, ngôn từ đã không cách nào hình dung được...

— Đã yêu tới đau lòng...

18. Chương 18: Chìm Trong Lốc Xoáy

Đêm Đông, gian phòng ấm áp quấn quanh từng làn hơi ẩm, giọt nước nhỏ xuống từ đầu ngón tay Cao Tuấn, lướt qua lồng ngực trần trụi của Dương Đào.

Sao sáng phủ kín bầu trời, ánh trăng lung linh như tinh linh nho nhỏ, nhảy vào tổ ấm con con, căn phòng yên tĩnh chỉ còn tiếng miệng lưỡi cắn mút của Dương Đào, và tiếng thở dốc càng lúc càng nặng nề của Cao Tuấn.

Ánh mắt Dương Đào đặt trên khuôn mặt Cao Tuấn, đôi mắt lấp lánh, rực rỡ như pháo hoa, sáng ngời mà sâu thẳm, như bầu trời đêm phủ kín màn mưa.

Bàn tay Dương Đào trượt theo đường cong trên khuôn ngực Cao Tuấn, trượt xuống hông, nhẹ nhàng ve vuốt, đầu lưỡi nóng hổi xuất phát từ yết hầu, từng tắc hướng xuống dưới, ngậm lấy một viên thịt nhỏ, liếm láp, cắn cắn, Cao Tuấn khẽ rên một tiếng, dường như linh hồn đã hòa tan trong miệng người này.

Đôi lúc Cao Tuấn nghĩ, liệu đây có phải tình yêu hay không? Anh chỉ biết rằng, dù tận thế đến, anh vẫn muốn ở bên Dương Đào, dù phải chết vì cậu, anh cũng không chùn bước mấy may, nếu như vậy không phải là yêu thì còn thứ gì gọi là yêu được nữa?

Dẫu cho đến tận lúc này, chưa ai nói tiếng “yêu” với ai cả.

Trong lúc Cao Tuấn lơ đãng, Dương Đào đã hôn khắp toàn thân anh, cuối cùng hướng tới phần dưới, cậu cúi xuống, đỡ lấy mông anh, ánh mắt kiên định và nóng bỏng như muốn nuốt trọn lấy anh, ngậm chặt lấy anh, bao phủ toàn bộ vật cứng rắn của anh.

Cao Tuấn thở ra một hơi dài, giọng mũi khản đặc càng thêm khêu gợi, bộ phận nhạy cảm nhất trên thân thể vùi sâu trong miệng cậu, mồ hôi tức khắc túa ra.

Luồng khí nóng xộc lên, Cao Tuấn thở hổn hển, hạnh phúc ngập tràn trong cảm giác được yêu.

Dương Đào khẽ dừng lại, đỡ lấy khuôn mặt Cao Tuấn, im lặng nhìn anh, vẻ mặt khát khao cầu khẩn.

“Em thật sự... muốn vào trong anh!”

Cao Tuấn đỏ hoe mắt nhìn cậu, lặng im không đáp, không vui vẻ gật đầu, cũng không chần chờ cự tuyệt.

Nhưng chính những lời này khiến trái tim anh như dấy lên ngọn lửa, tĩnh lặng, lại mãnh liệt phùng phùng, lách tách nổ vang trong lồng ngực.

Cao Tuấn biết Dương Đào đã cất giữ những lời này suốt mấy năm qua, từ thuở ban đầu mờ ám đến tận lúc này, mỗi ngày chung sống, mỗi lần đối diện, mỗi khi tiếp xúc thân thể, cậu đã khát vọng Cao Tuấn vô số lần, nhưng cậu còn quá nhiều băn khoăn và ràng buộc, sợ anh tổn thương, sợ không gánh vác nổi, sợ không có tương lai, sợ dù có tương lai thì cũng gian nan lắm, lại càng sợ bản thân mình lún quá sâu, sâu tới không thể cứu vãn, rồi kết quả chỉ còn lại khổ đau tận cùng.

Nhưng hôm nay, nồn nóng và nhiệt thành sau bao ngày nhớ nhung lo lắng bùng phát thật cao, cao tới mức không thể kìm nén được.

Đây là lần đầu tiên, vì không để Cao Tuấn khó chịu, hai người dạo đầu rất lâu, nói rộng, kích thích tuyến tiền liệt, Dương Đào nằm trên người Cao Tuấn, chóp mũi kề chóp mũi, nhìn ngắm khuôn mặt yêu thương đã bao ngày gần trong gang tấc, gấp chân anh đặt lên trước ngực, hai tay nắm lấy hông anh, chậm chậm đẩy vào.

Cao Tuấn khổ sở rên một tiếng, run rẩy bên dưới Dương Đào, dù đã chuẩn bị kỹ lưỡng, nhưng cảm giác bị vật lạ đâm vào vẫn khiến anh rất khó chịu, cả người căng cứng, bàn tay nắm chặt, móng tay cơ hồ đâm rách da thịt.

“Thả lỏng, thả lỏng...” Dương Đào không dám động đây, đỡ lấy mặt Cao Tuấn, nhẹ hôn đôi môi và khoe mắt ướt át của anh.

Dương Đào cắn lên vai Cao Tuấn, nhắm mắt lại, bắt đầu di chuyển chậm chậm, vách thịt chặt chội kẹp chặt lấy cậu, nuốt chửng cậu, khiến cậu hưng phấn, rung động, điên cuồng, tốc độ ra vào càng lúc càng nhanh theo nhịp đập con tim, cho tới lúc phi thường kịch liệt, va chạm mãnh liệt khiến Cao Tuấn không chịu nổi, sắc mặt trắng bệch, hô hấp dồn dập.

Mà Dương Đào trước sau vẫn nhắm mắt, tập trung toàn bộ tinh thần, vài nhịp cuối còn mất hẳn tiết tấu, hỗn hển một tiếng thật to, rồi xụi lơ trên người Cao Tuấn, từng dòng từng dòng chất lỏng bắn vào thân thể anh, hết như tình cảm luôn dành cho anh, nồng nàn mà sâu đậm.

Dương Đào mồ hôi đầm đìa, đỏ ửng từ đầu tới chân, Cao Tuấn vuốt ve khuôn mặt cậu, để đôi con ngươi gói trọn khuôn mặt cậu, vô cùng rõ nét, chân thật, hoàn mỹ, ánh mắt hai người quẩn quít dưới ánh trăng tĩnh lặng, một cái nhìn lưu luyến ngàn năm, khắc sâu vào xương tủy.

Sáng hôm sau thức dậy, Cao Tuấn chỉ thấy cả người như sắp rời ra từng mảnh, đêm qua hai người vật lộn quá khuya, sáng nay đuôi lưng cũng đau ê ẩm.

Ngoài cửa sổ ánh nắng chan hòa, bầu trời trong trẻo, ba chú se sẻ ríu rít gọi nhau, mà người bên cạnh anh, hình như đã tan trong sương khói.

Nhưng chỉ mấy phút sau, Cao Tuấn nhận ra đó chỉ là ảo giác.

Dương Đào trần trụi tựa vào đầu giường, miệng ngậm điều thuốc, ánh mắt vẫn vút trên mặt Cao Tuấn, “Anh dậy rồi à?”

“Bớt hút thuốc đi, không phải anh trách gì em, anh chỉ muốn tốt cho em thôi!” Cao Tuấn ngồi dậy, tựa vào đầu giường, vai kề vai với Dương Đào.

Dương Đào mỉm cười, dụi thuốc xuống gạt tàn, “Vâng, nghe anh hết.”

Cao Tuấn cũng mỉm cười nhìn Dương Đào, vẻ mặt hạnh phúc mãn nguyện, tiện thể nhớ ra gì đó, ngập ngừng mấy bận mới nói thẳng suy nghĩ trong lòng, “Đào Đào, đừng làm ở quán bar nữa, nghỉ việc đi, mình cùng tìm việc khác nhé!”

Dương Đào nghe vậy thì sượng ngắt, nghiền ngẫm cảm xúc trong mắt anh, “Vì sao?”

“Làm ở đó vừa mệt vừa lương thấp, còn nhiều việc khác tốt hơn làm ca sĩ quán bar mà, anh không muốn em ra vào nơi đó nữa.”

Dương Đào im lặng một thoáng, rũ mắt trả lời, “Em cầm hai mươi vạn của Chu Hạo Vũ, coi như là ứng trước tiền lương, tạm thời em không nghỉ được.”

“Cái gì?” Cao Tuấn kinh hãi, ngồi thẳng dậy nhìn cậu, “Sao cầm hai mươi vạn của hắn?”

“Anh bảo em chữa bệnh cho lão giết heo còn gì? Tiền đó để cho lão.”

“Sao em không bàn bạc với anh trước?” Cao Tuấn biến sắc, giận dữ cực kỳ, “Chúng ta có thể nghĩ cách khác, còn đây cách kiếm ra tiền, sao em lại cầm tiền của Chu Hạo Vũ?”

Dương Đào ngắt lời Cao Tuấn, hùng hồn đáp trả, “Anh có cách gì khác? Dân thường không gia thế không địa vị như chúng ta, làm cách nào đột ngột kiếm ra nhiều tiền thế? Trộm cắp giết người à? Chu Hạo Vũ thân với em lắm, hắn giúp đỡ em cũng là chuyện thường tình, em cũng chỉ ứng trước tiền lương, lương đó là của em chứ đâu phải hắn cho không.”

“Nếu không có mục đích gì, sao hắn phải tốt bụng ứng trước hai mươi vạn cho em? Em hát mấy đời mới trả được? Em nghĩ anh điên à?” Cao Tuấn phản bác, lông mày nhú chặt, “Chúng ta bán căn hộ mới đi!”

“Không được!” Dương Đào không cần suy nghĩ, trợn mắt lườm Cao Tuấn, “Căn hộ đó là công sức bao năm của hai chúng ta, không bao giờ em chấp tay dâng nó cho lão giết heo!”

Cao Tuấn hiểu, căn hộ đó mang ý nghĩa rất lớn đối với Dương Đào, nó không chỉ là một căn hộ, mà còn là hi vọng sinh tồn của cậu, là khát khao về tương lai tươi sáng, đối với cậu, nó là tất cả niềm tin phải giữ vững.

“Dù không bán nhà thì em cũng không được nhận số tiền đó, mang trả lại cho anh!” Cao Tuấn nhất quyết không tha.

“Không trả được, em đưa hết cho Lộ Lộ rồi.”

“Em...”

Cao Tuấn giận không nói nên lời, nghiêng răng nghiêng lợi trừng Dương Đào, mà cậu đã mặc xong quần áo, chỉ bỏ lại câu “Em phải đi làm”, rồi cất bước ra cửa.

“Em thân với Chu Hạo Vũ đến mức nào?” Cao Tuấn lạnh lùng chất vấn, “Hắn tốt với em đến kỳ quặc, hay là... hay là em ngủ với hắn rồi?”

Giọng Cao Tuấn vừa khàn vừa nhỏ, nhưng lại như kéo theo lưỡi dao đâm một nhát vào tim Dương Đào, máu tươi phun ra, không cách nào kìm lại.

“Anh nói gì?” Dương Đào quay lại nhìn Cao Tuấn, ánh mắt lạnh băng.

Câu hỏi này, Cao Tuấn không thể lặp lại, anh lặng lẽ nhìn thẳng vào Dương Đào, ánh mắt ngổn ngang và lạnh lẽo.

“Anh nói đúng, tiền đó là em bán thân mới có, anh vừa lòng chưa? Dương Đào này hèn hạ cặn bã thế đấy, cả đời vẫn sẽ như thế đấy, anh không chịu được thì đừng để ý đến em!”

Dương Đào bỏ lại một câu, hai mắt nhòe đi, quay lưng bỏ chạy khỏi nhà như đứa nhỏ giận dỗi, bước chân hối hả, dứt khoát không ngoái lại.

Dương Đào đi rồi, Cao Tuấn hững hờ nhìn ô cửa trống trơn, đáy mắt cuộn lên sắc đỏ kinh người, thỉnh thoảng anh lơ đãng, nện thẳng xuống chiếc gương lớn treo cạnh giường, mặt gương nứt toác.

Cao Tuấn cứ ngẩn ngơ đứng trong phòng như vậy, mu bàn tay đầm đìa máu, mảnh gương vỡ chui vào da thịt anh, máu nhỏ từng giọt tí ta tí tách...

Thêm một lần cái vãi, tâm trạng Dương Đào đã rơi xuống vực sâu, cậu lê bước nặng nề trên con hẻm, thể xác và tinh thần cùng mệt rũ rời, nhưng chưa ra tới đầu hẻm, cậu chợt cảm thấy dạ dày quặn lên, không thể không dựa vào tường nôn thốc nôn tháo, khung cảnh trước mặt nhòe đi, cậu cố gắng ổn định nhịp thở, kiên cường đi tới quán bar.

Tới được quán bar, cả người cậu đã mồ hôi đầm đìa, trông thấy A Lượng đếm tiền sau quầy bar, cậu lão đảo chạy tới trước mặt gã, vội vàng nói, “A Lượng... Cho em điều thuốc!”

A Lượng nhìn quanh một lượt, kéo Dương Đào ra góc cầu thang, khẽ trả lời, “Anh không còn thuốc đâu, nhưng anh Hạo ở trên lầu đó, cậu lên tìm anh đi.”

Dương Đào mơ màng gật đầu, cất bước lên cầu thang, A Lượng nhếch mép cười, đang định tránh ra, lại chợt thấy Thiên Lệ nấp một bên liếc trộm, bèn lớn tiếng nạt nộ, “Nhìn cái gì? Cút đi làm việc!”

Thiên Lệ giật mình sợ hãi, bĩu môi lắc lắc mộng bỏ đi.

Gõ cửa phòng Chu Hạo Vũ, Dương Đào vội vã vào trong, không kịp chờ đợi xòe tay trước mặt gã, “Cho tôi thuốc, tôi muốn hút thuốc!”

Thứ bút rút vô hình bất ngờ ập đến khiến Dương Đào càng lúc càng khó chịu, đôi môi tái nhợt khô khốc, thoát nhìn cực kỳ yếu ớt.

Vẻ mặt Chu Hạo Vũ nghiêm nghị lạnh lùng, vững vàng như đỉnh núi, không hề có bất ngờ, cũng không hề có mừng vui khi đạt được mục đích, mà chỉ thoáng qua chút bàng hoàng cùng xót xa cực kỳ ngắn ngủi.

“Tạm thời chưa có thuốc, mà loại thuốc đó cũng vô dụng với em rồi.” Chu Hạo Vũ thẳng thắn nói.

Dương Đào kiệt sức ngồi xuống sô pha, ánh mắt rệu rã, ngoài miệng vẫn chất vấn, “Mẹ kiếp anh cho tôi hút thứ gì?”

“ ... ”

“Anh cho tôi uống thứ gì?” Thực ra, Dương Đào không cần đáp án, cậu biết mình đã rơi vào cơn lốc xoáy, đã chìm đắm rất sâu, không có cách tự cứu lấy mình, chỉ còn biết giãy giụa trong bất lực...

Chu Hạo Vũ ngồi xuống chiếc ghế tròn trước sô pha, nhướn mày nhìn cậu, “Tôi tiêm cho em một mũi nhé.”

“Rốt cuộc anh muốn gì?” Dương Đào kinh hãi nhìn Chu Hạo Vũ, run rẩy đứng dậy, định bỏ ra ngoài.

“Em đi đâu?” Chu Hạo Vũ kéo Dương Đào lại, “Em định đến bệnh viện hả? Đừng ngu ngốc thế, đến bệnh

viện, bác sĩ sẽ gọi cảnh sát đưa em đi ngay! Bây giờ không ai giúp được em hết, chỉ có tôi thôi!”

Dương Đào khàn giọng, không thể tin tưởng mắt nhìn Chu Hạo Vũ, “Rốt cuộc anh là người hay quỷ?”

“Đúng, tôi đã mê mết em tới người không ra người, quỷ không ra quỷ.” Chu Hạo Vũ gượng cười, “Tôi làm như vậy chỉ với mục đích duy nhất là giữ em ở bên tôi, tôi sẽ không hại em, chỉ cần em chịu ở bên tôi, tôi sẽ không trơ mắt nhìn em bị dày vò, nhìn em chịu khổ sở, mỗi khi em khó chịu, tôi sẽ khiến em thoải mái, việc này đối với tôi rất dễ dàng thôi.”

Dương Đào không ngừng vã mồ hôi trán, thân thể cũng run lẩy bẩy, cậu muốn dời đi lực chú ý, bèn tiện tay túm lấy chiếc gối ôm trên sofa, dùng răng dùng sức cắn xé, như chú chó săn đã phát cuồng.

“Có phải bây giờ em càng lúc càng khó chịu? Như có hàng nghìn con sâu vừa bò vừa cắn khắp người?” Chu Hạo Vũ ôm lấy Dương Đào, không ngừng thủ thủ vào tai cậu, “Để tôi tiêm cho em một mũi, tiêm một mũi là em khỏi ngay.”

Ý chí của Dương Đào đã bị dồn đến cực hạn, cậu không chịu nổi nữa, đẩy Chu Hạo Vũ ra, hét to với hắn, “Nhanh lên!”

Sau tiếng hét này, Dương Đào biết mình không còn sức tranh đấu nữa, bởi cậu đã chìm ngìm trong cơn lốc xoáy kia rồi...

Chất lỏng trong ống tiêm chảy vào cơ thể Dương Đào, kim tiêm được rút ra, mấy phút sau, nhịp thở của cậu dần trở lại bình thường, các triệu chứng suy sụp khi nãy cũng dần biến mất.

“Thanh Vũ, ngày em ném tình cảm tôi dành cho em xuống cống, cũng là ngày ấn định chuyện này sẽ xảy ra, tôi đã thề với mình rằng sẽ không bao giờ cho phép em phớt lờ tôi nữa, tôi sẽ khiến em mãi mãi không thể rời khỏi tôi...” Chu Hạo Vũ ném ống tiêm vào thùng rác, cuối cùng mới nở nụ cười, như thể tất cả đã nằm gọn trong tay hắn.

“Anh điên thật rồi!” Dương Đào nhìn Chu Hạo Vũ như nhìn quái vật, tông cửa xông ra ngoài.

Một lát sau, A Lượng chạy vào, vội vàng báo cáo với Chu Hạo Vũ, “Thanh Vũ đang dọn đồ trong phòng hóa trang, hình như định bỏ đi đó anh!”

Chu Hạo Vũ ung dung ngồi tại chỗ, vẻ bình tĩnh khác hẳn sự hốt hoảng của A Lượng, “Cuống lên làm gì, em ấy sẽ quay lại, em ấy sẽ không bao giờ thoát khỏi tay tao.”

Dương Đào xếp vật dụng cá nhân vào túi, đang định bỏ đi thì nghe có người khẽ gọi tên mình, cậu nhìn theo tiếng gọi, phát hiện Thiên Lệ đứng cách đó không xa, len lén vẫy tay với cậu.

Dương Đào ngẫm nghĩ một lát, đi theo Thiên Lệ tới góc khuất kín đáo nhất bên ngoài quán bar.

“Thế nào? Vừa lên cơn nghiện hả?” Thiên Lệ khoanh tay trước ngực, bộ dạng hả hê trước nỗi đau của kẻ khác.

“Cậu định nói gì?” Dương Đào tái mặt, vẻ mặt như muốn giết người.

“Tôi chỉ định giải đáp tất cả thắc mắc của cậu thôi mà.” Thiên Lệ cẩn trọng nhìn quanh, xác nhận không ai chú ý mới quay lại thì thào, “Thuốc lá cậu hút là cần sa, thuốc cảm cậu uống là ma túy đá, là dạng “đá” nén thành viên, một lần cũng đủ gây nghiện, vừa nãy anh Hạo chích cho cậu chứ gì? Thứ đó là heroin, bây giờ trong máu cậu đang có hai loại trà và một loại thịt.”

(Trà và thịt là tiếng lóng dùng để chỉ ma túy: Trà là cần sa và ma túy đá, thịt là heroin.)

Dương Đào như sét đánh ngang tai, cả người cứng đờ, hai mắt trợn trắng, như cái xác đã mất linh hồn.

“Vừa uống trà vừa ăn thịt, uy lực khác hẳn chỉ dùng một thứ đấy nhé.” Thiên Lệ giải thích rất tận tình, cũng không để ý Dương Đào nghe hiểu hay không, “Có phải dạo này cứ thích gây gổ với người nhà không? Có phải dạo này cứ muốn dùng bạo lực với người yêu không?”

Hai cánh tay kiệt sức buông thõng của Dương Đào giật nảy, cậu trợn mắt kinh ngạc nhìn Thiên Lệ.

“Đây chỉ là mới bắt đầu thôi, những ngày khốn khổ còn ở phía sau kia! Nhưng cậu vẫn còn lựa chọn để không phải chịu khổ mà, cách duy nhất là cứ tiếp tục, để anh Hạo giúp cậu.” Thiên Lệ nhú mày, bốn cột cười nói, “Đó là cái giá phải trả khi bị anh Hạo yêu, chúc mừng cậu nhé!”

Dứt lời, Thiên Lệ ngênh ngang phớt phớt bỏ đi, để lại Dương Đào như pho tượng đất, không nhúc nhích đứng lặng tại chỗ, gió lạnh thổi tung mái tóc, đôi mắt sâu thẳm chẳng chịt tơ máu...

Trước khi Dương Đào về, Cao Tuấn đã thay tấm gương khác, nấu sẵn cơm đợi ở nhà.

Về tới cửa, Dương Đào điều chỉnh lại cảm xúc, che giấu tất cả bề tặc dưới nụ cười sượng ngắt cứng đờ.

“Về rồi hả? Ăn cơm đi!” Nhắc thấy Dương Đào, Cao Tuấn xới cơm, gấp đồ ăn cho cậu như thường lệ, không đề cập đến trận cãi vã vừa rồi.

Nhìn bàn tay Cao Tuấn quần băng vải, Dương Đào ngần ngừ hỏi, “Tay anh sao thế?”

“Không có gì, đi làm bắt cần thôi.”

Dương Đào tin là thật, cúi đầu ăn mấy miếng cơm, rồi chợt cất tiếng như thỏa hiệp, “Sắp tới em sẽ không làm ở đó nữa, nhưng bây giờ chưa nghỉ ngay được, anh cho em thêm ít thời gian.”

Cao Tuấn không hỏi nguyên do, chỉ khẽ gật đầu, “Ừ, anh nghe em.”

Câu trả lời của Cao Tuấn như nhát búa giáng xuống tim Dương Đào, khiến trái tim cậu quặn đau rỉ máu, “Nếu... Nếu càng ngày em càng mất chí khí, càng ngày càng bạc nhược, ngày ngày vạ vật ăn rồi chờ chết, anh có khinh thường em không? Có chán ghét em không?”

“Em nói cái gì thế?” Câu hỏi bất chợt của Dương Đào khiến bối rối, chẳng hiểu ra sao.

“Không có gì, đùa chút thôi.” Dương Đào miễn cưỡng gượng cười.

Cao Tuấn cười không nổi, nhưng anh không để tâm, chỉ đặt tay xuống, giục Dương Đào ăn nhanh, “Trò đùa của em chẳng buồn cười tẹo nào.”

Đêm lạnh như băng, vầng trăng thuần khiết tỏa sáng, ánh sáng trong veo rót xuống mặt đất mênh mông.

Dương Đào cay xè sống mũi, hàng mi xinh đẹp khẽ run run, cậu gắng sức nuốt nước mắt trở về, cùng ăn cơm với Cao Tuấn như thường lệ, cùng tán gẫu, cùng ngủ, hai người đều cố gắng giữ bình tĩnh, rất ăn ý tổ về chưa có gì xảy ra.

— Nhưng mà, tâm trạng của cả hai, giờ phút này đã khác xưa nhiều lắm.

19. Chương 19: Lựa Chọn Đau Lòng

Từng ngày từng ngày trôi qua, hết thấy thoát nhìn vẫn êm ả, tần suất Dương Đào lên cơn nghiện tạm thời chưa quá nghiêm trọng, chủ yếu vẫn chưa tái phát khi ở bên Cao Tuấn, trừ vài người biết chuyện, không ai phát hiện cậu có gì bất thường, Cao Tuấn cũng không nghi ngờ, nhưng chỉ một mình Dương Đào biết rõ, cậu đã nghiện rất nặng, điều này là sự thật không thể phủ nhận.

Hôm đó, Tôn Tiểu Hải đã lâu không gặp gọi cho Dương Đào, phần khởi thông báo mình đã có bạn gái, đôi bên đã gặp cha mẹ hai nhà, là bạn thân nhất của nhau, Tôn Tiểu Hải cũng muốn Dương Đào gặp bạn gái mình.

Đúng giờ hẹn, Dương Đào đến nhà hàng gặp đôi tình nhân. Bạn gái của Tôn Tiểu Hải ngoại hình rất bình thường, nhưng trang nhã tự nhiên, cư xử cũng rất khéo léo, dễ nhận thấy sẽ là người vợ tốt.

Tôn Tiểu Hải có vẻ cũng rất thích cô bé này, không ngớt lời khen ngợi, nói cô vừa hiểu chuyện vừa có hiểu,

Dương Đào gật đầu lia lịa, im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng chúc phúc từ tận đáy lòng, tiện nhắc lại vài chuyện thời còn đi học, không khí rất hài hòa.

Qua bữa tối, sau khi đưa bạn gái về nhà, Tôn Tiểu Hải và Dương Đào lang thang trên đường cái.

Hai người chuyện trò hết trời Nam đất Bắc, Tôn Tiểu Hải quen thói rút hai điều thuốc, đưa một điều cho Dương Đào, Dương Đào xua tay tỏ ý khước từ, “Tớ đang cai thuốc, Cao Tuấn không muốn tớ hút nữa.”

“Ha ha, cậu nghe lời Cao Tuấn thật đấy.” Tôn Tiểu Hải vừa cười vừa chế nhạo, “Vợ tớ mà cũng nghe tớ như cậu nghe Cao Tuấn thì tớ đủ mãn nguyện lắm rồi.”

Dương Đào chậm rãi nở nụ cười, im lặng hồi lâu mới chợt lẩm bầm, “Nghiện thuốc lá đã khó cai như thế, cậu bảo nghiện ma túy có cai được không?”

Tôn Tiểu Hải hoàn toàn không biết ẩn ý mập mờ trong lời nói của Dương Đào, chỉ cho rằng cậu tùy tiện tìm đề tài để nói mà thôi.

“Nghiện ma túy mà cai được ấy hả? Ha ha! Đừng đùa, tớ nói cậu nghe, ma túy ấy mà, đã dính vào là dính chặt cả đời, ba cái trường hợp cai nghiện thành công sau bao nhiêu năm trên báo này báo nọ toàn là bốc phét cả, mà dù thế nào tớ cũng không tin!” Tôn Tiểu Hải phả ra một vòng khói thuốc, nói rất xác thực, “Để tớ lấy ví dụ cho cậu xem, hồi nhỏ trong khu nhà tớ có một bà trung niên này nghiện nặng lắm, nghiện tãng gia bại sản luôn, cuối cùng cậu đoán xem tiền đâu mua ma túy? Bà ta bắt con gái ruột đi bán dâm! Mẹ kiếp nó, đấy mà gọi là người làm mẹ à? Con người chẳng ai làm thế, thua cả con vật! Nhưng đối với lũ nghiện ma túy thì người thân với người yêu cũng chỉ là rác hết, miễn có tiền hít ma túy thì người quan trọng nhất trong lòng cũng bị mang ra chà đạp lợi dụng thôi.”

Những lời Tôn Tiểu Hải nói rền vang như tiếng chuông đồng, âm âm phát nổ trong lòng Dương Đào, như tiếng tru của con thú dữ bị nhốt, chống chọi trong đau đớn quá lâu, đôi mắt bắt đầu trào máu. Để tránh Tôn Tiểu Hải nhận ra sự khác thường của mình, cậu đành phải cố gắng trấn định, ép mình không bộc lộ nỗi sợ hãi tận sâu trong đáy lòng.

“Sao thế? Đừng bảo là cậu định thử đấy nhé?” Tôn Tiểu Hải giơ tay chọc chọc trước ngực Dương Đào, trêu chọc bảo.

“Vớ vẩn ít thôi!” Dương Đào nén đau lòng, nhàn nhạt nở nụ cười.

“Cậu đừng có mà tò mò thứ đó, bằng không thì ngoài hủy hoại mình, cậu còn hủy hoại cả Cao Tuấn, ảnh sẽ bán máu bán mạng vì cậu, nghĩa là cả hai cùng xong đời!”

Về mặt Tôn Tiểu Hải rất nghiêm túc, Dương Đào biết lời khuyên này là ý tốt, nhưng đã quá muộn rồi, sai lầm lớn đã hình thành, nếu muốn cứu vãn và bù đắp, thì cái giá phải trả sẽ cao tới mức nào?

Tạm biệt Tôn Tiểu Hải, Dương Đào một mình đi về nhà, bước chân vừa chậm chạp vừa nặng trĩu, ngày trước, mỗi khi nghĩ đến Cao Tuấn ở nhà đợi mình, trong lòng cậu luôn ấm áp, chưa bao giờ cảm thấy quãng đường về nhà nặng đến như vậy, gian nan đến như vậy, khốn khổ đến như vậy.

Về đến nhà, Cao Tuấn đang nấu cơm trước bàn bếp, lưng đeo tạp dề, thoạt nhìn đúng là người đàn ông tốt, biết chăm lo cho gia đình, dù không thể sống cả đời giàu sang phú quý, thì bất kỳ ai ở bên anh cũng sẽ có một mái ấm nhỏ hạnh phúc bình yên...

Dương Đào đứng bên cạnh lặng lẽ ngắm nhìn, đôi mắt xinh đẹp không hề chớp, quan sát nhất cử nhất động của anh, từng vẻ mặt, thậm chí tần suất chớp mắt của anh cũng được cậu ghi tạc trong lòng, suốt đời không bao giờ quên.

– “Ngoài hủy hoại mình, cậu còn hủy hoại cả Cao Tuấn, anh sẽ bán máu bán mạng vì cậu, nghĩa là cả hai cùng xong đời!”

Màn sương phủ kín đôi mắt, Dương Đào lẳng lặng bước tới phía sau Cao Tuấn, giơ hai tay ôm chặt lấy hông anh, tựa mặt sau gáy anh, không nói câu nào, chỉ ôm mãi như vậy, tinh tế cảm nhận trái tim anh đập, nhiệt độ cơ thể anh, tất cả mọi thứ của anh...

“Sao thế? Đói quá à? Sắp xong rồi đây!” Cao Tuấn khẽ nói, như sợ quấy rầy người phía sau.

Vào giờ khắc này, Dương Đào chợt nhớ về câu “Em yêu anh” đã quá muộn màng nọ, nhưng cậu biết mình không thể nói, không bao giờ có thể nói, có lẽ cậu chỉ có thể mang theo ba từ này xuống mộ, mang đến kiếp sau, đời đời kiếp kiếp mang theo vào luân hồi.

Đã một tháng không gặp Lưu Lộ, hôm đó Dương Đào mua rất nhiều quà bánh đến trường học thăm cô bé.

“Lộ Lộ, anh mua ít quần áo và đồ ăn cho em đây, em cầm đi!” Dương Đào nói, đưa hai chiếc túi bụi đùng đùng gói to gói nhỏ cho Lưu Lộ.

“Anh ơi, em đang định đi tìm anh đây!” Vừa thấy Dương Đào, vẻ mặt Lưu Lộ bừng sáng như gặp cứu tinh, “Ba được cứu rồi, bệnh viện nói đã tìm được quả thận thích hợp, có thể phẫu thuật thay thận ngay.”

“Phẫu thuật?”

“Đúng ạ, nhưng tiền phẫu thuật biết kiếm đâu ra bây giờ?” Lưu Lộ nôn nóng vô cùng.

Dương Đào khẽ rùng mình, “Cần bao nhiêu?”

“Bác sĩ bảo cần hai mươi vạn.” Lưu Lộ kéo tay Dương Đào, hai mắt đầm lệ nhìn cậu, “Anh ơi, anh nghĩ cách kiếm thêm hai mươi vạn đi, ba không chờ được nữa đâu!”

Ánh mắt van nài của Lưu Lộ khiến Dương Đào tan nát cõi lòng, nhưng cậu vẫn né tránh cô bé, lạnh lùng nói thẳng, “Không phải anh không muốn giúp ông ta, anh đã cho ông ta hai mươi vạn rồi, không kiếm đâu được nhiều tiền như thế nữa, anh đã hết lòng giúp đỡ rồi, em giúp anh chuyển lời, giờ anh lực bất tòng tâm.”

“Anh! Sao anh có thể nói như vậy? Cái gì mà hết lòng giúp đỡ rồi?” Lưu Lộ tức giận nhìn Dương Đào, khuôn mặt xinh xắn vằn vện vì thất vọng, “Em chỉ còn biết nhờ anh, không thì em nhờ ai được nữa? Em biết ngày xưa ba không tốt với anh, nhưng dù gì ba vẫn là ba của anh, không phải của riêng em, sao anh tuyệt tình thế?”

“Em cũng nói anh tuyệt tình?” Dương Đào trợn mắt, ngọn lửa âm ỉ trong lòng suốt bao năm hừng hực bùng lên, nuốt chửng ngũ tạng lục phủ cậu, “Đến giờ em vẫn chưa biết mẹ anh vì sao mà chết phải không?”

“Ba nói là bị bệnh qua đời.”

“Bị bệnh qua đời?” Dương Đào cười khẩy, “Thế mà cũng dám nói, mẹ anh bị lão ba ngày hai lượt đánh đập hành hạ tới mức phải tìm đường chết, em biết không? Lộ Lộ, nếu anh tuyệt tình thật thì hồi trước đã không đưa cho em hai mươi vạn, nếu anh tuyệt tình thật thì đã bảo em dọn về sống với anh từ lâu rồi, tránh xa cái lão giết heo kia ra, giờ em còn muốn anh thế nào?”

Lưu Lộ còn quá nhỏ, hoàn toàn không tiếp thu được những lời Dương Đào nói, chưa đợi cậu nói xong đã lắc đầu quầy quậy, nhắc đi nhắc lại một câu, “Em không tin.”

“Anh cũng hết cách rồi, chẳng lẽ em muốn anh đi bán thận?”

“Được thôi, anh hết cách, thế thì em đi bán!”

Dương Đào giận tím mặt vì câu nói điên rồ của Lưu Lộ, “Em nói cái quái gì thế?”

Mà Lưu Lộ lại giàn giụa nước mắt, oán hận trừng Dương Đào, lớn tiếng hét to, “Dương Đào! Tôi hận anh!”, rồi ném hết quả bánh của cậu xuống đất, quay gót chạy về trường, không ngoái đầu nhìn lại.

Dương Đào chết sững, bàng hoàng nhìn theo bóng lưng em gái bỏ đi, đối với cậu, ngoại trừ Cao Tuấn thì Lưu Lộ là người quan trọng nhất trên đời này, ba chữ “Tôi hận anh” phát ra từ miệng cô bé không khác gì lưỡi dao đâm vào lòng cậu.

Dương Đào cúi xuống nhìn hai túi quà dính đầy bụi đất, cuối cùng đã hiểu tuyệt vọng là như thế nào, khi trước cậu làm quá nhiều điều xấu, giờ quả báo nối tiếp nhau mà tới, như bão tố cuộn cuộn đánh tan ý chí vốn đã chẳng còn bao nhiêu của cậu.

Về đến nhà, Dương Đào trước sau vẫn rất bình tĩnh, cũng không nhắc tới chuyện đi gặp em gái với Cao Tuấn, chỉ bình tĩnh ăn cơm, bình tĩnh tắm rửa, bình tĩnh nằm lên giường, ngẩn ngơ không chớp mắt nhìn

lên trần nhà.

Cao Tuấn trở mình hướng về Dương Đào, ngáp ngừng một lát mới mở miệng, “Hôm nay... Lộ Lộ gọi cho anh.”

Dương Đào giật mình, ánh mắt chuyển sang nhìn Cao Tuấn.

“Lộ Lộ khóc thảm lắm, nói cuối cùng ba cũng có hi vọng, nhưng tiền không đủ dùng.” Cao Tuấn thấy Dương Đào thoáng sầm mặt thì cũng hơi đổi giọng, “Anh biết em không thích nghe, nên anh chỉ nói một câu thôi, anh hoàn toàn không phải vì Lưu Đại Quốc, mà là vì Lộ Lộ.”

Dương Đào im lặng không lên tiếng, không nổi giận, chỉ sâu xa chăm chú nhìn Cao Tuấn.

Hình như cũng biết Dương Đào đủ bình tĩnh, Cao Tuấn bèn lặp lại đề nghị, “Bán căn hộ mới đi, cùng lắm sau này mua căn khác.”

Dương Đào suy xét nhiều lần, cảm thấy hiện giờ ngoài cách này thì không còn cách khác, mặc dù cực kỳ không cam tâm, nhưng vì Lộ Lộ, cậu đành phải buông bỏ hận thù, vững vàng đối mặt.

“Ừ...” Dương Đào không nói thêm gì, chỉ chậm rãi gật đầu.

Khuôn mặt Cao Tuấn nở rộ ý cười, khoe mắt đuôi mày, cả má lúm đồng tiền cũng tràn trề xúc động và mừng rỡ, anh ôm lấy Dương Đào, siết chặt cậu vào lòng, da thịt áp sát, quần quýt giao hòa.

Mấy đêm liền, Dương Đào luôn mơ thấy những lời Tôn Tiểu Hải nói, những lời khiến cậu không rét mà run.

— “Ma túy ấy mà, đã dính vào là dính chặt cả đời!”

— “Đối với lũ nghiện ma túy thì người thân với người yêu cũng chỉ là rác hết, miễn có tiền hít ma túy thì người quan trọng nhất trong lòng cũng bị mang ra chà đạp lợi dụng thôi.”

Cậu bắt đầu hoảng sợ, sợ Cao Tuấn phát hiện ra bí mật của mình

Sau khi bán căn hộ mới, Dương Đào lập tức chuyển hai mươi vạn vào tài khoản của Lưu Đại Quốc, vừa cùng Cao Tuấn ra khỏi ngân hàng, cậu chợt cảm giác cả người khó chịu, đây là dấu hiệu sắp lên cơn nghiện, mà giờ phút này Cao Tuấn đang ở bên cạnh, ý nghĩ duy nhất trong đầu cậu là không thể để anh biết.

“Tuấn này, em hơi đau bụng, chắc ăn gì lạ rồi.” Dương Đào chỉ vào nhà vệ sinh công cộng ven đường, dặn Cao Tuấn chờ cậu bên ngoài.

Dương Đào trốn vào WC, vốn tưởng cứ nhịn một lát sẽ đỡ, nhưng triệu chứng kinh khủng nọ càng lúc càng nghiêm trọng, không hề có dấu hiệu biến mất.

Cao Tuấn chờ mãi bên ngoài không thấy Dương Đào trở ra, bèn đi vào WC tìm cậu, chỉ thấy cậu mồ hôi đầm đìa ngồi dưới đất, lưng dán chặt vào tường.

“Đào Đào? Em sao thế?” Cao Tuấn hoảng sợ, vội vàng ngồi xuống đỡ Dương Đào dậy.

“Em không sao, chắc bệnh tiêu hóa gì thôi.” Để Cao Tuấn không nghi ngờ, Dương Đào đành phải ôm bụng, giả vờ bị bệnh tiêu hóa.

“Thế mình đi bệnh viện nhé!”

“Thôi, bệnh viện làm gì!” Dương Đào thót bụng, miễn cưỡng vui vẻ khoát tay, “Về nhà uống nước ấm với hai viên thuốc là khỏi ngay ấy mà.”

“Ừ, thế mau về nhà thôi!”

Vừa về đến nhà, Cao Tuấn lập tức đỡ Dương Đào nằm lên giường, rót nước ấm cho cậu uống, sau đó đắp kín chăn cho cậu, rồi vội vàng vàng ra ngoài mua thuốc, nhưng tới lúc anh quay lại thì Dương Đào đã chẳng thấy đâu.

Trong căn phòng ngủ kín đáo phía trên quán bar Devil, Chu Hạo Vũ đổ một liều ma túy lên giấy bạc, đưa cho Dương Đào, sau đó cầm bật lửa hơi dưới mặt giấy, ma túy trên giấy nhanh chóng bốc hơi, Dương Đào không cảm nổi lòng, dồn sức hít vào thứ hơi độc nọ, nhắm mắt chìm trong thế giới không biết là Địa Ngục hay Thiên Đường, bỗng bênh lên tiên.

Đúng lúc đó, điện thoại của Dương Đào đổ chuông, thấy cậu vẫn lơ đãng say thuốc, Chu Hạo Vũ bèn cầm lên nhìn, Dương Đào tức khắc tỉnh lại, vội vàng giật lấy điện thoại, dùng ánh mắt cảnh giác trừng mắt.

“Đào Đào, em đi đâu thế? Anh mua thuốc về rồi này, sao chẳng thấy em đâu?”

“À, em đến quán bar rồi.” Dương Đào cố gắng kiểm soát giọng nói, sao cho nghe có vẻ bình tĩnh.

“Em không khỏe cơ mà? Sao lại...”

“Hôm nay có khách quan trọng, không xin nghỉ được.” Dương Đào qua loa giải thích, “Không sao đâu, em đỡ nhiều rồi mà.”

“Ừ, thôi được rồi, nhưng nếu khó chịu thì về ngay nhé, đừng cố nhịn.”

“Vâng, em biết rồi.”

Dập máy, nụ cười miễn cưỡng của Dương Đào sượng ngắt nơi khóe miệng, cậu lạnh lùng liếc Chu Hạo Vũ, không nói hai lời bỏ ra ngoài, đúng lúc cậu ra khỏi cửa, giọng điệu ngả ngớn của Chu Hạo Vũ vang lên phía sau, “Hắn quan tâm đến em quá nhỉ!”

“ ... ”

“Nếu em chịu ở bên tôi, chắc chắn tôi sẽ quan tâm đến em nhiều hơn hẳn.” Chu Hạo Vũ sắt son thề thốt.

Dương Đào quay lại nhìn hắn, nét mặt vô cảm, chính xác hơn là vẻ khinh thường cũng chẳng muốn làm.

“Tình cảm của tôi và anh ấy không phải thứ mà loại như anh có thể hiểu được.” Ánh mắt Dương Đào thấp thoáng ngạo nghễ, “Tôi yêu anh ấy, yêu vô cùng, yêu đến chết.”

Dứt lời, Dương Đào dứt khoát bỏ đi, cũng không để ý vẻ mặt Chu Hạo Vũ lúc này ra sao, tâm trạng hắn như thế nào, đột nhiên cậu cảm giác được, bản thân cậu không phải không có sức phản kháng lại hắn, ít nhất, tình yêu của cậu vẫn là thứ hắn không thể khống chế.

Rời khỏi quán bar, Dương Đào không về nhà mà đi đến ký túc xá, cậu đã không dám về nhà nữa.

Những gì Tôn Tiểu Hải nói giống hệt một lời nguyền lặp đi lặp lại trong đầu cậu, khiến cậu trần trọc trần trở, trắng đêm không ngủ, cậu biết cuộc đời mình coi như đã hết, cậu biết mình đã là thứ vứt đi, nhưng cậu không biết phải đối diện với Cao Tuấn như thế nào, không biết phải đối mặt với cuộc sống sau này như thế nào.

Cao Tuấn, anh đã trả giá quá nhiều vì cậu, bỏ lỡ quá nhiều vì cậu, nếu cậu không tồn tại, có lẽ anh sẽ gặp được người tốt hơn, sống cuộc đời bình yên và hạnh phúc hơn, nhưng anh lại ngốc nghếch như thế, vẫn cứ bao dung cho cậu, để cậu chiếm đoạt cuộc sống của anh, mà chưa bao giờ có một câu oán hận.

Trong đêm tối, ký túc xá nhỏ hẹp chật chội, tiếng bật lửa ken két đóng mở, đốm lửa nhỏ nhoi sáng lên rồi vụt tắt, liên tục cả đêm, nước mắt trào ra như vỡ đê, Dương Đào biết, ngày phải chính thức nói lời từ biệt đã đến thật rồi, cậu đã không còn lý do và cái cớ nào để ở lại bên người kia, tiếp tục làm hại anh nữa.

Một người đàn ông có bao nhiêu lần mười năm để hoang phí? Anh đã trao trọn mười năm đáng quý nhất cuộc đời cho cậu rồi...

— Đủ rồi, đủ quá rồi, Dương Đào, đủ quá rồi...

20. Chương 20: Tình Trở Thành Hồi Ưc

Hôm đó là ngày nghỉ, bầu trời u ám hanh khô, áp suất khí thấp, các cụ già không muốn ra ngoài tản bộ, các bà thím cũng không muốn tụ tập buôn chuyện, bên ngoài chỉ có đám trẻ con không biết âu sầu mãi mê đùa giỡn.

Dương Đào thức dậy rất sớm, mặt trời vừa ló dạng là cậu đã rời giường, sau đó ra ngoài mua đồ ăn sáng, dọn nhà, giặt quần áo, lau chùi sạch bóng từng góc nhỏ.

“Sao hôm nay em chịu khó thế?” Cao Tuấn không để ý, chỉ hơi ngạc nhiên nhìn Dương Đào, mà Dương Đào lại không lên tiếng, vẫn chăm chỉ làm việc của mình.

Nấu một bữa trưa ngon lành, hai người như thường lệ vừa ăn vừa nói chuyện, cùng xem TV, đổ mắt tía tai tranh cãi cầu thủ nào đẹp trai hơn, diễn viên nào diễn tốt hơn.

Cứ như vậy đến tối, Dương Đào vẫn chưa tìm được lý do thích hợp để nói chia tay.

Cao Tuấn nấu bữa tối, xới bát cơm nóng hổi đầy ắp đưa cho Dương Đào, tranh thủ không khí, anh mở lời bằng giọng thương lượng, “Đào Đào này, mấy ngày nữa ba em... à, Lưu Đại Quốc phẫu thuật đấy, em đến thăm một lần xem sao.”

Dương Đào ngừng gấp thức ăn, trái tim thất lại.

Đến lúc rồi...

Cảm giác này, tựa như một người đang hấp hối chờ đợi ma quỷ từ âm tào địa phủ tới đón mình xuống Địa Ngục đáng sợ, nhận hết cực hình, vĩnh viễn không được siêu sinh...

“Sao em phải đến thăm lão?” Dương Đào cảm hận nhìn Cao Tuấn, ánh mắt lạnh lùng.

“Đừng như thế mà, bao nhiêu năm qua rồi, em cũng nên học cách buông bỏ thù hận đi thôi, anh nghĩ nếu mẹ em trên trời có linh thì cũng sẽ mong muốn như vậy.” Cao Tuấn cố gắng giữ giọng điệu nhã nhặn dịu dàng, kiên nhẫn khuyên nhủ, “Đối với Lộ Lộ thì cả em và ông ta đều là người thân, mu bàn tay hay lòng bàn tay cũng đều là thịt, em đừng để con bé khó xử.”

“Đủ rồi!” Dương Đào quăng đĩa lên bàn, dùng dùng nổi giận, “Anh tưởng tôi không biết anh nghĩ gì trong đầu hả? Anh đang muốn ném tôi đi cho sớm, đợi tôi về với lão cha dượng là anh có thể bắt đầu cuộc sống mới chứ gì?”

Những lời cay nghiệt tuyệt tình của Dương Đào làm Cao Tuấn như muốn phát điên, anh cũng giận dữ quăng đĩa, quát lại, “Lần nào mà cũng như thế, lần nào cũng xuyên tạc lời anh!”

Dứt lời thì quay mặt đi, một tay chống lên bàn, khó chịu nhắm mắt lại.

Dương Đào ngẩn ngơ bất động vài giây, rồi thông thả bước tới bên cửa sổ, bên ngoài tuyết đang rơi, bông tuyết trắng phau lả tả giăng khắp trời, vẻ đẹp tĩnh lặng của thình không nhẹ nhàng che giấu từng giọt máu nhỏ xuống từ tim cậu.

“Cao Tuấn...” Yết hầu Dương Đào khẽ lay động, trời rất lạnh, vàng trán cậu lại vã mồ hôi, “Chúng ta chấm dứt đi...”

Vài chữ ngắn ngủi như tiếng sét giáng xuống tim Cao Tuấn, anh chớp mắt, nhìn bóng dáng lạnh nhạt vờ vĩnh của Dương Đào, đôi mắt thoát sáng thoát tối, kịch liệt biến chuyển không ngừng nghỉ, kinh ngạc, phần nộ, cău kính, ầm ứ, trào lên trong lòng như hồng thủy vỡ đê.

Cao Tuấn ngẩn người, không nói được tiếng nào, đôi mắt đen láy sau nhiều lần biến chuyển, giờ chỉ còn trống rỗng, anh nhìn thẳng vào Dương Đào, nhìn cậu lặng im quay đi, thu dọn tất cả đồ đạc của mình vào vali, thậm chí cuối cùng còn khoác cây đàn ghi-ta anh tặng lên vai, khi đó anh mới giật mình tỉnh mộng.

Nếu chỉ bộp chộp nhất thời, cậu sẽ không mang theo tất cả, chẳng lẽ... Cậu đã quyết định từ lâu?

Thế nhưng vì sao? Vì chán rồi? Vì không yêu nữa? Vì yêu người khác?

Rốt cuộc là vì sao?

Suốt thời gian Dương Đào thu dọn hành lý, Cao Tuấn chỉ ngơ ngàng nhìn cậu, ánh mắt lạc lõng đuổi theo bóng hình cậu, không ngăn cản, cũng không chất vấn, thần thờ như đã mất hồn.

“Kiếp này, gặp được anh là điều may mắn nhất của tôi, tôi sẽ không quên anh.” Trước khi đi, Dương Đào cúi gầm mặt, dùng hết sức ép mình phải bình tĩnh, thậm chí là thản nhiên, thậm chí là lạnh nhạt, “Những gì tôi nợ anh chắc không có cơ hội trả, kiếp sau tôi sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp anh, bảo trọng!”

Để lại những lời ra đến cửa mới đủ can đảm nói, Dương Đào dứt khoát quay bước bỏ đi, đón gió tuyết, bước lên con đường chia lỵ khó khăn nhất cuộc đời.

Dương Đào cho rằng mình sẽ đau đớn bật khóc, khóc không thành tiếng, nhưng cậu vẫn nhịn được, bởi nước mắt đã ngưng tụ trong lòng, bọc kín trái tim cậu, giúp nó chống chọi để không tan vỡ.

Dọc theo con hẻm quen thuộc, Dương Đào chậm rãi cất bước, mỗi bước là một lần tan nát cõi lòng.

Trên con đường nhỏ, cậu trông thấy chính mình, vừa sốt cao vừa run lập cập, sắp chết cứng ngay trước cổng nhà thì người ấy xuất hiện, công cậu vào sâu trong hẻm, như Thiên Sứ được Thượng Đế cử xuống cứu vớt cậu.

Cậu trông thấy người ấy khoác vai cậu, vừa mỉm cười vừa hứa hẹn – Yên tâm, anh không đuổi nhóc đi đâu.

Cậu thấy lại những năm mình học cấp hai, để kiếm tiền đóng học phí cho cậu, tích góp để dành cho cậu lên đại học, người ấy ngày ngày đạp xe hối hả, dãi nắng dầm mưa, dù khổ dù mệt vẫn nhẹ nhàng cười ngây ngô, khoe hai lúm đồng tiền trên má.

Đi ngang nơi hai người lần đầu gặp gỡ, Dương Đào vẫn không thể không dừng bước, bởi vì cậu trông thấy chính mình ở thời điểm bất lực nhất, cần được quan tâm nhất, người ấy nhanh nhẹn bước tới, mỉm cười gọi cậu – Nhóc kia, anh gọi nhóc đấy, ngần ngại ở đó làm gì?

Tất cả phảng phất như chỉ mới hôm qua, chẳng ngờ mười năm đã qua rồi...

Dương Đào lặng im đứng trước cột mốc đường viết ba chữ Hẻm Nghênh Xuân, ngần ngại nhìn một lát, sau đó kiên quyết ra đi, chỉ để lại những dấu chân sâu thẳm.

Trời dần tối, Dương Đào đã đi được nửa giờ, căn phòng yên tĩnh đáng sợ, Cao Tuấn lặng người ngồi đó, ánh mắt rời rạc, đầu óc trống rỗng, mãi tới lúc có đũa nhỏ ngoài đường chơi đốt pháo, “bùm” một tiếng, ba hồn bảy phách anh mới trở về, anh đứng bật dậy, lồng ngực phập phồng, tâm can buốt lạnh.

Cao Tuấn bất chấp chạy ra ngoài, tuyết đã phủ dày, con hẻm trắng phau một mảnh, anh giẫm trên tuyết lao về phía trước, nước mắt đón gió mà rơi, khí lạnh ùa vào phổi, đau muốn nát lòng.

Tuyết rất trơn, chạy tới đầu hẻm thì Cao Tuấn vấp ngã, tuyết trắng dính đầy hai bắp chân.

“Dương Đào!!!”

Con hẻm già nua vang vọng tiếng gào tan nát con tim, Cao Tuấn cúi rạp người, vùi mặt xuống tuyết, người qua đường tưởng anh bị điên, nhưng anh vẫn quỳ ở đó, mặc cho nước tuyết hòa cùng nước mắt, đóng băng trên khuôn mặt...

Đêm đó, cả Dương Đào và Cao Tuấn đều không biết mình trải qua thế nào, cả hai đều cho rằng mình đã chết ngay lúc đó, như tình yêu của họ, như hoa hồng rực rỡ giữa màn đêm để cuối cùng vẫn lặng im tàn lụi, mục nát, héo úa, bất lực trước hiện thực tàn nhẫn bủa vây.

Ngày hôm sau, Cao Tuấn gọi cho Dương Đào, hi vọng có thể gặp mặt nói chuyện.

Cao Tuấn cố gắng bình tĩnh khẩn cầu, nhưng Dương Đào còn bình tĩnh hơn anh, “Không cần phải gặp, ngày hôm qua đã đặt dấu chấm hết cho mối quan hệ này, từ nay đừng gọi tôi nữa, cũng đừng tìm tôi nữa, anh có đến, tôi cũng không gặp anh.”

Qua điện thoại, Cao Tuấn không nhìn thấy vẻ mặt cậu, càng không nhìn thấy trái tim cậu, nơi đã bị cào

cầu, cắt xé tới nát tan.

“Có phải em thích Chu Hạo Vũ rồi không? Vì hắn nên em mới... phải không?” Cao Tuấn kinh hoảng, bàn tay cũng run lên, rất sợ phải nghe thấy đáp án tàn nhẫn nọ, anh sẽ đau tới không thiết sống.

“Anh muốn nói gì thì nói, anh hận tôi cũng được, anh hận tôi thì tôi còn đỡ áy náy.” Dương Đào lạnh lùng nói, đôi môi trắng bệch, đôi mắt tuyệt vọng như trào máu.

Cậu chỉ có thể liên tục cảnh cáo chính mình, phải hạ quyết tâm, mềm lòng sẽ kéo anh cùng vào bóng tối, cùng xuống Địa Ngục, “Thực ra chúng ta vốn không chung một đường, tại ông Trời khăng khăng kéo chúng ta vào một thế giới, chúng ta sớm tụ sớm tan đi thôi.”

Cao Tuấn không còn lời nào để nói, Dương Đào cũng không cho anh cơ hội tiếp tục nói, cậu dập máy, để lại cho anh những tiếng tút tút văng vẳng bên tai.

Mấy ngày sau, Cao Tuấn vẫn không gặp được Dương Đào, đúng như cậu nói, từ chối gặp mặt, cậu thực sự làm được, hể Cao Tuấn đến quán bar tìm cậu, cậu sẽ lạnh nhạt trốn đi.

Khi đó, Dương Đào thoát nhìn không có gì khác lạ, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, nên cười đùa vẫn cười đùa, không có ai phát hiện biến đổi thấu xương nát lòng bên trong cậu.

Mùng 8 tháng Giêng là sinh nhật Dương Đào, Cao Tuấn ở nhà một mình, nấu hai bát mì trường thọ, ngồi trước bàn ăn lẩm bẩm, “Đào Đào, hôm nay là sinh nhật hai mươi bốn tuổi của em, sinh nhật vui vẻ nhé, không chuẩn bị quà cho em nên anh nấu hai bát mì, ăn nhanh cho nóng.”

Dương Đào không ở đây, nhà cửa trống trải chẳng còn chút sinh khí, Cao Tuấn một mình ăn hết mì, trái tim nguội lạnh, lạnh cóng, lồng ngực thắt chặt, cảm giác không thở được, như thể vài giây sau sẽ lìa đời.

Xót xa lắm, nhưng Cao Tuấn vẫn tự an ủi, Dương Đào chỉ hồ đồ nhất thời, tính nết trẻ con, sớm muộn gì cũng sẽ về nhà xin lỗi, anh sẽ cứu lại được con tim chết cứng của mình, tim anh sẽ không chết, thân thể anh vẫn sẽ được sống.

Nhưng tất cả nguyện vọng tốt đẹp của anh đều chỉ là mộng tưởng hão huyền.

Nửa tháng sau, khi Cao Tuấn lại cùng Tống Huy đến quán bar giao hàng, sự việc đã biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Dương Đào ôm đàn ghi-ta ca hát trên sân khấu, tiếng hát vẫn thật động lòng người, Chu Hạo Vũ ngồi bên quầy bar đắm đuối nhìn cậu, hai người nhìn nhau cười, Cao Tuấn từ kho hàng đi vào quán, tận mắt chứng kiến vẻ mặt của hai người kia.

Biểu diễn kết thúc, khán giả vỗ tay như sấm, Dương Đào bước xuống sân khấu, nòng nân khấn thiết đi tới bên cạnh Chu Hạo Vũ, ôm hắn, còn khẽ hôn lên má hắn, xung quanh rền vang tiếng hò hét, Chu Hạo Vũ tim đập loạn nhịp, hành động của cậu quá đột ngột, nhất thời hắn không kịp phản ứng, còn tưởng mình đang nằm mơ.

Mà Dương Đào lại cười rất tự nhiên, vỗ tay với hắn, rồi thản nhiên quay về phòng hóa trang.

Không ai biết, lý do duy nhất khiến cậu làm như vậy, chỉ là bởi trông thấy Cao Tuấn xuất hiện ở quán bar.

Phòng hóa trang không một bóng người, Dương Đào hai mắt vô thần nhìn mình trong gương như nhìn người xa lạ, cậu cười khẩy với người nọ, độc địa phun ra một câu, “Thằng chó, cứ chờ quả báo đi.”

Cao Tuấn ngỡ ngàng nhìn bóng dáng cậu đã biến mất từ lâu, khuôn mặt nòng nân ngăm nhìn người khác của cậu như cái đinh cắm vào lòng anh, máu chảy như suối, đau thấu tâm can.

Đêm dài vắng lặng, Dương Đào ngồi một mình trên sàn ký túc lạnh lẽo, một tay kẹp thuốc lá, một tay cầm chai rượu tu ừng ực, đôi mắt đỏ ngầu, tóc tai bù rối, cằm lún phún râu, thấp thoáng như bóng ma giữa căn phòng tối đen như mực.

Mấy nhân viên phục vụ quay lại ký túc sau giờ làm, vừa vào cửa đã sặc sụa vì mùi thuốc và mùi rượu.

“Thanh Vũ? Làm cái gì thế?” Một người bật đèn lên, kinh ngạc nhìn cậu rũ rượi trên nền đất.

Dương Đào lười ngược mắt, chỉ lạnh lùng ra lệnh, “Cút hết đi!”

“Này! Đây là ký túc chung, cậu bảo bọn tôi đi đâu ngủ giờ?”

Chai rượu ném vào tường, sau tiếng xoảng chất chúa, mảnh thủy tinh lách cách rơi xuống đất, “Cút mẹ nó hết cho tao!”

Thanh Vũ là cục cưng của ông chủ, đám nhân viên cam như thóc, không ai dám phản kháng, đành phải rời khỏi ký túc xá như ong vỡ tổ.

Căn phòng lại trở về tĩnh lặng, Dương Đào khi cười lạnh, khi cười buồn, khi giàn giụa nước mắt, đã không còn biết mình là người hay quỷ.

“Mình mất hết rồi... Cuối cùng cũng mất hết, mất hết rồi, cái gì cũng mất hết...”

Đau khổ như thứ dịch bệnh nảy mầm sinh sôi trong thân thể, cậu thà để trái tim mất đi tri giác vì hiện thực tàn khốc, thà để ma túy nuốt hết giác quan thay vì bị khổ đau hành hạ, nhưng cậu không muốn mất

đi những ký ức nọ, những ký ức mà cậu nâng niu suốt cả cuộc đời, chỉ những ký ức đó mới có thể giúp cậu tiếp tục chống đỡ và sống sót, tên của người đó sẽ trở thành niềm tin và tín ngưỡng duy nhất trong cuộc đời cậu.

Mối tình này đã trở thành hồi ức, những lời cay nghiệt tuyệt tình Dương Đào nói, cộng thêm hành động tàn nhẫn công khai với người khác mà cậu cố ý làm ra, cuối cùng cũng khiến Cao Tuấn đứt từng khúc ruột, tuyệt vọng nản lòng, từ đó về sau anh không gọi cho cậu, cũng không đến tìm cậu, dường như hai người đã thật sự đường ai nấy đi...

Một năm sau, hẻm Nghênh Xuân thuộc khu phố bị xếp vào kế hoạch phá bỏ nâng cấp của thành phố, tuy vẫn đang trong quy hoạch, nhưng Cao Tuấn biết, nơi này sẽ thay đổi rất nhanh, con hẻm nhỏ làm bạn với anh bao năm cũng sẽ giống như cậu, vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời anh.

Một năm nay, Cao Tuấn đã quen với cuộc sống một mình, nhưng anh không cười nữa, trước đây xem phim hài Châu Tinh Trì với Dương Đào thường vỗ đùi cười nghiêng ngả, nay vẫn là bộ phim ấy, anh lại không thể nở nụ cười.

Những người thường gặp anh sẽ thấy anh luôn mang theo một chiếc khăn quàng cổ, bất kể Xuân Hạ Thu Đông, anh đều mang chiếc khăn nọ theo mình, thỉnh thoảng lấy ra ve vuốt, ngắm nhìn, rồi lại cất vào túi.

Có lần dọn nhà, sắp xếp lại đồ cũ, Cao Tuấn phát hiện ra thứ duy nhất Dương Đào không mang đi chính là chiếc MP3 anh mua cho cậu, sạc pin vào vẫn dùng được, ca khúc đầu tiên vang lên dường như chính là tâm trạng của anh lúc này –

Một mình tôi ngao du, hết đi rồi lại nghỉ

Một mình tôi đọc sách viết thư, tâm sự với mình tôi

Nhưng trái tim đã trôi về nơi đâu đó

Không nhìn rõ cả bản thân mình

*Tôi chỉ biết mình không muốn mất em...**

*Là bài “Chiếc lá” của Dữu Trùng Khánh

<http://nhacpro.net/bai-hat/chiec-la-duu-trung-khanh.o7am.html>

Nghe một lát, Cao Tuấn chợt nhớ về một đêm Đông giá rét, Dương Đào vừa đánh đàn vừa hát cho anh nghe bài “Tình yêu như thủy triều” trong căn hộ này, dùng tiếng ca ấm áp trong trẻo, duyên dáng động lòng sưởi ấm trái tim anh, đến tận lúc này, anh vẫn còn thấp thoáng trông thấy bộ dạng thâm tình

sâu lắng của cậu.

Cao Tuấn không biết, thực ra Dương Đào về thăm anh một lần, nhưng cậu về lén lút, không để anh phát hiện.

Hôm đó Dương Đào mặc đồ đen tuềnh toàng, đội mũ lưỡi trai, kéo vành mũ xuống thật thấp, che khuất hai gò má ngày một hao gầy.

Dương Đào đi theo Cao Tuấn từ xa, nhìn anh một mình tan tằm về nhà, vào siêu thị mua ít đồ dùng, lúc tính tiền chẳng biết sao cứ ngẩn ngơ, nhân viên thu ngân gọi vài lần mới hoàn hồn, sau đó trả tiền rồi bỏ đi.

Dương Đào đi theo Cao Tuấn từ xa, nhìn anh một tay xách chiếc túi to, một tay đút túi, cúi đầu lặng lẽ quẹo vào trong hẻm, chào hỏi người quen trên đường, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Dương Đào đi theo Cao Tuấn từ xa, nhìn anh chậm chạp leo lên tầng cao nhất của tòa nhà cũ, trở lại căn phòng nhỏ, đóng cửa, bật đèn, một mình ăn cơm, xem TV, ngủ.

Nhưng điều Dương Đào không nhìn thấy, là tất cả vẫn hết như trước lúc cậu đi, không có gì thay đổi, giường của cậu vẫn còn, ga trải giường vẫn được giặt mỗi tuần, giống như cậu vẫn ở đó, giống như cậu chưa bao giờ bỏ đi.

Lặng lẽ đứng dưới lầu một lát, Dương Đào hạ mắt, quay bước ra về, không để lại chút gì, trừ những dấu chân hiu quạnh.

Cậu lang thang vô định trên đường, chẳng biết đi bao xa, tới lúc trông thấy một tiệm xăm hình hiện ra trước mặt, cậu mới đi thẳng vào.

“Xin chào, ngài muốn xăm ạ? Định xăm hình gì? Chúng tôi có bộ sưu tập đây, mời ngài chọn.” Chủ tiệm nhiệt tình chào hỏi Dương Đào, đưa cho cậu một cuốn sổ chứa đầy hình xăm mẫu, nhưng Dương Đào không nhận.

“Tôi muốn xăm một chữ thôi.”

“Ồ? Chắc là tên người yêu rồi! Vậy chữ gì thế ạ?”

“Tuấn, Tuấn trong ‘tuần mã’.”

Dương Đào dặn nghệ nhân xăm tên Cao Tuấn ngay sau lưng cậu, vị trí thẳng với trái tim, cảm giác như người ấy đang được khắc vào tim cậu, vào sinh mệnh cậu, vào sâu trong linh hồn cậu, quá trình đẹp đẽ như vậy, thậm chí cậu còn không thấy đau, từ nay về sau, bất luận thân thể này trải qua bao nhiêu sóng gió, chủ nhân thực sự của nó vẫn chỉ là một người mang tên Cao Tuấn mà thôi.

Hết chương 20

<http://nhacpro.net/bai-hat/chiec-la-duu-trung-khanh.o7am.html>

*Mình dịch tạm lời bài hát cho bạn nào muốn xem:

Chiếc lá là đôi cánh không thể bay

Đôi cánh là chiếc lá của bầu trời

Thì ra Thiên Đường không phải là hảo huyền

Chỉ là tôi đã trót lãng quên

Thuở ban đầu làm sao cất cánh

Cô đơn là hoan lạc của một người

Hoan lạc là sự cô đơn của rất nhiều người

Thì ra tình yêu ban đầu là bầu bạn

Nhưng tôi cũng đã trót lãng quên

Cảm giác khi xưa có người bầu bạn

Một mình tôi ngao du, hết đi rồi lại nghỉ

Một mình tôi đọc sách viết thư, tâm sự với mình tôi

Nhưng trái tim đã trôi về nơi đâu đó

Không nhìn rõ cả bản thân mình

Tôi chỉ biết mình không muốn mất em

21. Chương 21: Vận Mệnh Lụi Tàn

Tại căn phòng chung trong quán bar, Dương Đào ném hai tờ giấy trước mặt Chu Hạo Vũ, Chu Hạo Vũ liếc mắt nhìn, nhếch miệng cười khẩy.

Hai tờ giấy, một là giấy nợ hai mươi vạn, hai là đơn xin thôi việc.

“Giấy nợ này anh cất đi, tôi đảm bảo sẽ mang tiền trả anh sớm.” Dương Đào xách túi, lưng đeo ghi-ta, “Tôi đi đây, chúc anh làm ăn phát đạt, tạm biệt!”

Dương Đào quay bước định bỏ đi, Chu Hạo Vũ đứng đỉnh đáp lời sau lưng cậu, “Em cho rằng nghỉ việc là thoát khỏi tôi sao? Em ngây thơ quá rồi, tôi dám khẳng định chẳng mấy chốc em sẽ lại đến tìm tôi.”

Tất nhiên Dương Đào hiểu ẩn ý của Chu Hạo Vũ, cậu im lặng một thoáng, sau đó chậm rãi quay lại nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng, “Nếu tôi vẫn đến tìm anh thì nhất định anh phải giết tôi, tôi thừa nhận tôi yếu đuối, vừa nghĩ đến còn một người đang chờ tôi, tôi đã không đủ can đảm tự sát, cho nên nếu tôi lại đến tìm anh, xin anh nhất định phải giết tôi!”

Thời điểm không lên cơn nghiện, ánh mắt Dương Đào vẫn kiên nghị như thuở ban đầu, thoải mái ném lại những lời này, cậu quay gót bỏ đi thẳng, Chu Hạo Vũ nổi trận lôi đình, siết chặt nắm đấm nện xuống bàn trà, nghiến răng nghiến lợi phun ra một câu, “Mẹ kiếp nó, quá khó nhằn!”

Nghỉ việc ở quán bar, Dương Đào không thể ở lại ký túc xá, chẳng còn chỗ để đi, cậu đến tìm Tôn Tiểu Hải.

“Xin lỗi Tiểu Hải, chắc thời gian tới tớ phải làm phiền cậu rồi.” Dương Đào áy náy giải thích.

“Bạn bè với nhau đừng nói thế, cậu ở tạm trong quán tớ trước đi, lát nữa tớ thuê cho cậu chỗ nào gần đây.” Tôn Tiểu Hải đưa Dương Đào đến tiệm rau quả của mình, bên trong có một gian phòng dùng để nghỉ ngơi lúc trông tiệm, bảo Dương Đào ở tạm, “À phải rồi... Cậu qua chỗ tớ đã nói với Cao Tuấn chưa?”

Dương Đào xếp đồ đạc vào phòng, kéo ghế ngồi xuống, thở dài thườn thượt, “Bọn tớ không liên lạc một năm nay rồi.”

“Cái gì? Một năm?” Tôn Tiểu Hải giật mình, kinh ngạc lắp bắp, “Các cậu cứ thế chia tay thật hả? Không phải, ý tớ là... Trong ấn tượng của tớ thì hai người đã bên nhau nửa đời rồi, sao có thể nói chia là chia, rốt cuộc là thế nào?”

“Tớ sẽ kể cho cậu sau, Tiểu Hải này, nhất định không được nói chuyện của tớ với Cao Tuấn.”

“Thế nếu anh hỏi tớ thì sao?”

“Đừng nói, đừng nói gì hết!” Dương Đào trầm giọng khẩn cầu, “Cứ bảo tớ không đến tìm cậu, cậu cũng không biết tớ ở đâu là được.”

“Nhưng mà...”

“Là bạn thì đừng hỏi nhiều, giờ tớ không muốn nói gì hết, chỉ muốn nhờ cậu, đừng vì tớ mà quấy nhiễu Cao Tuấn, xin cậu đấy.”

Dương Đào đã nói đến mức này, Tôn Tiểu Hải cũng không dám hỏi thêm, đành phải rầu rĩ gật đầu, thấy bạn nhận lời, Dương Đào mới nhẹ nhõm thở phào, tháo mũ trên đầu xuống.

“Mặt cậu...” Lúc này Tôn Tiểu Hải mới để ý sắc mặt Dương Đào có vẻ không ổn, “Sao cậu xanh xao thế? Mà giờ nhìn kỹ mới thấy, sao cậu gầy thế?”

“À, làm ở quán bar thường phải thức đêm, giờ giấc đảo lộn nên sức khỏe không tốt.” Dương Đào vội tìm cớ cho qua, quay mặt đi, trốn tránh ánh mắt Tôn Tiểu Hải, “Tớ biết dạo này cậu bận lo đám cưới, đúng lúc tạm thời tớ thất nghiệp, từ giờ đến lúc tìm được việc mới, để tớ giúp cậu trông tiệm, cho cậu có thời gian chuẩn bị lấy vợ.”

“Ha ha, thế tốt quá.” Tôn Tiểu Hải đang chìm trong hạnh phúc, không chú ý tới biểu hiện là lạ của Dương Đào, cười ha hả gật đầu, bộ dạng vô tư lự.

Chẳng mấy chốc, Tôn Tiểu Hải thuê cho Dương Đào một căn hộ nhỏ, một phòng khách một phòng ngủ một phòng vệ sinh, chỉ có cậu sống một mình, nhưng ngay đêm đầu tiên cậu đã không thể ngủ lại đó.

Ma xui quỷ khiến, lúc lên cơn nghiện, Dương Đào lại quay về quán bar Devil như du hồn vất vưởng, trong phòng ngủ của Chu Hạo Vũ, cậu quen thói rắc bột trắng lên giấy bạc, dùng bật lửa hơ nóng, hít.

Hơn một năm hít ma túy, cơ thể Dương Đào đã dần thích nghi, thương tổn đều nằm trong phạm vi khống chế được, thứ bị tàn phá lớn nhất không phải thể xác mà là tinh thần, tinh thần cậu luôn trong trạng thái uể oải sa sút, nhưng lúc hít ma túy thì phấn chấn vô cùng, thường xuyên gặp ảo giác, mỗi lần gặp ảo giác, cậu đều thấy mình được ở bên Cao Tuấn, cùng đi dạo, trò chuyện, vui cười.

Để có thêm nhiều ma túy, linh hồn cậu đã bị ma quỷ khống chế, danh dự đã vứt bỏ từ lâu, chấp chận cho người cậu không yêu vuốt ve thân thể cậu, cho hân hân cậu, thậm chí còn dùng miệng thỏa mãn hân.

Quay về nơi ở, cậu lại ra sức súc miệng, đánh răng, cầm bàn chải chọc loạn trong miệng tới bật máu, sau đó nuốt máu vào bụng, thất thanh khóc nức nở, sụp đổ đất trời.

Cậu từng muốn chết cả trăm lần, nhưng rồi lại không nỡ, sinh mạng thối nát của cậu chẳng có gì đáng tiếc, nhưng người kia biết phải làm sao, mười năm anh trả giá phải làm thế nào, nếu mãi mãi không được anh tha thứ thì biết tính sao...

Dương Đào bắt đầu nghĩ mọi cách vượt lên cơn nghiện, nhưng chỉ dựa vào bản thân thì không được, cậu đành phải nhờ cậy Tôn Tiểu Hải.

Hôm đó, nhận thấy cơn nghiện sắp phát tác, Dương Đào gọi cho Tôn Tiểu Hải, bảo cậu đến phòng trọ ngay.

Lúc Tôn Tiểu Hải hoảng hốt chạy tới nơi, Dương Đào đã mồ hôi đầm đìa, nhưng vẫn ngiên răng ép mình không ra khỏi cửa.

“Dương Đào?!” Trông thấy bộ dạng khổ sở, tay chân run rẩy của Dương Đào, Tôn Tiểu Hải cực kỳ hoảng sợ, “Cậu sao thế? Chuyện gì thế? Tớ đưa cậu đi bệnh viện nhé!”

“Không! Nhanh lên!” Dương Đào vọt vĩa chỉ vào hai sợi dây thừng bên cạnh, hỗn hển năn nỉ Tôn Tiểu Hải, “Trói tớ lại, nhanh lên! Trói tớ nhanh lên!”

“Nhưng mà...” Cuối cùng Tôn Tiểu Hải mới nhận ra chuyện gì xảy đến với Dương Đào, nước mắt trào lên, nắm lấy dây thừng, chẳng biết làm thế nào cho phải, nhưng nghe Dương Đào liên tục khẩn cầu và rên rỉ, cậu đành hạ quyết tâm, trói Dương Đào lên giường.

Cơn nghiện khổng lồ như bóng râm, giống như bạn đứng trước một tòa nhà cao, mặt trời trên đỉnh tòa nhà, theo mặt trời chuyển động, bóng râm từng bước đổ về phía bạn. Khi mới nghiện, tốc độ lan tỏa của nó còn chậm, nghiện càng nặng, nó mò đến càng nhanh.

Những lúc không lên cơn nghiện, bầu trời quang đãng, mặt trời rực rỡ trên cao, nhưng một khi đã lên cơn nghiện, bóng râm sẽ thành linh nuốt chửng bạn, bạn sẽ lập tức chìm trong tối tăm bất tận, tất cả ánh sáng sẽ tan biến trước mắt bạn. Toàn thân lạnh buốt, tiếp theo là ngứa ngáy khó chịu, sau đó là đau đớn, thứ đau đớn mà người bình thường rất khó tưởng tượng, đó là kiểu đau đớn tới buốt xương, như vô số kiến lửa gặm nhấm xương cốt bạn, mà xương cốt bạn lại như bị cắt xẻ, chọc thủng bấp thịt và làn da bạn từ trong ra ngoài, rằng bạn cũng mọc dài, vươn lên như lưỡi dao sắc, đâm thủng đầu bạn, đầu bạn đau tới nổ tung, ngũ tạng lục phủ cũng bị thứ gì đó xâu xé, loại đau đớn ấy không thể diễn tả bằng ngôn từ...

Dương Đào bị trói chặt, không thể giãy giụa, đành phải liều mạng vịn vẹo nhích lại gần bức tường, điên cuồng đập đầu vào tường, Tôn Tiểu Hải kinh hãi ôm lấy đầu cậu, dùng hết sức bình sinh mới khóa chặt được cậu, không để cậu tránh thoát, tới khi tới nghiện dần dần thoái lui.

“Sao lại thế này? Sao cậu không nói sớm cho tớ biết?” Đợi Dương Đào bình tĩnh lại, Tôn Tiểu Hải vừa khóc vừa tháo dây thừng, khổ sở trong lòng chẳng biết bày tỏ thế nào, “Nên vì thế cậu mới chia tay với Cao Tuấn hả? Thế Cao Tuấn không biết đúng không?”

Dương Đào sắc mặt xanh xao, hai mắt trống rỗng nhìn lên trần nhà, nói không nên lời, chỉ có giọt lệ trượt

qua khoeo mắt, lặng im chảy xuôi, nhỏ xuống, tiêu tan...

Một năm trước, Lưu Đại Quốc phẫu thuật ghép thận thành công, giữ được cái mạng, nhưng sức khỏe không bằng một phần khi trước, không làm được việc nặng, Lưu Lộ ngoài giờ học còn phải chăm sóc cho ba, thỉnh thoảng mới gọi cho Dương Đào, cả năm nay gần như không gặp mặt.

Nhưng một hôm, Lưu Lộ thỉnh linh đến thẳng căn phòng trọ của Dương Đào, là được Tôn Tiểu Hải đưa đến, ngay khoảnh khắc gặp lại anh trai, cô bé thực sự không dám tin vào mắt mình, người anh vô cùng đẹp trai của cô nay xanh xao tái nhợt, gầy xẹp đi, hai má cũng lõm vào.

“Anh!” Lưu Lộ chạy đến trước mặt Dương Đào, ôm cổ cậu, nước mắt trào ra, sự xuất hiện của cô bé khiến Dương Đào rất bàng hoàng, ngỡ vực nhìn sang Tôn Tiểu Hải bên cạnh, mà Tôn Tiểu Hải chỉ lặng lẽ hạ mắt, lòng dạ rối bời.

“Lộ Lộ, em sao thế? Anh Tiểu Hải nói bậy cái gì với em phải không?” Dương Đào cố gắng mỉm cười, xoa đầu Lưu Lộ như hồi còn nhỏ, “Em đừng nghe anh nói bậy, anh chỉ bị bệnh thôi, mấy hôm nữa là khỏi ấy mà.”

“Anh ơi, em xin lỗi, sắp thi lên cấp ba, em cứ bận bịu ôn bài, tới giờ mới đến thăm anh.” Lưu Lộ vừa chùi nước mắt vừa xin lỗi, “Phải rồi, ba nói ba biết sai rồi, ba rất áy náy với anh, muốn gặp anh nữa.”

Những lời của Lưu Lộ như cuồng phong càn quét đáy lòng Dương Đào, nhưng cậu chỉ đành cố gắng giải thích, “Em xem anh thế này, gặp làm gì đâu, đợi khỏi bệnh thì anh sẽ gặp.”

Dứt lời, Dương Đào sực nhớ ra gì đó, ngập ngừng hỏi, “Chú Cao... Có đến tìm em không?”

“Gọi cho em mấy lần, hỏi em khỏe không, có gặp anh không.”

“Nếu chú ấy lại gọi cho em thì đừng nói em đã gặp anh, cứ nói em bận chăm sóc ba với nhiều việc khác, không có thời gian liên hệ với anh, hiểu chưa?” Dương Đào đặt tay trên vai Lưu Lộ, nghiêm túc dặn dò.

Lưu Lộ khó xử thắc mắc, “Vì sao ạ? Anh với chú Cao sao thế?”

“Đừng hỏi, Lộ Lộ, em nhất định phải nghe lời anh, đừng bao giờ nói với chú ấy chuyện anh bị bệnh, cũng đừng nói với chú ấy anh đang ở đâu, nhớ chưa?”

Nhìn vẻ mặt khẩn thiết của Dương Đào, Lưu Lộ đành phải gật đầu.

Dương Đào im lặng, hồi lâu mới giải thích, “Anh đã làm phiền chú ấy nhiều rồi, từ nhỏ đến lớn cứ làm phiền chú ấy, thực ra ngay từ đầu, chú ấy đã không có nghĩa vụ phải lo cho anh, tại anh mặt dày dựa dẫm vào chú ấy, giờ anh không nên tiếp tục dựa dẫm vào chú ấy nữa, không có anh, chú ấy có thể gặp được

người tốt hơn, bắt đầu cuộc sống mới, anh không nên quấy nhiễu chú ấy nữa...”

Nói hết lời nói này, Dương Đào mỉm cười, rực rỡ sáng bừng như phù dung sớm nở tối tàn, xinh đẹp, ngấn ngời, hệt như năm đó.

Lại một cái Tết, phố lớn ngõ nhỏ giăng đèn kết hoa, nhà nhà phấn khởi, không khí ăn Tết ngập tràn.

Cao Tuấn nhận lá trà từ công ty để giao tới quán bar Devil, lần này anh không nhường cơ hội cho Tống Huy, mà đích thân mang hai rương trà đến thẳng quán bar. Anh đã hỏi Lưu Lộ và Tôn Tiểu Hải, không ai biết tình hình của Dương Đào, anh hi vọng có thể biết được chút tung tích của cậu ở chỗ Chu Hạo Vũ, anh chắc chắn cậu đã bị tên kia nhốt ở đâu đó.

Thấy Cao Tuấn đến quán bar, A Lượng biết anh đến giao hàng, bèn dẫn anh tới gặp Chu Hạo Vũ.

Cao Tuấn đi vào căn phòng cuối hành lang, ngoài Chu Hạo Vũ, trong phòng còn có một người đàn ông trung niên mặc đồ hoa, đeo dây chuyền vàng, nhẫn vàng, mặt mũi hung tợn, hai người đang tán gẫu gì đó.

Thấy Cao Tuấn đưa hàng tới, Chu Hạo Vũ nháy mắt với A Lượng, A Lượng bèn mở rương, thành thạo một gói trà mang ký hiệu đặc biệt giữa các gói còn lại, đưa cho Chu Hạo Vũ, lúc Chu Hạo Vũ mở gói trà nọ, Cao Tuấn tức khắc cúi đầu.

Anh nhìn thấy ma túy ngụy trang thành lá trà, được chính mình nhận từ tay cấp trên, mang đến quán bar Devil, dâng lên trước mặt Chu Hạo Vũ.

“Ngài Ngô thử xem mùi vị mỹ nữ thế nào?” Chu Hạo Vũ vừa cười vừa đưa cho người đàn ông nọ.

(Chú giải: mỹ nữ là một cách gọi của ma túy.)

Ngài Ngô dùng ngón tay chấm một ít bột, sau đó gật đầu bật ngón cái.

Giao dịch hoàn tất, ngài Ngô ra về, Cao Tuấn đứng lặng tại chỗ, đầu óc cứng còng, mãi tới lúc Chu Hạo Vũ ném một xấp tiền xuống trước mắt anh, anh mới hoàn hồn.

“Thấy chưa, Cao Tuấn, từ nay phải thể hiện cho tốt, anh Hạo sẽ không bạc đãi anh đâu.” A Lượng vỗ vai Cao Tuấn, như thể chào mừng anh “nhập hội”.

Bây giờ Cao Tuấn mới biết mình đã bị Tống Huy lừa gạt, gã ngọt nhạt rủ anh vào làm ở công ty kinh doanh trà, thực chất bên trong là buôn bán ma túy, mà Chu Hạo Vũ này, hiển nhiên là một thành viên rất quan trọng trong tổ chức, còn bản thân anh đã vô thức đặt chân xuống vùng bùn, là thằng tay sai để người ta lợi dụng.

“Cao Tuấn, bây giờ chúng ta đã cùng hội cùng thuyền, bọn tao được lợi, chắc chắn sẽ chia phần cho mày, bọn tao sai sót, mày cũng không chạy thoát.” Chu Hạo Vũ bắt chéo chân nhìn Cao Tuấn, ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao, âm thanh buốt tận xương tủy, “Đây không phải lần đầu mày giao hàng, phải nói ngoài Huy tử, mày là thằng tay sai đáng tin cậy nhất của tao, công lao của mày tao ghi lòng tạc dạ, suốt đời không quên.”

Ánh mắt Cao Tuấn không dao động, sâu không thấy đáy, lòng bàn tay lại mướt mồ hôi.

“Ngài Chu, nếu hàng đã giao tận tay thì tôi về đây.” Cao Tuấn quay bước định bỏ đi, nhưng bị âm thanh tà ma quỷ quái của Chu Hạo Vũ chặn lại, “Cao Tuấn, thực ra từ lần đầu tiên gặp, tao đã thấy mày rất đàn ông, ít nhất không hám lợi đen lòng như Huy tử, tao rất khâm phục mày, tao đây chưa bao giờ đánh giá con người trên giá trị bản thân, nếu bỏ qua quan hệ với Dương Đào thì chúng ta hoàn toàn có thể làm bạn.”

Cao Tuấn im lặng lắng nghe, môi mím chặt.

Chu Hạo Vũ thành linh chuyển đề tài, ánh mắt xen lẫn hung ác và miệt thị, “Thế nhưng, nếu mày còn dám tơ tưởng đến Dương Đào thì tao rất không vui, tao không muốn phá hỏng quan hệ hợp tác giữa chúng ta, dù đối phó với loại tay sai tôm tép như mày chỉ đơn giản như tao giẫm nát con kiến, nhưng nề tình Dương Đào đối với mày, tao sẽ không làm thế, vì vậy mày cũng đừng quá đáng, hiểu chưa?”

Cao Tuấn dừng dừng nhìn Chu Hạo Vũ, bộ não trì trệ chợt nảy sáng kiến, anh khẽ nhếch miệng nở nụ cười cung kính, thâm sâu đáp lời, “Sao có thể? Anh Hạo ạ, tôi đã nghĩ kỹ từ lâu rồi, nếu anh không nhắc đến thì tôi cũng quên bống mất Dương Đào là thằng nào ấy chứ.”

“Ha ha ha! Tao đã biết mày là đứa thông minh, thấu tình đạt lý, chắc chắn sẽ không làm ai khó chịu mà.” Chu Hạo Vũ nở nụ cười cực kỳ nham hiểm, như con quỷ chìm trong mây đen, hằn đi đến trước mặt Cao Tuấn, mạnh bạo vỗ vai anh, tựa hồ rất vui mừng trước quyết định “sáng suốt” của anh.

Rời khỏi quán bar, Cao Tuấn cảm giác hai chân như đeo cùm, bước chân nặng trĩu khó nhọc, đất trời trước mặt như biến sắc, u ám tối tăm.

Rốt cuộc Dương Đào đang ở đâu? Có ở bên cạnh Chu Hạo Vũ hay không? Cao Tuấn không thể hỏi, bởi vì anh phải đóng thật tròn vai, tìm được cơ hội đối phó với Chu Hạo Vũ, anh phải vờ như mình đã không còn yêu Dương Đào, không thể biểu lộ bất kỳ quan tâm và nhung nhớ gì với cậu.

Thì ra Chu Hạo Vũ là trùm buôn ma túy? Vậy nếu Dương Đào tiếp tục ở bên cạnh hắn thì nguy hiểm quá?

Nghĩ đến đây, đôi mắt Cao Tuấn chợt lóe, đầu óc như thiêu như đốt, mạch máu gần như nứt toác, máu bắn tung tóe từ thái dương.

— Dương Đào! Em đang ở đâu?

22. Chương 22: Phục Sinh

Xe cộ ngược xuôi, người qua như mắc cửi trên con phố sầm uất, Cao Tuấn đứng ở đầu đường, nhỏ nhoi tầm thường như hạt bụi.

“Tiểu Hải, Dương Đào có liên lạc với cậu không?” Kê điện thoại bên tai, đôi mắt anh khẩn thiết cầu trời.

“...” Bên kia đột nhiên im lặng, khiến Cao Tuấn lỡ nửa nhịp tim.

“Có tin tức của Dương Đào rồi phải không? Cậu ấy đến tìm cậu phải không?” Vì sốt ruột, Cao Tuấn nói rất nhanh.

“Dương Đào cậu ấy...” Cuối cùng Tôn Tiểu Hải mới lên tiếng, nhưng giọng cũng run run, càng nói càng xót xa, gắng hết sức bình tĩnh lại, mới nghẹn ngào trả lời, “Cậu ấy không cho em nói, nhưng em không giấu nổi nữa, cậu ấy nghiện ma túy, nghiện nặng lắm, gần hai năm rồi.”

Từng câu từng chữ như đâm thủng màng nhĩ, xuyên thẳng lên não Cao Tuấn, lồng ngực như bị dao nhọn chọc thủng, đau đớn tới chết lặng, điện thoại rớt xuống đất lạch cạch, mà Cao Tuấn lại như sét đánh, gương mặt vụn vẹo vì khiếp sợ, trái tim như bị ai kéo xé khỏi thân thể, quăng xuống đất, nghiền nát thành mảnh vụn...

Hai năm... Tức là khi còn sống cùng anh cũng đã... Tại sao anh không nhận ra, tại sao anh hoàn toàn không nhận ra, rốt cuộc là anh ngu xuẩn tới mức nào mới tạo nên cục diện đau đớn nhường này, chỉ muốn thêm một bước, có khi nào sẽ chìm trong nỗi tiếc cả đời hay không...

Được nghỉ học, Lưu Lộ đến tiệm rau quả thăm Dương Đào, bây giờ Lưu Đại Quốc không chỉ không phản đối hai anh em gặp gỡ, ngược lại còn rất ủng hộ quan hệ khăng khít của cả hai, trải qua biến cố vừa rồi, lão mới thấy hối hận về những gì mình làm, mới chính thức đón nhận Dương Đào từ tận đáy lòng.

Hàn huyền xong, Lưu Lộ vào phòng đọc sách, Dương Đào ngồi một mình ngoài tiệm, nhưng trạng thái tinh thần hoàn toàn không giống tuổi trẻ bình thường, cậu ngáp liên tục, sắc mặt ảm đạm, mấy ngày liền chơi thuốc khiến mặt mũi xanh xao, ban đêm lại thường mất ngủ, nên mắt cũng thâm quầng.

Có khách vào quán, Dương Đào gục đầu, chỉ thấy buồn ngủ.

Cửa tiệm chợt mở tung, Tôn Tiểu Hải xuất hiện, quay lại gật đầu với người phía sau, người nọ đi theo vào tiệm.

Tầm mắt Dương Đào hơi mờ mịt vì ánh nắng, bèn quay lại gọi Lưu lộ trong phòng, “Lộ Lộ, có khách đến, ra tính tiền giúp anh.”

“Vâng ạ!” Lưu Lộ đáp lời, từ trong nhà bước ra, bước chân thành linh khựng lại, nước mắt ùa lên, “... Chú Cao?”

Nghe thấy tiếng gọi này, Dương Đào đang mơ màng chợt mở bừng mắt, chậm chạp đứng dậy, ánh mắt cậu dừng lại trên khuôn mặt người nọ, khuôn mặt quen thuộc, thân thiết, luyến lưu bao đêm tức khắc chiếm trọn vông mạc cậu, đầu óc cậu, tinh thần và linh hồn cậu.

Người đứng trước cậu là Cao Tuấn.

Cậu nhớ Cao Tuấn từng nói với cậu rằng: “Nếu có ngày em biến mất, anh biết tìm em ở đâu?”

Cậu nhớ khi ấy đôi mắt Cao Tuấn đỏ hoe, môi khẽ run rẩy, nước mắt ngân ngấn, nhưng rất kiên định nói rằng: “Ngày trước là em dựa dẫm vào anh, bây giờ anh muốn dựa dẫm vào em không được sao?”

Bây giờ anh thật sự đã thực hiện lời hứa, tìm được cậu, dựa dẫm vào cậu, để chứng minh hai người vẫn mãi là một thể, xương cốt bị cắt rời cũng sẽ liền gân.

Cao Tuấn im lặng nhìn Dương Đào, đau đớn không sao kìm nén được, cậu gầy, khuôn mặt tiêu tụy, bị hành hạ đến không ra hình người, khi cậu bắt lực nhất, anh lại không hay biết, còn định ninh rằng cậu đang vui vẻ hưởng thụ bên người khác, và đã quên hết tất cả về anh.

Cuối cùng Cao Tuấn mới nhận ra ước nguyện ban đầu của Dương Đào, cậu hi vọng hình tượng của mình trong lòng anh mãi luôn khỏe mạnh, tốt đẹp, khi cậu biết mình sẽ lụi tàn theo từng ngày, cậu rất sợ Cao Tuấn nhìn thấy bộ dạng xác xơ của cậu, sợ anh chứng kiến cậu mỗi ngày một sa đọa, nên cậu mới nói chia tay, rời khỏi anh, để lưu giữ hình ảnh tốt đẹp nhất của mình trong lòng anh, để những ký ức cuối cùng trong trí nhớ của cả hai không bao giờ ố vàng, mãi mãi không phai nhạt.

Trông thấy Cao Tuấn, Dương Đào hấp háy mắt, đôi môi run rẩy, thành linh quay bước chạy trốn vào phòng, khóa chặt cửa, điên cuồng hét lên.

“Bảo anh ấy đi đi! Tôi không muốn thấy anh ấy, không muốn anh ấy thấy tôi! Bảo anh ấy đi đi!”

“Dương Đào!”

“Anh!”

Thấy Dương Đào nhốt mình trong phòng, Tôn Tiểu Hải và Lưu Lộ không biết làm thế nào, buồn thảm nhìn nhau. Cao Tuấn im lặng bước tới trước cánh cửa đóng chặt, ngấn ngơ đứng, ánh mắt đặt trên vân cửa lạnh băng, trái tim như bị cắt rời từng mảnh.

Dương Đào dựa vào cửa, thân thể trượt dần xuống dưới như đã mất hết sức chống đỡ, cậu ngồi bệt dưới

đất, nước mắt trào ra, ròng rọc chảy xuống hai bên má.

Mặt trời ngả về Tây, hoàng hôn buông xuống, ba tiếng sau, Lưu Lộ đã về nhà, Dương Đào vẫn ngồi trong căn phòng đóng kín, Cao Tuấn vẫn đứng bên ngoài, không gõ cửa, không bỏ đi, không nhúc nhích.

Tôn Tiểu Hải không chịu nổi nữa, bước lên đập cửa, quát lớn, “Dương Đào! Mở cửa ra! Cao Tuấn đứng ngoài ba tiếng rồi, đứng nữa là gãy chân đấy!”

Nhưng bên trong vẫn không phản ứng, chỉ thấp thoáng vọng ra tiếng nước nở nghẹn ngào.

Cao Tuấn ngăn Tôn Tiểu Hải đập cửa, cố gắng nở nụ cười, “Tiểu Hải, cậu cứ về đi, trời cũng sắp tối, tôi ở đây chờ cậu ấy.”

“Haizz, thôi được rồi, có gì cứ gọi cho em.” Tôn Tiểu Hải đành phải thở dài, cúi đầu buồn bã bỏ đi.

Tiệm rau quả đóng cửa sớm, không có khách qua lại, tĩnh lặng vô cùng.

Từng phút trôi qua, hai người một trong một ngoài, lo lắng, cố chấp, vương vít, đau lòng... Trăm mối ngổn ngang.

Cao Tuấn ngơ ngẩn giơ tay, khẽ khàng đặt lên cửa, như cảm ứng đồng tâm, Dương Đào chợt thấy nóng ruột, cậu chậm chạp đứng dậy, cũng đặt tay lên cửa, lại như chạm được vào khuôn mặt người kia, bàn tay không khỏi run run.

Qua lớp cửa, hai người đối mặt thật lâu, hai trái tim chết lặng bao ngày bất ngờ thức tỉnh.

Đôi mắt mịt mờ không ánh sáng của Dương Đào chợt lóe lên, nước mắt lại cuộn cuộn trào ra, cậu mở tung cửa, kinh ngạc nhìn người nọ, khóe miệng giật giật, muốn nói gì đó, nhưng không thốt nên lời.

Sững sờ vài giây, Cao Tuấn vội bước vào trong, thẳng đến trước mặt Dương Đào, vung tay ra sau đóng cửa lại, không cho cậu cơ hội trốn tránh.

Cao Tuấn xót xa nhìn Dương Đào, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt, ánh mắt rã rời của cậu, lòng đau như cắt, mãi không nói nên lời.

Im lặng một lát, Cao Tuấn thỉnh thoảng ôm chặt lấy Dương Đào, vùi mặt nơi cổ cậu, bờ vai run rẩy.

“Anh xin lỗi Đào Đào nhé, bây giờ mới tìm được em.” Cao Tuấn nghẹn ngào, đau đớn dồn lên, cả mạch máu cũng căng cứng, phồng lên xanh ngắt nơi thái dương, “Anh chỉ coi như em đi xa một chuyến thôi, theo anh về nhé, anh không bao giờ muốn rời xa em.”

Vòng tay này giúp con tìm cận kề cái chết của Dương Đào tức khắc phục sinh, điên cuồng co bóp, bùng nổ sức sống thịnh vượng trong lồng ngực, nhưng bàn tay cậu vẫn kiên quyết đẩy Cao Tuấn ra, gào thét như xé rách cổ họng.

“Sao anh ngu thế hả? Anh mở to mắt nhìn cho rõ đi, người trước mặt anh không còn là Dương Đào ngày xưa nữa, thằng Dương Đào ngày xưa đã chết một năm trước rồi, tôi chỉ là cái xác không hồn, tôi sẽ chỉ làm khổ người khác, anh đừng bận tâm đến tôi, cứ đi mà sống cuộc đời mình, xin anh đừng bận tâm đến tôi nữa...”

Những tiếng gào thét đau đớn của Dương Đào khiến trái tim Cao Tuấn như bị cắt ra từng mảnh, anh siết chặt lấy cậu, mặc cậu trốn tránh, nhất quyết không buông, đôi mắt mang vẻ kiên quyết trước nay chưa từng có.

Vì quá xúc động, Dương Đào tái phát cơn nghiện, cậu vùng vẫy đẩy Cao Tuấn ra, từng bước lùi lại phía chiếc giường, sức lực như bị hút kiệt, cả người run rẩy nằm trên giường, nắm chặt tay đưa lên miệng, điên cuồng cắn xé.

Cao Tuấn nhanh chóng nhận ra điều gì gây nên phản ứng kỳ lạ của Dương Đào, vội vàng nằm xuống bên cạnh cậu, dồn sức ôm chặt cậu, “Là... Là thằng khốn nạn Chu Hạo Vũ lừa em hít ma túy phải không? Có phải không?”

Dương Đào cả người co quắp, điên cuồng cắn xé cánh tay Cao Tuấn, lại bất chợt nắm lấy tay anh, khốn khổ van nài, “Tuấn, em muốn chích một mũi, anh nghĩ cách cho em chích một mũi đi!”

“Đào Đào, kiên cường lên! Em không thể tiếp tục dính vào thứ đó, tiếp tục là không quay lại được đâu!” Cao Tuấn ôm chặt Dương Đào trong lòng, để giảm nhẹ nỗi đau cho cậu, anh đưa tay mình kề bên miệng cậu, mặc cho cậu cắn, để lại hai dấu răng sâu hoắm, tay còn lại nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng cậu, dịu dàng an ủi, “Sắp xong rồi, sắp khỏi rồi, tin anh!”

Vật lộn suốt mấy tiếng đồng hồ, mãi đến sau nửa đêm, Dương Đào mới dần bình tĩnh lại, hai người mệt mỏi chìm sâu vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Cao Tuấn thức dậy trước, Dương Đào quay lưng về phía anh, vẫn đang ngủ li bì, xuyên qua lớp áo ba lỗ trắng cậu mặc, Cao Tuấn lơ mơ trông thấy một hình xăm màu xanh sẫm nho nhỏ trên lưng cậu. Anh dè dặt vén áo cậu lên, nhìn thấy chữ “Tuấn” ngay ở vị trí thẳng với trái tim.

Cao Tuấn giật mình, đôi mắt đỏ hoe, kìm lòng không đặt, anh giơ tay phủ lên hình xăm nọ, hết lần này tới lần khác vuốt ve, ngực đau quặn thắt, thì ra cậu vẫn luôn yêu anh, chưa bao giờ thay đổi, thì ra cậu đã quyết định sẽ yêu anh cả đời, không bao giờ thay đổi.

Dương Đào thức giấc, hoảng hốt quay lại, trông thấy Cao Tuấn vẫn ở bên cạnh, ánh mắt cậu bất giác kiên định.

Tâm trạng của cả hai đều rất phức tạp, thật lâu sau vẫn cùng im lặng, từng vô số lần hi vọng được ở bên nhau, cùng nhau đi tới cùng trời cuối đất, thực ra cho tới bây giờ cũng chỉ là như vậy, chỉ muốn được nhìn thấy người kia ngay khi mở mắt, chìm trong giấc ngủ cũng mong sớm đến ngày mai.

“Dương Đào, anh yêu em.” Cao Tuấn rưng rưng nhìn Dương Đào, khàn khàn nói, lần đầu tiên thổ lộ tình cảm của mình, “Rất yêu em, cực kỳ yêu em, yêu em vô cùng vô tận, bất kể em trở thành như thế nào, anh vẫn sẽ yêu em, chỉ yêu mình em...”

Dứt lời, Cao Tuấn chợt nhoẻn cười tự giễu, “Cả đời chưa nói cái gì buồn nôn như thế, em xem em ép anh thế nào kìa.”

Dương Đào sâu thẳm nhìn anh, trái tim vừa sống lại điên cuồng đập.

Hai người ngơ ngẩn nhìn nhau, lồng ngực áp vào nhau, dùng nhiệt độ thân thể sưởi ấm trái tim đóng băng của nhau, khuôn mặt Cao Tuấn mờ ảo trong đôi mắt mịt mù của Dương Đào, rất sợ hình ảnh này chỉ là ảo giác, cậu vội vàng giơ tay cảm nhận, lại được hơi ấm sưởi tới phát run.

Dương Đào ngấu nghiến hôn môi Cao Tuấn, tức khắc nhận được sự đáp lại nóng bỏng sôi trào, nhớ nhung, dằn vặt, đau khổ, giờ phút này cùng được phóng thích, bốn cánh môi quấn quýt triền miên, ngậm, mút, cắn. Dương Đào nhắm mắt hôn môi Cao Tuấn, hôn hai má, cằm, cổ, mạnh bạo siết chặt lấy anh như ngày trước, dùng tư thế hoảng sợ vượt mặt anh, ôm chặt anh như ngày trước.

Trận tuyết đầu mùa đổ xuống, cả thành phố chìm trong màu trắng, bông tuyết trắng phau giăng kín đất trời.

“Trời đẹp quá, chúng ta ra ngoài chơi nhé, ra ngoại ô được không?” Cao Tuấn bất chợt đề nghị.

Dương Đào thoáng nhìn ra cửa sổ, khẽ gật đầu.

Ăn sáng xong, hai người lên xe khách ra ngoại ô, cảm xúc của Dương Đào tuy đã bình ổn, nhưng không phần chần, Cao Tuấn biết, thực ra cậu chỉ miễn cưỡng vui cười, còn tâm trạng vẫn rất suy sụp, vì vậy thỉnh thoảng anh lại chỉ phong cảnh ngoài cửa xe cho cậu xem, dời đi chú ý của cậu, “Trông kìa, lại có cỏ hoang kìa.”

“Đúng nhỉ, giờ này nhìn thấy cỏ hoang đúng là hiếm thật.” Nhìn theo Cao Tuấn chỉ, trông thấy chú chó xám nhảy nhót trong rừng cây, Dương Đào không khỏi nhoẻn cười.

“Úi, em xem, lại con nữa kìa!” Cao Tuấn thò đầu ra cửa xe, phần khởi như đứa trẻ.

Dương Đào biết anh muốn giúp cậu thư giãn, nên cũng cố gắng mỉm cười.

Xe chạy đến nửa đường, Cao Tuấn sực nhớ ra gì đó, móc túi lấy ra một chiếc MP3, đeo một bên tai cho mình, một bên cho Dương Đào.

Dương Đào kinh ngạc nhìn chiếc MP3 nọ, giờ mới nhớ mình bỏ quên nó ở nhà, cả hai cùng không lên tiếng, chỉ hiểu ý mỉm cười, cùng im lặng nghe nhạc.

Vì là mùa đông, bãi cỏ ngoại ô hiếm người qua lại, gần như không có dấu chân trên nền tuyết, thậm chí tuyết mênh mông phủ đến chân trời, đôi mắt trông xa, tất cả chỉ là màu trắng.

“Bọn mình hiếm khi đi chơi, mùa xuân mình lại đến đây chơi tiết Thanh Minh đi.” Cao Tuấn mỉm cười đề nghị, “Từ nay về sau, mỗi năm bọn mình du lịch một lần, em thấy sao?”

Dương Đào im lặng, vốn định ra vẻ bình tĩnh, nhưng âu sầu vẫn hiển hiện trong đôi mắt.

Cao Tuấn cố gắng giữ nụ cười, kéo tay Dương Đào giẫm lên thảm tuyết, chậm rãi đi sang hướng khác.

“Thời gian qua nhanh thật, đảo mắt Lộ Lộ đã lên cấp ba, trong ấn tượng của anh thì nó vẫn chỉ là cô nhóc hát nhạc thiếu nhi trên sân thượng thôi.” Cao Tuấn xa xăm nói, ngược mắt nhìn bầu trời xanh thẳm, “Từ lần đầu bọn mình gặp nhau đến giờ đã bao năm rồi nhỉ?”

Dương Đào ngược mắt trông xa, suy nghĩ bộn ba trong trí nhớ, “Vừa tròn mười một năm rồi.”

“Mười một năm cơ à, anh cũng sắp bốn mươi rồi.” Cao Tuấn khẽ nhếch miệng, pha trò, “Anh chẳng nhớ nữa, đúng là thanh niên như em mới nhớ được lâu.”

Nhưng câu đùa này lại khiến Dương Đào nặng lòng thêm, vẻ mặt như sắp khóc.

Cao Tuấn không dám nói gì nữa, anh sợ nói thêm nữa, cậu sẽ lại bật khóc.

Hôm nay không gió, cũng không quá lạnh, hai người đứng trong tuyết, ánh nắng lấp ló sau màn sương chiếu lên người họ, hình ảnh như bức tranh thuần khiết trang nhã, đẹp không sao tả xiết.

“Em hát cho anh một bài nhé.” Dương Đào chợt nói.

“Đừng hát nữa.” Cao Tuấn không nỡ, “Hát nhiều quá rồi, cổ họng cũng khó chịu chứ.”

“Ừ, hát nhiều rồi, nhưng em vẫn chưa hát cho anh bài nào hoàn chỉnh, để em hát một bài cho anh, coi như thay lời em muốn nói.”

Nhìn ánh mắt mang chút khẩn cầu của Dương Đào, Cao Tuấn vui vẻ gật đầu, mỉm cười lắng nghe.

Dương Đào hắng giọng, chăm chú nhìn đôi mắt sáng ngời trong trẻo và lúm đồng tiền trên má Cao Tuấn, chậm rãi hát lên –

“Nhìn tôi, nắm chặt tay tôi

Để kẻ lạc lối tôi thôi sa đọa

Trao trọn cho tôi trái tim em

Kể từ nay không còn phiêu dạt

Dùng nụ cười đập tan sự băng bĩnh trong tôi

Tôi muốn ngừng lại mưa, lưu lại gió

Tới tận khi trời long đất lở

Chỉ cần em yêu tôi, cả thế giới đã đủ đầy

Bất chấp em dùng lý do gì đi nữa, tôi nhất quyết sẽ không buông tay

Chỉ cần em yêu tôi, cả thế giới đã đủ đầy

Dù vù trụ đi đến ngày tàn, tình yêu héo khô vì em mà phục sinh

Không gì có thể cản bước tôi

Không ai có thể yêu em hơn tôi

Tôi đã không còn là hoang vu sa mạc

Vì tình yêu của em tưới mát để tôi lột xác

Chỉ cần em yêu tôi, cả thế giới đã đủ đầy

Bất chấp em dùng lý do gì đi nữa, tôi nhất quyết sẽ không buông tay

Chỉ cần em yêu tôi, cả thế giới đã đủ đầy

Dù vù trụ đi đến ngày tàn, tình yêu héo khô vì người mà phục sinh...”

Dưới bầu trời cao thăm thẳm như ngọc bích, trên thảm tuyết trắng mênh mông trải dài, thời gian như ngừng lại, đôi người đàng đẵng quy tụ về một điểm, dường như chỉ nắm tay, nhìn nhau, đã đủ quên hết mọi sầu lo phiền muộn, trong mắt chỉ còn lại người này, tràn đầy ánh mắt tôi, báu vật trong tim tôi...

— Người có tình sẽ trở về bên nhau, dẫu trần gian còn bao nhiêu cay đắng.

Hết chương 22

Là bài “Phục sinh” của Hoang Sơn Lượng, mình lại dịch tạm lời cho mọi người thử nghe:

(Link đây) Phục Sinh – Hoang Sơn Lượng

Nhìn tôi, nắm chặt tay tôi

Để kẻ lạc lối tôi thôi sa đọa

Trao trọn cho tôi trái tim em

Kể từ nay không còn phiêu dạt

Dùng nụ cười đập tan sự băng bĩnh trong tôi

Tôi muốn ngừng lại mưa, lưu lại gió

Tới tận khi trời long đất lở

Chỉ cần em yêu tôi, cả thế giới đã đủ đầy

Bất chấp em dùng lý do gì đi nữa

Tôi nhất quyết sẽ không buông tay

Chỉ cần em yêu tôi, cả thế giới đã đủ đầy

Dù vù trụ đi đến ngày tàn

Tình yêu héo khô vì em mà phục sinh

Dùng nụ cười đập tan sự bướng bỉnh trong tôi

Tôi muốn ngừng lại mưa, lưu lại gió

Tối tận khi trời long đất lở

Chỉ cần em yêu tôi, cả thế giới đã đủ đầy

Bất chấp em dùng lý do gì đi nữa

Lần này tôi sẽ không buông tay

Chỉ cần em yêu tôi, cả thế giới đã đủ đầy

Dù vù trụ đi đến ngày tàn

Tình yêu héo khô vì người mà phục sinh

Không gì có thể cản bước tôi

Không ai có thể yêu em hơn tôi

Tôi đã không còn là hoang vu sa mạc

Vì tình yêu của em tưới mát để tôi lột xác

Chỉ cần em yêu tôi, cả thế giới đã đủ đầy

Bất chấp em dùng lý do gì đi nữa

Lần này tôi sẽ không buông tay

Chỉ cần em yêu tôi, cả thế giới đã đủ đầy

Dù vù trụ đi đến ngày tàn

Tình yêu héo khô vì người mà phục sinh

23. Chương 23: Người Thương Nhuộm Máu

Về thành phố, Dương Đào quay lại tiệm rau quả của Tôn Tiểu Hải, thu dọn đồ đạc, cảm ơn và tạm biệt bạn rồi theo Cao Tuấn về nhà. Vừa bước qua cửa, cậu đã không thể kìm lòng đảo mắt nhìn quanh, phát hiện tất cả đồ đạc trong nhà vẫn còn nguyên vẹn, tức khắc thấy mình bám rễ đâm chồi.

“Đào Đào, anh biết quãng đường sau này sẽ rất gian nan, đối với em mà nói, sắp tới sẽ là thử thách khó khăn nhất cuộc đời.” Cao Tuấn đặt hai tay trên vai Dương Đào, ánh mắt sáng ngời kiên định, “Anh sẽ cùng em đối mặt, bất kể khó khăn ra sao, chúng ta cũng phải chiến thắng nó, tất nhiên anh vẫn có cách kiếm tiền mua cho em, nhưng anh không làm thế được, không phải anh giả nhân giả nghĩa, mà dù em hận anh, trách anh, thì anh cũng phải giúp em cai nghiện, chỉ có như vậy thì chúng ta mới làm lại được cuộc đời.”

Dương Đào lắng nghe, bình tĩnh gật đầu, “Anh nói đúng, lần này nhất định em sẽ nghe anh!”

“Được.” Cao Tuấn lộ vẻ mừng rỡ, khẩn thiết nhìn Dương Đào, “Chúng ta không còn cách nào khác, chỉ có thể... Chỉ có thể đi tự thú.”

Dương Đào thoáng kinh ngạc, dù biết chắc Cao Tuấn sẽ nói điều này, cũng biết điều này là tốt cho mình, nhưng trong lòng cậu vẫn không dễ chịu.

“Cứ nghĩ là vì anh, có được không?” Cao Tuấn ôm lấy Dương Đào, rơm rớm cầu xin, “Anh không thể đánh mất em được, trừ cách bảo em đi tự thú thì anh cũng không còn lựa chọn nào khác, bằng không em sẽ lại quay về thế giới đáng sợ kia, dù em không muốn thế, nhưng lúc lên cơn nghiện, em cũng không khống chế được mình!”

Cao Tuấn nói rất đúng, Dương Đào không thể phản bác, đành phải bằng lòng, “Ngày mai em sẽ đi tự thú, anh yên tâm, từ nay về sau, cái gì em cũng nghe anh.”

Cuối cùng Cao Tuấn mới yên tâm, kê trán lên trán Dương Đào, bàn tay nhẹ vỗ về sau đầu cậu, an ủi trái tim chồng chất vết thương.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa hửng, hai người đã rời khỏi nhà. Cao Tuấn nghĩ tới nghĩ lui cả đêm, cuối cùng vẫn quyết định cùng Dương Đào đi tự thú, xin vào trại cai nghiện từ bỏ ma túy.

“Tuần này, tiệm bánh bao nhân thịt phổ bên còn không?”

“Còn đây, anh vẫn nhớ em thích bánh bao tiệm đó mà.” Nhân lúc xung quanh vắng vẻ, Cao Tuấn nhoẻn cười, nhéo hông Dương Đào một cái, “Thế em cứ từ từ đi trước, anh chạy qua mua bánh cho em.”

“Vâng.” Dương Đào cũng mỉm cười, thỏa mãn nhìn bóng Cao Tuấn chạy đi, tới khi bóng anh biến mất khỏi tầm nhìn, cậu mới chậm rãi đi ra đầu hẻm.

Nhưng lúc sắp tới đầu hẻm, Dương Đào thành linh cảm giác sau ót đau điếng, giống như ai đó dùng vật cứng đập mạnh vào cậu, còn chưa kịp phản ứng, cú đập thứ hai đã giáng xuống, cậu lập tức hôn mê bất tỉnh.

Sau khi Dương Đào té xỉu, hai gã đàn ông vạm vỡ bám theo cậu đồng loạt kéo cậu lên một chiếc xe đỗ ven đường, vội vàng phóng đi.

Vài phút sau, Cao Tuấn xách túi bánh bao đi ra đầu hẻm, nhìn quanh không thấy Dương Đào, anh chạy ngược vào trong hẻm, vừa gọi vừa tìm, tới lúc về nhà vẫn không tìm thấy cậu, Cao Tuấn hoảng loạn, vội vàng lấy điện thoại gọi cho cậu, nhưng gọi vài cuộc vẫn không ai nghe máy.

Tìm Cao Tuấn vọt lên tới cổ họng, linh cảm chẳng lành ập đến như thủy triều — Chẳng lẽ... Cậu lại lên cơn nghiện? Lại đi tìm Chu Hạo Vũ rồi?

Túi bánh bao trong tay Cao Tuấn rớt xuống đất, thất thần một thoáng, anh lập tức bỏ nhà chạy ra đường, vẫy một chiếc taxi, phóng đến quán bar Devil.

Lúc này đầu óc Cao Tuấn đã rối loạn, nhưng một ý niệm mạnh mẽ vô cùng vẫn chiếm trọn tâm trí anh, đó chính là quyết không thể để Dương Đào tiếp tục sa vào hố đen đáng sợ kia, tuyệt đối không thể!

Đến quán bar, Cao Tuấn nhét tiền cho tài xế, sau đó lao vào trong như tên bắn, chẳng mấy chốc đã trông thấy A Lượng đứng trên khoảng giao nhau giữa sảnh lớn và phòng riêng.

“Dương Đào đâu? Dương Đào có ở đây không?” Cao Tuấn vừa hỏi, vừa rảo bước tới trước mặt A Lượng.

A Lượng kinh ngạc nhìn Cao Tuấn, chân chừ mấy giây mới chậm chọc cười cười, “Ô, nhanh quá nhỉ? Vừa tóm được nó, mày đã đuổi theo ngay.”

Gã dứt lời, Cao Tuấn trợn mắt, thì ra không phải Dương Đào chủ động tới, mà là bị Chu Hạo Vũ cho người bắt đến, rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Cao Tuấn định nói thêm gì đó, nhưng A Lượng thô lỗ vung tay, hai gã vạm vỡ thành linh xuất hiện, chặn đường lui của anh, vây kín anh tại chỗ.

“Các người muốn gì?” Cao Tuấn trợn mắt nhìn.

A Lượng không đáp lời, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười âm u nham hiểm, khiến người ngoài không rét mà run...

Chẳng biết qua bao lâu, Dương Đào dần tỉnh lại, ý thức vừa khôi phục đã khiếp sợ tột đỉnh, cậu thấy mình đang ở trong phòng ngủ phía trên quán bar của Chu Hạo Vũ, bị trói chặt vào một chiếc ghế, mà lúc này Chu Hạo Vũ đang đứng trước mặt cậu, khẽ mỉm cười nhìn cậu.

“Anh làm gì thế? Thả tôi ra!” Dương Đào hung dữ quát tháo.

“Lâu lắm không gặp, tôi nhớ em quá, chỉ muốn đưa em đến gặp tôi một lát thôi mà?” Chu Hạo Vũ thanh thoi đáp, bàn tay lướt qua má Dương Đào, “Em giỏi thật đấy, lâu thế rồi vẫn không đến tìm tôi, cả lá trà cũng không trị được em, thật lòng tôi đã sắp tuyệt vọng! Từ giờ tôi sẽ không cho phép em trốn tránh tôi nữa, sự kiên nhẫn của tôi đã bị em vắt kiệt hết rồi!”

“Họ Chu kia, tao nhịn mày đủ lắm rồi nhé!” Dương Đào gắng sức giãy giụa, nhưng dây thừng trói quá chặt, cố gắng cách mấy cũng không làm nên chuyện gì, “Thả tao ra ngay! Nếu mày không giết tao thì nhất định tao sẽ giết mày!”

Dương Đào còn đang phẫn nộ gào thét, Chu Hạo Vũ chợt có điện thoại, chẳng biết đầu bên kia nói gì, chỉ thấy hần lảng nghe như có điều suy ngẫm, khuôn mặt thấp thoáng ý cười đầy toan tính, “Đưa đến tầng hầm đi!”

Nghe hần nói vậy, Dương Đào thành linh ngưng bật, không kịp hỏi Chu Hạo Vũ câu vừa rồi là sao, chỉ thấy hần thô lỗ nói cà vạt, sau đó bật máy tính để bàn, chẳng mấy chốc, màn hình phát lại hình ảnh thu được từ camera dưới tầng hầm.

Dương Đào định thần nhìn lại, cả người giật nảy như bị sét đánh, khuôn mặt trắng xanh tức khắc biến thành sắc tro tàn.

Chỉ thấy Cao Tuấn bị hai gã cao to vạm vỡ áp tải vào một căn hầm, sau đó bị ép ngồi xuống ghế, anh lập tức đứng dậy định bỏ đi, A Lượng chộp lấy một chiếc ghế khác nện vào người anh, Cao Tuấn giơ tay che chắn, cánh tay tức khắc đau điếng.

Sự phản kháng của Cao Tuấn hình như đã chọc giận A Lượng, gã lồng lên như chó điên, lại vung ghế phang vào người Cao Tuấn.

Dương Đào trợn mắt, gân xanh trên trán như muốn nổ tung. Nhưng cả hai cách nhau tầng trên tầng dưới,

cậu chỉ có thể trở mắt nhìn chiếc ghế thô bạo đập vào ngực Cao Tuấn, lần này Cao Tuấn trở tay không kịp, lao đảo ngã xuống đất, lại tức khắc bị nắm áo xách lên, ép ngồi xuống ghế.

“Cao Tuấn!” Dương Đào nổi giận, hai mắt đỏ ngầu, “Chu Hạo Vũ, tao đ* t cả họ nhà mày! Thả Cao Tuấn ra! Thả anh ấy ra!”

Chu Hạo Vũ không để ý đến Dương Đào điên cuồng gào thét, rút điện thoại gọi cho A Lượng, “Cho nó nghe máy!”

A Lượng tuân lệnh, áp điện thoại vào tai Cao Tuấn.

“Mày bảo mày quên mất cái tên Dương Đào rồi cơ mà? Sao còn đến tìm em ấy?” Âm thanh lạnh lẽo của Chu Hạo Vũ truyền tới, “Mày coi lời tao là gió thoảng bên tai phải không?”

Chu Hạo Vũ nhìn chằm chằm màn hình trước mặt, trông thấy đôi mắt Cao Tuấn không hề ái ngại, không hề kích động, bình thản ung như ngọn núi cao sừng sững vững vàng.

“Tôi không để ý cậu ấy, tôi hoàn toàn không để ý chuyện cậu ấy ở bên anh hay ở bên ai, tôi không quan tâm!” Cao Tuấn lớn tiếng nói, giọng nói rền vang mạnh mẽ như tiếng chuông đồng, “Nhưng tôi không thể để cậu ấy tiếp tục hít ma túy, dù sao tôi cũng đã chăm sóc cậu ấy nhiều năm như thế, không còn tình yêu thì vẫn có tình thân, anh bảo tôi làm gì cũng được, nhưng anh không được ép cậu ấy dùng ma túy nữa, tuyệt đối không được!”

Nước mắt giăng kín tầm mắt Dương Đào, hối hận và tự trách ập tới như thác lũ, tức khắc nhấn chìm cậu.

“Làm gì cũng được? Giỏi lắm, mẹ kiếp mày đừng cảm lắm!” Chu Hạo Vũ nổi giận, như con báo săn hung hăng mù quáng, mắt hấn đỏ ngầu, miệng quát to, “Muốn tao thả Dương Đào? Thế thì đổi đi, dùng một cánh tay hoặc một cẳng chân mày đổi đi! Cho mày chọn!”

Lời Chu Hạo Vũ như tiếng sét giáng xuống, phá nát tim gan Dương Đào, sống lưng cậu lạnh toát, “Anh nói gì thế? Anh điên rồi hả? Cao Tuấn chỉ đến căn anh cho tôi uống trà thôi, anh muốn tôi ở lại đây chứ gì? Thế thì tôi không đi nữa là xong, anh ấy với anh không thù không oán, anh thả anh ấy ra nhanh!”

Đôi mắt Chu Hạo Vũ lóe lên hung ác, hấn tiến lên một bước, nắm tóc Dương Đào, kéo cậu về phía mình, “Em trung thành với nó quá nhỉ, cảm động đất trời hơn cả Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài rồi đấy, tôi cũng cảm động muốn chết đây này!”

Dương Đào bị trói chặt cả tay chân, không có sức phản kháng, cậu biết mình nói cứng sẽ chỉ càng chọc giận thằng điên này, đành phải ép mình tỉnh táo lại, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn hấn.

“Anh chỉ cần tôi thôi mà? Anh muốn sao cũng được hết, miễn là anh thả Cao Tuấn!”

“Thật không? Vậy để tôi đ* t em có được không?”

Đối mặt với uy hiếp của Chu Hạo Vũ, Dương Đào mím chặt môi, ánh mắt nôn nóng, cơn giận khuấy đảo trong lồng ngực như con thú dữ điên cuồng gào thét.

Điện thoại vẫn chưa ngắt, tất nhiên Cao Tuấn cũng nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, anh liều mạng che giấu nỗi kinh hoàng, bình tĩnh phá vỡ khoảng lặng ngán ngùi, “Anh Hạo phải cho tôi con dao chứ.”

“Không...” Cao Tuấn làm Dương Đào sợ mất hồn mất vía, không dám chần chừ nữa, vội vàng hứa hẹn với Chu Hạo Vũ, “Được, anh muốn gì cũng được!”

Dương Đào còn chưa dứt lời, A Lượng đã đưa cho Cao Tuấn một con dao găm, Cao Tuấn vừa nhận con dao, A Lượng đã nhanh chóng rút súng chìa thẳng vào anh, đề phòng anh dùng dao làm vũ khí chống cự.

Cao Tuấn ngược mắt, lạnh lùng nhìn hòng súng nhắm thẳng vào mình, nắm chặt con dao, lũ côn đồ hung ác như hổ rình mồi xung quanh chẳng những không làm anh khiếp sợ, mà ngược lại còn giúp anh đẩy lên ngọn lửa bùng bùng.

Cao Tuấn luôn là người dễ mềm lòng, thậm chí có thể nói là yếu đuối, nhưng giờ phút này, tính nết của anh, sự can trường của anh, và người anh trân trọng hơn cả sinh mệnh đều không cho phép anh thỏa hiệp khuất phục, quỳ xuống van xin lũ ác ôn hèn hạ này.

Vì vậy, anh vùng dao đâm thẳng xuống đùi phải của mình, nơi mũi dao cắm xuống, máu tươi đỏ sẫm trào ra, sắc màu rúng động tất cả những người có mặt.

“Thả Dương Đào ra!” Sắc mặt Cao Tuấn trắng bệch như tờ giấy, trán lấm tấm mồ hôi, mồ hôi chảy xuống theo sườn mặt anh.

Những người có mặt đều kinh ngạc và hoảng sợ, Chu Hạo Vũ cũng sờ nhìn màn hình, mãi không kịp phản ứng.

Dương Đào cũng chết sững vài giây, rồi thành linh gào lên xé họng, gào thét như điên dại, cả người run lấy bầy, nước mắt lăn chã rơi, cho đến giờ phút này, cậu mới biết rõ thế nào là sợ hãi, thế nào là tuyệt vọng, trái tim trong lồng ngực bị người ta bóp nát thành bùn, chỉ để lại đồng thệ bầy nhầy, ruột gan đứt khúc, máu chảy đầm đìa.

Cao Tuấn hít một hơi thật sâu, rút dao ra, sau đó run rẩy giơ cao, đâm xuống lần thứ hai, lần này anh mới thấy đau thấu tận tim, cả giọng nói cũng run run rẩy rẩy, “Thả Dương Đào ra...”

Máu tươi tí tách nhỏ xuống từ bắp đùi, chỉ mười mấy giây đã đọng thành vũng lớn, ai nhìn thấy cũng phải giật mình.

A Lượng khiếp sợ nhìn Cao Tuấn, tim lòng không đành thở dài, “Mẹ kiếp, đúng là hảo hán, tàn bạo thật sự!”

Dương Đào gần như súp đổ, thỉnh linh ngẩng đầu lên, khuôn mặt tái nhợt không còn giọt máu, ánh mắt buốt lạnh nhìn Chu Hạo Vũ.

“Giỏi thì giết tao luôn đi, giỏi thì rút súng bắn chết tao luôn đi!”

Nhìn Cao Tuấn rút lưỡi dao đâm đả máu khỏi đùi, một ống quần gần như ướt sũng máu, nhìn thấy anh sắp ngất đi, Dương Đào khàn cả giọng gào thét, “Đưa anh ấy đi bệnh viện nhanh!”

Chu Hạo Vũ không thèm để ý chuyện Cao Tuấn sống hay chết, thực ra anh chết còn lợi cho hắn, nhưng hắn không thể để Cao Tuấn chết ở quán bar, làm vậy sẽ khiến cảnh sát nghi ngờ, có nguy cơ bại lộ nơi tàng trữ và buôn bán ma túy, hắn liếc Dương Đào suy sụp gào khóc, cầm điện thoại ra lệnh cho đầu kia, “A Lượng!”

“Anh Hạo?”

“Đưa đi bệnh viện!”

A Lượng dập máy, ra lệnh cho thuộc hạ lôi Cao Tuấn ồ ạt chảy máu ra khỏi tầng hầm, băng bó qua loa rồi kéo lên xe, đưa tới bệnh viện.

Nhìn Cao Tuấn biến mất khỏi camera, Dương Đào vẫn run lấy bầy, khóc thút thít không ngừng, cả người bối rối, chết lặng, choáng váng.

Chu Hạo Vũ tháo dây trói cho Dương Đào, nắm lấy cằm cậu, ác độc nói, “Bây giờ đến lượt em thực hiện lời hứa, nếu em dám đổi ý, Cao Tuấn còn trong tay A Lượng, chỉ một cú điện thoại của tôi là chúng sẽ lôi nó đến chỗ không người, cho nó chảy máu đến chết!”

Dương Đào nhú chặt hai hàng lông mày đen nhánh, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt tới gần như trong suốt, cậu cắn môi tới bật máu, rồi lặng lẽ cúi đầu, cởi quần áo.

Chu Hạo Vũ tháo dây lưng, kéo Dương Đào dậy, thô bạo quăng lên giường, hung hăng đè cậu xuống dưới, nhưng đúng lúc Dương Đào ngã sấp trước mặt hắn, cái tên Cao Tuấn khắc trên tấm lưng trần của cậu đập vào mắt hắn, khiến dục vọng bùng bùng trong hắn tức thì tắt ngúm.

Chu Hạo Vũ sững người, nhếch miệng cười khẩy, siết chặt nắm đấm tự nện xuống ngực mình, sau đó chậm chạp đứng dậy, thắt lại dây lưng.

“Em yêu nó đến thế sao? Rốt cuộc nó có điểm gì đáng để em yêu như vậy?”

Dương Đào kiệt sức nằm sấp trên giường, ánh mắt thất thần nhìn nơi nào đó, nhưng không chút do dự đáp lại hẳn.

“Tất cả.”

Không khí trong phòng đông cứng lại, hai người cùng đẩy đối phương tới bờ vực, cùng dùng tư thế quyết liệt không khoan nhượng, chờ đợi ngọc nát đá tan.

Thình lình, tiếng chuông điện thoại phá vỡ sự tĩnh lặng, Chu Hạo Vũ nghe máy, nói chuyện vài câu, rồi lạnh lùng nói với Dương Đào, “Tôi phải đi bàn chuyện làm ăn, em ngoan ngoãn ở chỗ này, đừng hòng đi đâu hết!”

Dứt lời, Chu Hạo Vũ quay gót bỏ đi, khóa trái cửa, không cho phép Dương Đào có cơ hội thoát khỏi tay mình.

Dương Đào chưa bao giờ suy sụp như lúc này, trước mắt tối sầm, cậu chợt nhớ lại hình ảnh của mẹ khi tự sát, máu tươi ào ạt tuôn ra từ cổ tay, hình ảnh đó từng vô số lần tái hiện trong những cơn ác mộng của cậu, mà lúc Cao Tuấn đổ máu trước mắt cậu, cú shock ấy thậm chí còn khiến cậu chết điếng hơn cả cái chết của mẹ cậu, cậu thà để con dao đâm vào người mình, một nghìn một vạn lần đâm vào người mình, còn hơn phải nhìn nó đâm một nhát vào người Cao Tuấn.

“Tuấn...” Trái tim Dương Đào run rẩy chảy máu, dường như lưỡi dao nọ không chỉ đâm bị thương Cao Tuấn, mà còn đâm vào tim cậu, vào nơi mềm yếu, chí mạng nhất trong cậu...

— Xin anh đừng chết, em còn chưa kịp nói với anh, chưa kịp nói rằng em yêu anh, anh nhất định không thể chết được.

24. Chương 24: Bước Vào Hiểm Cảnh

Được chạy chữa kịp thời, Cao Tuấn giữ được mạng sống, bác sĩ nói cũng may mà động mạch chủ không bị tổn thương, không thì anh chết chắc.

Lúc Cao Tuấn hôn mê tỉnh lại, bên cạnh chỉ có Lưu Lộ.

Trong phòng bệnh, nhìn thấy Lưu Lộ ngồi bên cạnh khóc lóc sụt sùi, Cao Tuấn miễn cưỡng gượng cười, đôi môi nứt nẻ khăn khăn hỏi, “Lộ Lộ, sao lại ở đây?”

“Chú Cao tỉnh rồi à?” Nghe thấy giọng Cao Tuấn, Lưu Lộ cuống quýt cúi xuống nhìn anh, nước mắt lăn chã rớt xuống chiếc áo bệnh nhân của anh, “Bác sĩ gọi cho anh hai cháu nhưng không liên lạc được nên gọi cho cháu, chú Cao, sao chú bị thương nặng thế này? Có đau không ạ?”

“Không sao, chú không đau.” Cao Tuấn chậm rãi lắc đầu, nắm lấy tay Lưu Lộ.

“Anh cháu đâu rồi ạ? Sao gọi không được ạ?” Cao Tuấn biết chắc chắn điện thoại của Dương Đào đã bị Chu Hạo Vũ cướp mất, rành rành bản thân anh cũng nóng ruột như lửa đốt, nhưng để Lưu Lộ khỏi lo lắng, anh đành phải hết lòng an ủi, “Tạm thời anh cháu đang bận, không phân thân ra được. Lộ Lộ, cháu cũng phải đi học mà, đừng nán lại bệnh viện lâu quá, về trường học đi.”

Lưu Lộ lắc đầu quầy quậy, “Không được, cháu phải ở lại chăm sóc chú.”

Cao Tuấn đặt tay lên đầu Lưu Lộ, nhẹ vỗ về, trầm ngâm một lát, bất chợt tha thiết hỏi, “Lộ Lộ, cháu không trách anh cháu chứ?”

Lưu Lộ thoáng sửng sốt, ngờ vực nhìn Cao Tuấn.

“Chú biết, khoảng thời gian ba cháu đổ bệnh cần tiền chữa chạy, hai anh em cháu từng có chút hiểu lầm, cháu nghĩ anh cháu ích kỷ, hẹp hòi, bất hiếu, cho rằng anh cháu chỉ biết nghĩ đến mình, bỏ quên cảm xúc của cháu, đúng không?” Cao Tuấn bình tĩnh nói, còn nở nụ cười thân thiện, “Thực ra có rất nhiều chuyện cháu không biết, khi đó cháu còn nhỏ quá, không ý thức được ba cháu đối xử với anh cháu tệ cỡ nào, vô tình cỡ nào, nên anh cháu oán hận là có thể hiểu được, nhưng vì cháu, anh cháu chấp nhận làm mọi thứ, bao gồm cả tha thứ cho ba cháu, anh cháu rất quan tâm đến cháu, rất yêu thương cháu, nên bất kể sau này anh cháu có giảng hòa với ba cháu hay không, có thể chấp nhận lời xin lỗi của ba cháu hay không, thì cháu cũng đừng nên oán trách, phải khoan dung, thấu hiểu cho anh cháu, yêu thương lại anh cháu, đừng làm anh cháu buồn bã, khổ tâm, được không Lộ Lộ?”

Những lời này khiến Lưu Lộ xót xa vô hạn, thực ra từ lâu cô bé đã cực kỳ hối hận vì những lời mình nói với Dương Đào trong cơn giận, anh hai cũng rất khó khăn, cô biết chứ, chỉ tại cô quá lo lắng cho sức khỏe của ba, bướng bỉnh không hiểu chuyện, nên mới làm anh hai buồn.

“Cháu biết rồi, từ nay cháu sẽ đối xử thật tốt với anh hai.” Lưu Lộ nghiêm túc hứa hẹn, đôi mắt ngân ngấn lệ.

Cao Tuấn nở nụ cười, như ánh nắng xuyên qua tầng mây, phiền muộn trong lòng vơi đi hẳn.

Chu Hạo Vũ đã bỏ đi khoảng vài giờ, cửa phòng vẫn khóa chặt, căn phòng ngủ này cực kỳ kín đáo, cửa sổ cũng không có, Dương Đào như bị nhốt trong nhà giam, muốn bỏ trốn thật sự khó hơn lên trời.

Dương Đào chẳng biết tìm được thanh sắt ở đâu, nhọc nhằn chọc tới chọc lui trong ổ khóa, mồ hôi đầy đầu vẫn không mở được cửa, đúng lúc đó, một giọng nói quen thuộc thành linh vọng vào, ngăn cản động tác của cậu, “Đừng phí công vô ích, không mở được đâu.”

Nghe thấy giọng Thiên Lệ bên ngoài, Dương Đào sáng bừng mắt, “Thiên Lệ? Sao cậu ở ngoài đó?”

“Anh Hạo bảo tôi canh chừng, không cho cậu bỏ trốn.” Thiên Lệ tựa vào cửa, vừa ngán ngẩm sửa móng tay vừa thông thả giải thích.

Dương Đào ghé sát cửa, van nài như bắt được cọng rơm cứu mạng, “Cậu mở cửa thả tôi ra với!”

“Đừng trông chờ tôi mở cửa cho cậu, thả cậu ra thì anh Hạo giết tôi mất, cho mượn mười lá gan nữa tôi cũng chẳng dám đâu!”

Thiên Lệ nói như vậy, Dương Đào biết cầu xin cách nào cũng không được thả, đành phải lùi lại ngồi xuống sô pha, ép mình bình tĩnh suy nghĩ, tìm cách khác khả thi hơn.

Nửa tiếng sau, Dương Đào lại đến gần cửa, hạ giọng năn nỉ ngọt ngào, “Thiên Lệ, tôi muốn đi WC, cậu cho tôi đi WC với.”

“Không được! Tôi không mở cửa cho cậu được.” Thiên Lệ ngập ngừng một thoáng, khước từ đáp, “Trong phòng anh Hạo có WC cơ mà?”

“Bị khóa rồi, không tin cậu vào nhìn xem.” Dương Đào tiếp tục nài nỉ, “Thiên Lệ này, tôi biết hồi trước tôi vô lễ với cậu quá, đại nhân đừng chấp tiểu nhân, cậu đừng để bụng nhé, tôi muốn đi WC thật mà, tôi nhịn hết nổi rồi.”

“Thế thì...”

Thấy giọng Thiên Lệ dịu đi, Dương Đào vội vàng nói tiếp, “Cậu cứ yên tâm, quán bar đông người như thế, tôi biết chạy đằng nào? Cậu theo dõi tôi là được mà?”

“...” Thiên Lệ suy tính một lát, nếu làm khó Dương Đào quá, Chu Hạo Vũ cũng không tha cho mình, vì thế bèn đáp ứng, “Thôi được rồi, nhưng tôi cảnh cáo cậu, đừng có giở trò với tôi đấy!”

Chịu không nổi Dương Đào đau khổ cầu xin, Thiên Lệ mở cửa cho cậu ra, theo sau cậu đi vào WC bên cạnh phòng hóa trang.

Nhưng vừa ra ngoài, Dương Đào đã nhân lúc Thiên Lệ sơ ý, thành linh quay ngoắt chạy vào phòng hóa trang, Thiên Lệ vội vàng đuổi theo, nhưng cậu ta không biết Dương Đào trốn ở sau cửa đã cầm sẵn cây gậy ba-toong trong hòm đạo cụ biểu diễn, ngay lúc Thiên Lệ chạy vào phòng, Dương Đào vung gậy nện thẳng xuống đầu cậu ta, chẳng mấy chốc đã đập cậu ta ngất lịm.

Thấy Thiên Lệ hôn mê bất tỉnh, Dương Đào vội vàng ném gậy, để tránh gây chú ý, cậu thay bộ đồ của nhân viên phục vụ trong tủ, sau đó cúi mặt hấp tấp trốn khỏi quán bar, điên cuồng chạy tới bệnh viện.

Sau khi bảo Lưu Lộ về trường, Cao Tuấn yếu ớt ngồi tựa vào đầu giường bệnh, mắt hờn mắt vía, lòng dạ

rối bời, anh lo Dương Đào sẽ xảy ra chuyện, chẳng biết có bị kẻ cùng hung cực ác kia gây thương tích hay không, anh muốn quay về quán bar, nhưng vết thương quá nghiêm trọng, không thể xuống giường, trừ báo cảnh sát thì anh cũng bó tay hết cách.

Đang lúc Cao Tuấn chuẩn bị báo cảnh sát, một bóng người hoảng loạn xuất hiện trước cửa phòng bệnh, khiến tim anh khựng lại một nhịp.

“Tuấn!”

“Dương Đào?”

Dương Đào lao đến bên giường Cao Tuấn, nhìn thấy băng vải quấn chặt đùi anh còn rướm máu, nước mắt cậu trào ra, hai bệnh nhân giường bên thấy vậy thì không khỏi liếc nhìn.

“Anh bị dần hả? Sao anh có thể làm như thế? Anh định để em hận mình đến chết sao?” Dương Đào cúi xuống, chống tay lên mép giường, bờ vai run rẩy.

“Anh không sao, vết thương khâu lại rồi mà, không việc gì.” Cao Tuấn trấn an một câu, nhin đau rướn người tới, cẩn thận ngắm nghía Dương Đào, “Em thì sao? Không sao chứ?”

Sắc mặt Cao Tuấn vẫn trắng bệch như tờ giấy, vì không để Dương Đào lo lắng, anh vẫn cố giữ nụ cười, nhưng thực ra bác sĩ đã cho anh hay, dây thần kinh ở đùi phải của anh đã bị tổn thương, dù bắp thịt liền lại thì vẫn có khả năng sẽ thành tàn tật.

“Em không sao.” Dương Đào đầm đìa nước mắt nhìn Cao Tuấn, ân hận đập đập ngực mình, “Toàn là em hại anh, em phải giết thẳng Chu Hạo Vũ, nó đã hủy hoại em, giờ còn muốn hủy hoại anh.”

“Đào Đào, đừng nói linh tinh!” Cao Tuấn nắm tay Dương Đào, nghiêm mặt hỏi, “Còn nhớ hôm trước anh nói gì với em không? Bây giờ đã không còn thời gian lưỡng lự hay lùi bước nữa, em phải đi tự thú ngay, chỉ có vậy mới thoát được khỏi Chu Hạo Vũ, Đào Đào, bây giờ em phải đi tìm Vương Chiến Long ngay lập tức, dù sao ông ấy cũng là cảnh sát duy nhất chúng ta quen, chắc chắn ông ấy sẽ thu xếp được cho em.”

Về mặt Cao Tuấn nghiêm túc hơn bao giờ hết, giọng điệu cũng quả quyết vô cùng, Dương Đào chùi nước mắt, đau đớn nhìn anh, “Vâng, em biết mà, nhưng... nhưng nếu vậy thì sẽ rất lâu nữa chúng ta mới được gặp lại nhau, bây giờ anh đang bị thương, mà em lại không thể ở bên chăm sóc anh được...”

Dương Đào còn chưa nói hết, Cao Tuấn đã ngắt lời cậu, giọng điệu kiên quyết, “Đối với chúng ta, chuyện quan trọng nhất lúc này là gì?”

Dương Đào cúi đầu, lặng im không đáp.

Cao Tuấn nhìn quanh, kéo Dương Đào lại gần, khẽ thì thầm bên tai cậu, “Chuyện quan trọng nhất chính là cai nghiện, những thứ khác cứ từ từ vượt qua, anh sẽ đợi em, yên tâm đi, cho đến khi em quay về, anh sẽ quyết tâm chờ đợi em.”

Dương Đào lắng nghe, trái tim hoảng hốt bất an dần bình tĩnh lại, ánh mắt loe loé vẻ kiên nghị.

“Đừng quay về hẻm Nghênh Xuân, đừng xuất hiện gần quán bar nữa, hai chỗ đó đều không an toàn, em chạy thẳng đến đồn cảnh sát tìm Vương Chiến Long đi, đi luôn bây giờ đi! Nhanh!”

Dứt lời, Cao Tuấn dồn sức đẩy Dương Đào ra, chạm phải vết thương, đau chảy nước mắt, Dương Đào ngơ ngẩn nhìn Cao Tuấn, trầm ngâm một lát, thỉnh thoảng ánh mắt kinh ngạc của người ngoài, cậu tiến lên một bước, ôm thật chặt lấy anh, mặt kề mặt, ngực kề ngực, ghé vào tai anh thì thầm.

“Em yêu anh! Tuấn, em còn cả nửa đời sau muốn bước tiếp cùng anh, chúng ta phải ở bên nhau, em muốn yêu anh cho đến ngày em chết!”

Cao Tuấn vươn hai tay ôm lấy Dương Đào, nước mắt thấm ướt vạt áo cậu, nhưng khóe miệng anh nhoen cười rạng rỡ. Đủ rồi, chỉ vậy là đủ rồi, có được tình yêu và lời hứa này của cậu, đối với anh đã là báu vật quý giá nhất trên đời.

Chiều theo lời dặn của Cao Tuấn, Dương Đào lập tức chạy đến đồn cảnh sát tự thú, Vương Chiến Long đưa cậu đến trại cai nghiện, bắt đầu từ hôm nay, cậu buộc phải cách ly cai nghiện đúng hai năm.

Sau khi xuất viện, Cao Tuấn ở nhà hai tháng, Lưu Lộ và Tôn Tiểu Hải thường xuyên đến chăm sóc anh, được hai người cẩn thận săn sóc, anh hồi phục rất nhanh, nay đã có thể đi lại chậm rãi, nhưng bước chân vẫn tập tễnh, Cao Tuấn biết, đùi phải của anh đã tàn phế một nửa, mãi mãi không thể trở lại như ban đầu.

Trong hai tháng Cao Tuấn dưỡng thương, Chu Hạo Vũ cũng không yên ổn, thậm chí có thể nói là sút đầu mẻ trán, nên hắn cũng không rảnh để ý Dương Đào trốn ở đâu.

A Lượng bại lộ, trong một lần giao dịch, A Lượng cùng một tên thuộc hạ đi gặp người mua, không ngờ người mua nọ là gián điệp của cảnh sát, sau vài phút đấu súng, tên thuộc hạ bị bắn gục, còn A Lượng bị bắt giữ.

Sau khi Dương Đào vào trại cai nghiện, ngày nào Cao Tuấn cũng nóng ruột không yên, anh biết cuộc sống ở đó vô cùng gian khổ, sẽ là thử thách to lớn đối với Dương Đào, nhưng cậu bắt buộc phải vượt qua, nếu không sẽ chẳng còn cơ hội nào cứu lấy bản thân được nữa.

Còn đối với Cao Tuấn, ít nhất anh cũng đã tạm thời gửi Dương Đào đến nơi bình an, giờ anh đã có thể yên tâm một nửa, thời gian tới, anh phải dựa vào sức mình được ăn cả ngã về không, phải đối phó với Chu Hạo Vũ, thử thách này anh cũng buộc phải vượt qua, bằng không hắn sẽ vĩnh viễn tồn tại như quả bom hẹn giờ, là tai họa ngầm to lớn, không chỉ uy hiếp Dương Đào mà còn kéo theo rất nhiều người khác xuống vũng bùn ma túy.

Vì vậy, Cao Tuấn lê cẳng chân tàn phế quay về công ty, nhưng quản lý lại cho anh hay, anh đã bị sa thải.

Cao Tuấn chưa từ bỏ hi vọng, bắt đầu triển khai kế hoạch từ Tống Huy. Suốt quãng thời gian làm ở đó, anh đã cố gắng nhớ quy luật và thời gian bí mật giao hàng, biết được không phải tổp hàng nào cũng giấu ma túy, đại bộ phận vẫn là trà thật, chỉ tùy từng lúc mới trộn ma túy vào, mà chắc chắn Tống Huy nắm rõ việc này.

Sau khi A Lượng bị bắt, Chu Hạo Vũ lo sợ quán bar bại lộ, bèn chuyển địa điểm tàng trữ ma túy đến một khu dân cư cũ kỹ rất hoang vu, hẳn thuê một căn hộ chuyên dùng cho tay sai đến cất hàng.

Mà địa điểm lấy hàng cũng không còn là công ty sản xuất trà, bởi vì theo Cao Tuấn quan sát, Tống Huy đã không xuất hiện ở công ty từ lâu, điều này cho thấy tổ chức buôn ma túy đã thay đổi địa điểm giao hàng đến nơi nào đó kín đáo hơn.

Vì vậy, Cao Tuấn tìm mọi cách bám theo Tống Huy, chẳng bao lâu đã biết nơi gã lấy hàng, Cao Tuấn tiếp tục bám theo, trông thấy gã chuyển hai rương trà vào thùng xe, sau đó trèo lên ghế lái.

“Huy tử, đi giao hàng hả?” Cao Tuấn rảo bước đến bên cạnh chiếc xe nọ, vừa giả bộ nhiệt tình chào hỏi vừa trèo lên, “Anh đi với chú!”

Tống Huy thấy Cao Tuấn bất ngờ xuất hiện, chẳng nói hai lời ngồi xuống cạnh mình thì kinh hoàng biến sắc.

“Cấp trên đã bảo em là không cho anh đi giao hàng cho ngài Chu nữa, anh Tuấn... Anh đừng nhảy vào vũng nước đục này nữa nhé?” Tống Huy ngập ngừng nói, dáng vẻ rất dấn đo.

“Giờ mày mới cho anh biết đây là vũng nước đục thì quá muộn rồi!” Cao Tuấn lạnh lùng nhìn Tống Huy, tình bạn ngày xưa đối với gã đã bị gió cuốn từ lâu, “Mày giới thiệu Dương Đào đến quán bar, coi cậu ấy là lễ vật dâng tặng Chu Hạo Vũ, tao còn chưa cảm ơn mày cơ mà, mày biết thừa chúng ta giao hàng gì nhưng vẫn lừa gạt tao, tao cũng chưa cảm ơn mày đâu đấy!”

Cao Tuấn dứt lời, con dao gấp lạng lẹ đặt trước bụng Tống Huy.

“Anh... Anh Tuấn, anh làm gì thế?” Tống Huy hoảng sợ nhìn xuống, trông thấy con dao trong tay Cao Tuấn bất di bất dịch đặt trên bụng mình, gã sợ nhũn cả chân, mồ hôi lạnh túa ra như thác lũ.

“Đi nhanh, đừng lảm lời với tao!” Giọng Cao Tuấn lạnh như nước đá, “Chúng ta là bạn cũ, đồng nghiệp cũ cơ mà, mày định phát tài một mình à? Chẳng nghĩa khí gì cả! Tao bảo gì làm nấy, không thì đừng hối hận!”

Cao Tuấn dọa Tống Huy sợ chết khiếp, mặt mũi nhăn nhó, tim đập chân run, gã chợt nhớ lại một câu trước đây từng nghe nói, đừng khinh mấy người thật thà chậm chạp, một khi đã nổi điên thì chuyện gì họ cũng

dám làm. Đối mặt với cơn thịnh nộ của Cao Tuấn, gã sợ quẩn người, không dám chậm trễ nữa, cuống quýt lái xe phóng thẳng tới căn hộ Chu Hạo Vũ thuê.

Thấy Cao Tuấn một lần nữa xuất hiện trước mặt mình, Chu Hạo Vũ vừa kinh ngạc vừa tức giận, “Mày còn dám mò đến à? Dương Đào đâu? Sao không đưa nó đến gặp tao?”

“Tôi cũng không biết nó ở đâu, từ trốn khỏi chỗ anh là nó lặn mất tiêu.” Cao Tuấn giữ vẻ bình thản, “Anh Hạo ạ, sau chuyện đó tôi đã nghĩ rất nhiều, tôi không muốn đường sống và đường làm giàu của mình bị chặt đứt chỉ vì Dương Đào, miễn là anh tin tôi, thì tôi vẫn muốn tiếp tục đi theo anh.”

“Miễn là tao tin mày?” Chu Hạo Vũ cười khẩy, vắt chéo chân nhìn Cao Tuấn đứng trước mặt, “Mày nghĩ tao còn tin được mày sao?”

“Anh Hạo à, chắc anh cũng hiểu lầm tôi đôi chút, tôi chỉ không muốn anh làm hại Dương Đào thôi, chỉ cần anh đồng ý, nếu tôi tìm được nó, nhất định tôi sẽ đem nó đến cho anh.” Cao Tuấn sắt son thề, ánh mắt vô cùng chân thành, “Anh cũng từng nói rồi mà, nếu gạt bỏ quan hệ với Dương Đào, chúng ta hoàn toàn có thể làm bạn, chúng ta cùng tôn trọng lẫn nhau, người khôn không mập mờ, tôi đã lên thuyền của anh, nếu chiếc thuyền này lật thì chính tôi cũng chết chìm.”

Chu Hạo Vũ thích thú nhìn Cao Tuấn, đặt chân xuống, rướn người về phía trước, dùng ánh mắt khóa chặt anh, “Xem chừng mày cũng thông minh đấy, nhưng mày phải thế nào mới khiến tao tin mày được chứ?”

Cao Tuấn cứng người, vẻ mặt cũng hơi sượng ngất, trong tích tắc im lặng ngấn ngủi, không ai biết anh suy nghĩ điều gì, bất chợt, anh khẽ lùi lại một bước, khụy gối, chậm rãi quỳ xuống trước mặt Chu Hạo Vũ.

“Lần này tôi đến đặc biệt để nhận lỗi với anh Hạo, thực ra tôi cũng không phải người thông minh, vì Dương Đào mà suýt nữa tôi hủy hoại mình, hủy hoại cả lòng tin của anh đối với tôi.” Cao Tuấn moi tìm móc ruột nói, quả quyết không do dự, “Tôi chỉ muốn anh cam kết thôi, chỉ cần anh hứa không cho Dương Đào đụng vào lá trà nữa, một khi nó đến tìm tôi, nhất định tôi sẽ tự tay dâng nó lên cho anh!”

Chu Hạo Vũ không khoan nhượng nhìn chằm chằm Cao Tuấn, nghiền ngẫm ẩn ý trong lời nói của anh, đắn đo mấy giây, cuối cùng hần khoanh tay trước ngực, nhếch mép cười lạnh lẽo, “Được, tao hứa với mày, nếu mày đã quỳ xuống thì còn gì không được nữa? Thôi thế này đi, mày dập đầu hai cái, tao sẽ bỏ qua chuyện cũ.”

Cao Tuấn rũ mắt, né tránh ánh nhìn dò xét của Chu Hạo Vũ, anh biết hần đang thử anh, một động tác, một biểu cảm, thậm chí một chút biến hóa trong ánh mắt cũng sẽ bị hần phát hiện, anh không thể cho hần cơ hội đó.

“Tôi thật lòng muốn nên nghiệp lớn với anh Hạo mà, xin anh tha thứ cho tôi!” Cao Tuấn nơm nớp kính cẩn nói hết câu, không chút do dự dập đầu hai cái trước mặt hần, ánh mắt Chu Hạo Vũ thoáng lay động, một người co được giãn được như anh, nếu đã nhận định hần là chủ nhân thì hoàn toàn có thể sống chết trung thành với hần, thậm chí hần còn ảo tưởng, có lẽ Cao Tuấn có thể trở thành tâm phúc của hần thay cho A Lượng.

Nhìn Cao Tuấn quỳ gối trước mặt Chu Hạo Vũ, Tống Huy đứng bên cạnh trợn mắt há mồm, trong bụng không khỏi cười nhạt, hừ! Khí phách kiêu gì cũng bị lợi ích và tiền tài quyến rũ thôi, rồi cũng vất hết sĩ diện, a dua một giuộc cả.

Chu Hạo Vũ đỡ Cao Tuấn dậy, ánh mắt nhìn anh khá ảm ỉm, Cao Tuấn không né tránh, cũng không lùi bước, mỉm cười kiên định nhìn thẳng vào mắt hắn, không khí dịu xuống, dường như cả hai đã không hận mà cùng biến thù thành bạn.

25. Chương 25: Kiếp Này Mãi Yêu Nhau

Nửa năm trôi qua, Cao Tuấn nhập vai cực kỳ đạt, liên hệ giao dịch với người mua, anh có thể cò kè mặc cả rất nhuần nhuyễn bằng tiếng lóng, thoăn thoắt nhận hàng trả hàng, vì vậy đã chiếm được lòng tin của Chu Hạo Vũ.

Trải qua nửa năm, Cao Tuấn càng hiểu thêm về Chu Hạo Vũ, biết hắn tuy bề ngoài ra vẻ tín nhiệm, nhưng trong lòng vẫn rất đề phòng, đến giờ vẫn phải thuộc hạ âm thầm giám thị nhất cử nhất động của anh, vì vậy nếu không nắm chắc thời cơ, anh cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mãi đến một ngày nọ, biết Chu Hạo Vũ chuẩn bị làm một giao dịch rất lớn, anh mới cảm giác thời cơ đã tới, lần này số tiền quá lớn, đủ khiến anh bị xử bắn mười lần, Cao Tuấn quyết định được ăn cả ngã về không.

Nhưng anh không thể đi thẳng đến Cục cảnh sát báo cáo, làm vậy sẽ sơ hở để Chu Hạo Vũ cảnh giác, cũng không thể dùng điện thoại, tất cả các công cụ truyền tin của anh đều bị nghe lén.

Cao Tuấn suy nghĩ thật lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, hôm đó trước khi ra khỏi cửa, anh đội mũ lưỡi trai, kéo mũ xuống thật thấp, che khuất đôi mắt ngời sáng như gương, kiểm tra chắc chắn mình không bị theo dõi, anh mới chậm rãi đi vào một buồng điện thoại công cộng, bấm 110, “Hôm nay sẽ có người giao nhận ma túy, tôi phụ trách giao hàng, chiều nay đưa 4 kg đến một căn hộ cho thuê.”

“Vậy anh là ai? Căn hộ cho thuê là ở đâu?” Hiển nhiên cảnh sát rất chú trọng lời khai của Cao Tuấn, ngữ điệu bên kia hết sức nghiêm túc và căng thẳng.

Cao Tuấn bèn khai báo địa chỉ, tỏ vẻ sẽ bàn giao chứng cứ Chu Hạo Vũ mua bán ma túy cho cảnh sát ngay tại trận.

Cao Tuấn kết thúc cuộc nói chuyện bằng chất giọng trầm ảm thật thà, nhanh chóng dập máy, sau đó lái xe tới nơi lấy hàng.

Nhận được hàng, Cao Tuấn lái xe thẳng đến căn hộ thuê, nhưng không ngờ Chu Hạo Vũ khôn khéo, địa điểm giao dịch lại không phải căn hộ, hắn đưa anh và Tống Huy, cùng mấy tên thuộc hạ đến một công xưởng bỏ hoang, chỗ đó mới là địa điểm giao dịch thật sự, việc này khiến Cao Tuấn khá hoang mang, anh

chỉ nói địa chỉ căn hộ cho cảnh sát, mà lúc này căn hộ không có ai, cảnh sát tới cũng không gặp được gì.

Đến công xưởng bỏ hoang nọ, Cao Tuấn mang theo chiếc vali da màu đen giấu ma túy, bước vào theo Chu Hạo Vũ, nhưng đã quá giờ hẹn rất lâu mà người mua vẫn chưa xuất hiện, điều này khiến Chu Hạo Vũ bất an, sai thuộc hạ gọi điện thoại cho đối phương, không ngờ bên kia đáp rằng, “Xem chừng các ngài đánh động lũ cớm, người của tôi rút rồi.”

Câu này làm Chu Hạo Vũ cực kỳ hoảng sợ, nhưng hắn chưa kịp phản ứng, một thuộc hạ đã hốt hoảng chạy tới, hỗn hển cấp báo, “Không xong rồi anh Hạo, bên ngoài có mấy chiếc xe đang đến, trông không giống người mua!”

Chu Hạo Vũ nghe vậy thì căng thẳng, bộ não nhất thời khó tiếp nhận thông tin, chỉ thấy lạnh buốt cả người, da đầu râm ran, nhận ra tình hình không ổn, hắn vội vàng rút súng, lên đạn, ra hiệu cho Tống Huy ở phía sau, “Huy tử, mày dẫn hai người ra xem sao.”

Trông thấy khẩu súng trong tay Chu Hạo Vũ, Cao Tuấn chợt ý thức được mình đã đứng trên bờ vực, anh lặng lẽ hít sâu, chuẩn bị tâm lý sẵn sàng liều chết, nhưng nếu chỉ còn một tia hi vọng, anh vẫn phải cố gắng tìm cách chạy trốn, bởi vì anh đã hứa với một người rằng sẽ đợi cậu, cho đến ngày cậu quay về, anh nhất định phải bảo vệ lấy mình.

Mà giờ phút này Chu Hạo Vũ cũng không rảnh nghiền ngẫm tâm lý Cao Tuấn, chớp thời cơ, hắn vội sai Cao Tuấn giấu “Trà” vào hộc tường, nhưng đúng lúc đó, cảnh sát ma túy đã bao vây bên ngoài, nổ súng thị uy, lệnh cho người bên trong ôm đầu ngồi im tại chỗ.

Nghe thấy tiếng cạy cửa, Cao Tuấn rất muốn tông cửa bỏ chạy, nhưng đùi phải nửa tàn phế khiến động tác của anh trở nên chậm chạp, chẳng mấy chốc đã bị Chu Hạo Vũ túm cổ, nòng súng nhắm ngay thái dương, anh bị Chu Hạo Vũ kẹp cổ lôi ra cổng sau công xưởng, cùng lúc đó, cảnh sát phá cửa xông vào.

“Không được nhúc nhích! Bỏ súng xuống!” Cảnh sát lớn tiếng ra lệnh cho Chu Hạo Vũ, nhưng với hắn, uy hiếp hay đe dọa đều không có bất cứ tác dụng gì.

Từ ngày bước lên con đường này, hắn đã quen liếm máu trên nòng súng, chuyện tới nước này, hắn thừa biết tội của mình nặng nhất trong tất cả, bó tay chịu trời tức là chịu chết, đương nhiên hắn không dễ dàng buông xuôi.

“Lùi lại hết cho tao! Thằng nào lại đây, tao giết nó!” Chu Hạo Vũ kẹp chặt cổ Cao Tuấn, nòng súng lạnh như băng dí vào trán anh.

Thấy nghi phạm đã uy hiếp con tin, cảnh sát không dám tùy tiện tấn công, song phương giằng co tại chỗ. Bắp tay Chu Hạo Vũ ghì chặt cổ Cao Tuấn khiến anh khó thở, khuôn mặt đỏ bừng.

Cao Tuấn bị Chu Hạo Vũ bắt giữ, từng bước lùi lại cổng sau, đi tới một chiếc xe, anh biết hắn đang định bỏ trốn.

“Lên xe!” Chu Hạo Vũ ép Cao Tuấn ngồi lên ghế lái, còn hắn ngồi bên cạnh, nòng súng vẫn chĩa vào đầu Cao Tuấn, “Lái xe! Nhanh!”

“Anh trốn không thoát đâu!” Cao Tuấn liếc Chu Hạo Vũ, hạ giọng khuyên nhủ, “Chắc chắn cảnh sát đã bao vây khu vực này rồi, thôi anh đầu hàng đi...”

Nhưng Cao Tuấn còn chưa dứt lời, Chu Hạo Vũ đã giật mình như con báo săn hoảng sợ, nghe rằng bộc phát bản tính công kích và hoang dã, găm lên với anh, “Đ*т mẹ mày lái xe nhanh! Nếu hôm nay trốn không thoát thì tao giết mày, cùng lắm chết chùm!”

Cao Tuấn hết cách phản kháng, chỉ cần hắn nhúc nhích ngón tay, anh sẽ đi gặp Diêm Vương ngay lập tức, đầu óc trống rỗng, bị hắn uy hiếp, anh chỉ có thể lái xe chạy tới ngoại ô.

Nhưng chưa tới một km, hai chiếc xe cảnh sát đã lao ra từ khu rừng phía trước, chặn đường bọn họ.

“Chuyển hướng! Chạy vào rừng!” Chu Hạo Vũ ra lệnh.

Cao Tuấn dừng xe, bàn tay run rẩy nắm cần gạt, lúc này, vài đặc công đã nhảy xuống khỏi xe cảnh sát, giờ súng nhắm ngay chiếc xe của họ, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo.

Chu Hạo Vũ hoảng sợ nhìn tình cảnh trước mắt, bàn tay cầm súng bắt đầu run rẩy, nhận ra hắn đã sắp đến giới hạn, Cao Tuấn tranh thủ qua mặt hắn, “Anh Hạo... Xe không chạy vào rừng được, chúng ta bỏ xe đào tẩu đi!”

Nhân lúc Chu Hạo Vũ mãi chú ý đến cảnh sát xung quanh, lơ lửng cảnh giác với mình, Cao Tuấn vừa nói vừa quyết định làm liều, mở cửa nhảy xuống xe, khấp khiểng chạy vào rừng.

“Đứng lại!” Không có con tin, không có lợi thế giằng co với cảnh sát, Chu Hạo Vũ biến sắc, nhảy xuống khỏi ghế lái, nòng súng nhắm thẳng vào lưng Cao Tuấn.

“Ầm!” Phía sau vọng tới tiếng súng vang, sau đó là tiếng viên đạn xuyên vào thân thể.

Bước chân Cao Tuấn khựng lại, toàn thân cứng đờ, hai mắt đỏ ngầu, phía trước chỉ còn màu máu...

Chập tối giữa Hè, trong trại cai nghiện, Dương Đào một mình đứng lặng trước cửa sổ, nắng chiều chiếu sáng bóng hình cậu, khuôn mặt tuấn tú lấp lánh sắc đỏ vàng, cả chiếc bóng in trên mặt đất cũng vô cùng đẹp.

Gần một năm sống trong trại cai nghiện đã thay đổi cậu rất nhiều, được các nhân viên điều trị tâm lý và hướng dẫn tỉ mỉ, kết quả đã hiện ra, trông cậu không còn uể oải mệt mỏi, tinh thần cũng không còn sa sút, ánh mắt kiên định, bóng hình cứng cỏi, cậu đang dần trở lại với bản thân mình năm xưa.

Cậu im lặng nhìn ra cửa sổ, ngấm rắng chiều đỏ sẫm, sóng mắt lung linh, mơ màng như đang nhớ lại gì đó.

“Dương Đào!” Một giọng nam dịu dàng vang lên, Dương Đào quay lại nhìn, khẽ nở nụ cười, “Cảnh sát Trương à?”

“Đang nghĩ gì thế?” Cảnh sát trẻ tuổi bước đến bên cạnh cậu, nhẹ vỗ vai cậu, “Nếu anh đoán không nhầm thì đang nhớ người yêu hả?”

Thấy Dương Đào chỉ cười không đáp, cảnh sát Trương ngấm ngĩa đôi mắt cậu, suy tư nói, “Này? Bao lâu rồi em chưa lên cơn nghiện nhỉ?”

“Hình như cũng lâu rồi.” Dương Đào gõ gõ trán.

“Hơn một tháng rồi đấy, anh nhớ cho em mà!” Cảnh sát Trương cười nói, “Khoảng cách lên cơn nghiện của em ngày càng giãn, có tiến bộ đấy!”

Dương Đào gật đầu, nở nụ cười tràn đầy tin tưởng.

Cảnh sát Trương sâu xa nhìn Dương Đào, tiếp tục nói, “Vừa nãy em lại nhớ người động viên em nhất chứ gì? Sức mạnh tình yêu đúng là vĩ đại, có người yêu chống đỡ, chẳng khó khăn nào chúng ta không thể vượt qua.”

“Nhưng mà...” Dương Đào cắn môi, phiền muộn và lạc lõng dấy lên đôi mắt, “Em nghe một người bạn nói, nghiện ma túy không thể nào bỏ hẳn, đã dính vào là dính cả đời.”

“Thế em có sẵn sàng bỏ hẳn ma túy vì người em yêu không? Dương Đào, đó không phải chuyện bất khả thi, chỉ cần em có niềm tin, đừng khinh thường sức mạnh của tình yêu và tình thân, cứ nhớ đến người yêu đang khổ cực chờ đợi em, nhớ người nhà khiến em nôn nao nóng ruột, nhớ xem người ta yêu em thế nào, nhớ những gì em và họ cùng trải qua, chẳng lẽ những thứ đó chưa đủ để em dũng cảm thay đổi, kiên cường thay đổi hay sao?”

Cảnh sát Trương thành khẩn nói, từng câu từng chữ như cuộn cuộn tiếp sức cho Dương Đào, cuối cùng hội tụ trong tim cậu, giúp cậu không hối tiếc, không sợ đối mặt với tương lai, giúp cậu có thêm can đảm để hi vọng, hi vọng một ngày kia mình có thể đường hoàng trở lại bên Cao Tuấn, mãi mãi ở bên anh.

Lúc Dương Đào và cảnh sát Trương nói chuyện về Cao Tuấn, anh lại đang vào sinh ra tử.

Thời gian và không gian như đã chết lặng, bên tai chỉ còn tiếng lá cây bị gió thổi sột soạt, mỗi phút đồng hồ đều là quãng thời gian dài nhất trong đời Cao Tuấn, từng dây thần kinh, từng thớ thịt trong anh đều căng cứng, anh sợ mình đánh mất cơ hội cuối cùng được gặp lại Dương Đào.

Cao Tuấn bất động tại chỗ, mãi tới lúc nghe thấy tiếng bước chân dồn dập xung quanh, anh mới hoàn hồn, không biến sắc quay lại.

Phía sau, Chu Hạo Vũ ngã xuống trong vũng máu, cảnh sát bắn tĩa nấp sau chiếc xe đã chuẩn xác bắn trúng hần trước khi hần kịp nổ súng, viên đạn xuyên qua động mạch, Chu Hạo Vũ mất mạng ngay lập tức.

Cao Tuấn nhìn thấy khẩu súng từng chìa vào trán mình rơi xuống cạnh thi thể Chu Hạo Vũ, còn ông chủ Chu oai phong lẫm liệt, nay đã lìa đời trong câm lặng.

Cảnh sát nhanh chóng khống chế tất cả người có mặt, tóm gọn cả Tống Huy và đám thuộc hạ về quy án.

“Anh báo án phải không?” Lúc đó, một cảnh sát bước tới hỏi Cao Tuấn còn đang bàng hoàng.

“... Đúng vậy.” Cao Tuấn ngơ ngác nuốt nước miếng, cố gắng ổn định lại cảm xúc, anh chột vồ trán, chỉ vào công xưởng nói, “Vừa nãy Chu Hạo Vũ giấu ma túy trong học trường.”

“Cao Tuấn, những gì anh cung cấp đã giúp ích cho chúng tôi rất nhiều.”

“Sao anh biết tên tôi?”

“Thực ra công ty thương mại trà nơi anh làm đã dính nghi án buôn lậu ma túy, chúng tôi theo dõi một thời gian nhưng chưa tìm ra chứng cứ, mà anh, cú điện thoại anh gọi đã khiến chúng tôi chú ý đến anh, điều tra thân phận của anh, chúng tôi thông qua anh mới nắm được lộ trình hành động của Chu Hạo Vũ.” Viên cảnh sát rút công tay, ánh mắt nhìn Cao Tuấn hơi áy náy, “Nhưng anh cũng là đồng đảng buôn lậu ma túy, chúng tôi buộc phải bắt anh, có điều, pháp luật sẽ cân nhắc tình tiết tự thú của anh.”

Cao Tuấn không ngạc nhiên, từ khi phát hiện mình đặt chân lên con đường này, anh đã biết sẽ có ngày hôm nay, lúc công tay lạnh lẽo khóa chặt cổ tay anh, ngược lại anh còn thấy nhẹ nhõm, ít nhất anh đã bảo vệ được Dương Đào, cậu sẽ không còn bị tổn thương.

Một ngày mùa đông hai năm sau, ngoài trời tuyết rơi, bông tuyết trắng phau giăng giăng khắp lối, hết như ngày Cao Tuấn lần đầu gặp gỡ Dương Đào.

Đạo này Cao Tuấn đặc biệt nhưng nhớ con hẻm Nghênh Xuân, anh còn nằm mơ về ngày đó, nhìn thấy Dương Đào mười bốn tuổi một mình đứng trong con hẻm nhỏ sâu hun hút, bóng dáng non nớt mà quạnh hiu.

Bởi vì tính hết năm nay, anh và Dương Đào sẽ nương tựa trong hẻm Nghênh Xuân vừa tròn mười bốn năm chẵn chẵn, nhưng anh đang ở trong tù, ngoại trừ ngày đêm nhung nhớ, thì cũng không thể trở về ở bên cậu được.

Năm đó, Dương Đào hai mươi tám, Cao Tuấn đã bốn mươi hai.

Hôm nay Dương Đào thức dậy rất sớm, rửa mặt xong, cậu thay bộ quần áo mới sạch sẽ chỉnh tề, đứng trước gương sửa sang lại cổ áo và tay áo, sở dĩ chăm chút hình tượng như vậy, bởi vì hôm nay cậu sẽ đến nhà giam thăm Cao Tuấn, cứ nghĩ đến sắp được gặp anh, cậu đã sung sướng vô cùng.

Thực ra dựa theo quy định, cậu không có tư cách vào thăm Cao Tuấn, nhưng cũng may có Vương Chiến Long nói đỡ cho cậu, giúp cậu tranh thủ cơ hội quý giá này.

“Cao Tuấn, có người nhà đến thăm này.” Quản giáo đưa Cao Tuấn mặc quần áo tù vào phòng thăm hỏi, trông thấy Dương Đào ngồi bên ngoài tấm chắn thủy tinh, cuối cùng cũng được gặp người mình mong nhớ ngày đêm, khóe miệng Cao Tuấn khê cong cong, nụ cười chậm chậm nở rộ trên khóe mắt đuôi mày, dịu dàng như nước, êm đềm như mộng.

Khuôn mặt Cao Tuấn vẫn khô ngô, chỉ thêm vài phần bề dẫu điềm đạm.

Mà Dương Đào lại cắt tóc ngắn ngắn, sạch sẽ gọn gàng nhưng vẫn phong độ, cậu đã thành công cai nghiện ma túy, đang từng bước lấy lại thần thái ngày xưa.

“Trời lạnh rồi, em mang ít quần áo mùa đông đưa cho cảnh sát, anh thế nào rồi? Có khó chịu ở đâu không?” Dương Đào đưa quần áo giao mùa tới theo thường lệ, lo lắng nhìn anh, Cao Tuấn cảm giác, gian khổ và xót xa hơn nữa cũng đều xứng đáng.

“Anh khỏe lắm, em thì sao?”

“Em cũng khỏe lắm, à phải rồi, cho anh xem cái này.” Dương Đào đáp, sực nhớ ra gì đó, rút điện thoại, mở một tấm hình giơ lên trước mắt Cao Tuấn, Cao Tuấn định thần nhìn lại, tức khắc nở nụ cười, chỉ thấy trong ảnh chụp, Dương Đào và em gái đứng bên cạnh Lưu Đại Quốc, một nhà ba người vui vẻ hòa thuận, Cao Tuấn hiểu, Dương Đào muốn nói với anh rằng cậu đã tha thứ cho cha dượng, cũng tình nguyện vì Lưu Lộ mà bỏ qua hiềm khích ngày xưa, gánh vác trách nhiệm của con trai lớn, “Thêm một năm nữa là chúng ta đoàn tụ, sau này ngày lễ ngày tết, chúng ta không phải hai người cô độc lẻ loi nữa, mà thành bốn người rồi.”

“Hôm nay anh ngủ ngon được rồi, ha ha!” Cao Tuấn mỉm cười nhìn Dương Đào.

“Em còn có tin tốt định báo cho anh đây!” Dương Đào cũng cười, ánh mắt tràn ngập hi vọng vào tương lai tươi sáng, “Tòa nhà mới xây trong hẻm Nghênh Xuân cơ bản đã hoàn thiện, trong đó có một căn hộ thuộc về hai chúng ta, còn được bồi thường một khoản tiền nữa, chúng ta dùng tiền đó mở quán rượu được không?”

“Được chứ!”

“Cho anh làm ông chủ!”

“Anh chịu thôi, em làm đi, để anh làm kế toán, giữ tiền oai hơn.”

Cao Tuấn lắng nghe, gật đầu lia lịa, nhưng nghe một lát, anh vừa cười vừa rơi nước mắt, vui mừng tới đổ lệ, trong lòng hỗn độn chẳng biết miêu tả thế nào, ngay cả chính anh cũng không ngờ được, cậu thiếu niên cơ cực mà anh vô tình giúp đỡ, trải qua bao năm tháng, nay đã trở thành trụ cột tinh thần duy nhất của anh, trở thành điều duy nhất anh không muốn xa rời.

Nhìn Cao Tuấn khóc, Dương Đào cũng rối bời, trăm mối ngổ ngang, thời khắc này cậu chỉ hi vọng được nắm tay Cao Tuấn, lau nước mắt trên mặt anh, nhưng cách một tấm vách thủy tinh, cậu chỉ có thể dùng ánh mắt an ủi anh, sưởi ấm trái tim anh.

“Hết giờ rồi.” Quản giáo đến nhắc nhở Dương Đào, đã hết thời gian thăm hỏi.

Hai người lưu luyến nói thêm vài câu, Dương Đào đứng dậy chuẩn bị ra về, cậu khẽ mỉm cười ngắm nhìn Cao Tuấn, mấp máy miệng, im lặng nói với anh ba chữ, “Em yêu anh”, Cao Tuấn lập tức nhoẻn cười, đôi mắt sâu thẳm tràn đầy hạnh phúc.

Tháng ba năm sau, nắng xuân chiếu khắp con hẻm nhỏ, hẻm Nghênh Xuân nay đã thay đổi rất nhiều, căn nhà tập thể mái bằng cũ kỹ đã bị phá bỏ, xây thành khu chung cư mới tinh.

Giữa trưa, cả thành phố chìm trong không khí náo nhiệt phồn hoa, thời gian như nước chảy, người qua người lại vội vã rộn ràng, không ai hỏi đến hoa tàn hoa nở, mây cuộn mây tan.

Cánh cổng nhà tù chậm chậm mở ra, Cao Tuấn mặc áo trắng, tay xách túi hành lý bước ra.

Bầu trời vạm vỡ không mây, ánh nắng chan hòa bao trùm thân thể, cảm giác hơi là lạ, anh giơ tay che mắt, ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua kẽ tay, chiếu rọi khuôn mặt hiền hòa, chiếu rọi đôi mắt sáng ngời sâu thẳm, quanh bờ môi lún phún râu càn khiến anh lộ vẻ từng trải và tang thương.

Cao Tuấn bước trên con đường về nhà, khắp khiêng, nhưng tràn đầy hi vọng, dọc đường đi, anh luôn miệng cảm tạ trời xanh, cảm tạ ông trời đã cuốn trôi tất cả âm u giông tố, để con đường phía trước tràn ngập nắng vàng, người yêu của anh đang đợi anh không xa, giờ phút này, trong lòng anh chỉ có niềm hân hoan đã lâu không gặp.

Để dành chút ngạc nhiên cho Dương Đào, Cao Tuấn không nói cho cậu biết hôm nay anh ra tù, anh biết hôm nay là ngày khai trương quán rượu, chắc chắn Dương Đào sẽ thật phấn chấn, rạng ngời, đẹp trai phong độ, hình ảnh đẹp đẽ nhất của cậu, anh muốn khắc ghi ở trong mắt, trong lòng.

Cửa quán dán chữ đỏ thắm “Khai trương đại cát”, sau đợt pháo đi ùng, Dương Đào sáng láng xuất hiện trước cửa, chuẩn bị nghênh đón bạn bè và khách khứa đến dự tiệc khai trương, cậu còn cố tình mua một

bộ Âu phục phẳng phiu nghiêm chỉnh, cùng đôi giày da sáng loáng chỉ để mặc hôm nay. Tinh tươm như vậy, cả người cậu hiên ngang sừng sững, đẹp trai không thể tả bằng lời.

Tôn Tiểu Hải cùng vợ mới cưới bận rộn phụ giúp bên trong, khách khứa nườm nượp đến chúc mừng, Dương Đào đứng trước cửa đón tiếp, bắt tay cảm ơn khách khứa tấp nập, không ít người quen cũ ở quán bar đến ủng hộ cậu, còn có bà chủ tiệm thịt nướng, nghe nói về sau cũng đến chúc mừng.

“Dương Đào! Chúc mừng nhóc nhé! Làm ăn phát đạt!” Vương Chiến Long mang tặng một lẵng hoa lớn, rạng rỡ bắt tay Dương Đào, “Phải rồi, Tiểu Trương dặn chú chuyển lời, từ nay liên hoan với bạn sẽ kéo đến đây đây, ha ha ha!”

“Cảm ơn chú Vương, chú vào đi, tiệc sắp bắt đầu rồi.” Dương Đào liên tục khom người, nhiệt tình mời Vương Chiến Long vào quán.

“Anh ơi!” Vừa đưa Vương Chiến Long vào, bên tai đã văng vẳng tiếng cười như chuông bạc, “Em với ba đến góp vui đây!”

Dương Đào quay lại nhìn, trông thấy Lưu Lộ kéo tay Lưu Đại Quốc hiện ra trước mặt cậu.

“Nhóc con đến rồi hả?” Dương Đào híp mắt cười, khoác vai Lưu Lộ.

“Anh ơi, hôm nay anh đẹp trai dã man, lát nữa cho em chụp cái ảnh nha, để em mang đến lớp cho lũ bạn ghen tị chết, anh hai em đẹp trai dữ dội thế này cơ mà!” Lưu Lộ chớp chớp đôi mắt to, quay sang hỏi Lưu Đại Quốc, “Ba ơi, anh đẹp trai đúng không?”

Lưu Đại Quốc cười khà khà, bật ngón cái khen ngợi, “Đẹp chứ! Đẹp lắm!”

Đối diện với nụ cười của cha dượng, Dương Đào không nói gì thêm, vẻ mặt cũng hơi gượng gạo, nhưng nhìn tóc bạc trên thái dương lão, nhìn tấm lưng còng còng, cậu vẫn không đành lòng, đành phải khẽ nhếch miệng mỉm cười với lão.

“Vào đi, Lộ Lộ này, hôm nay ăn thoải mái, ăn đầy bụng vào nhé!”

“Rõ ạ! Ha ha!”

Đưa cha dượng và em gái vào trong, Dương Đào lại quay ra, đảo mắt nhìn quanh, chuẩn bị đón tiếp đợt khách mới, mà ngay khoảnh khắc ấy, cậu nhìn thấy Cao Tuấn ở cách đó không xa, hình như đã đứng từ rất lâu rồi, nở nụ cười ầm áp như gió xuân nhìn lại cậu.

Tại giây phút nhìn thấy Cao Tuấn, khuôn mặt Dương Đào bừng sáng nụ cười động lòng người, nụ cười rạng rỡ như ánh nắng, sáng lạn, lộng lẫy, vằng vặc dịu dàng sóng sánh trong đôi mắt Cao Tuấn.

Hai người nhìn nhau qua hàng người rộn ràng tấp nập, từng năm rồi từng năm vụt qua ánh mắt, buồn vui, khóc cười, gấn bó bên nhau, cùng nhau vượt qua hoạn nạn.

Dương Đào chậm rãi bước về phía Cao Tuấn, bước chân đầu tiên, cậu như quay về con hẻm nhỏ sâu hun hút chứa đầy kỷ niệm, thời gian đảo ngược mười bốn năm, cậu trở về năm mười bốn tuổi, mặc áo sơ mi trắng, đồng phục học sinh trắng xanh, khuôn mặt thơ ngây nở nụ cười non nớt, bước trên con đường cũ kỹ lát đá quanh co, ngang qua dây thường xuân xanh biếc, bìm bìm muôn hồng nghìn tía trên bờ tường, từng bước tiến về phía người nọ, bước về phía Cao Tuấn hai mươi tám tuổi, bước về phía khuôn mặt dịu dàng, chất phác, lúm đồng tiền trên hai má, bước vào cuộc đời anh, cuộc sống của anh, sinh mệnh của anh...

Hai người như nắm tay nhau cùng trở về mái ấm nhỏ ấm áp, trở lại căn hộ đã bạc màu, bong tróc, nhìn nhau cười, ôm nhau ngủ, chia sẻ từng chút hạnh phúc rất đời bình thường.

Còn ở hiện tại, Dương Đào chạy tới trước mặt Cao Tuấn, nồng nàn nhìn nhau, tháng năm dừng lại, cả hai tìm thấy chính mình trong mắt nhau, tìm thấy nhau, tìm thấy khao khát, cũng tìm thấy tương lai.

Hai người đồng thời dang tay ôm chặt lấy nhau, không để ý người qua người lại, hai người ôm mãi ở đó, để trời xanh thăm thẳm và ánh nắng rạng rỡ chiếu rọi tình yêu của họ.

— Hai người ấy, yêu nhau, lưu luyến nương tựa vào nhau, trọn đời không đổi.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hem-sau>